ส.๖๔๑๖

คู่มือ
นิวเมธอดรีดเด้อ เล่ม ๓
สำหรับชั้นมัธยมปีที่ ๔

แปลและเรียบเรียงโดย
จรูญล่องศิริ อ.บ.

พิมพ์ครั้งที่ ๑ จำนวน ๕๐๐๐ ฉะบับ
พ.ศ. ๒๔๙๐

420
ค 173 ค

พิมพ์จำหน่ายที่ บริษัทประชาช่าง จำกัด
ตลาดน้อย พระนคร

3982

คู่มือ

นิวเมธอดรีดเด้อ เล่ม ๓

New Method Reader III

สำหรับชั้นมัธยมปีที่ ๔

แปลและเรียบเรียงโดย

จรูญ ส่องศิริ อ.บ.

พิมพ์ครั้งที่ ๑ จำนวน ๕๐๐๐ ฉะบับ

พ.ศ. ๒๔๙๐

ราคาเล่มละ ๔.๕๐ บาท

พิมพ์จำหน่ายที่ บริษัทประชาช่าง จำกัด

ตลาดน้อย พระนคร

สงวนลิขสิทธิ์

เลขท้อง 214
420
เลขหมู่ D.1739
เลขทะเบียน

คำนำ

หนังสือคู่มือนิวเมทธอดเล่ม ๓ นี้ ข้าพเจ้าเรียบเรียงขึ้นก็เพื่อหวังจะให้เป็นประโยชน์แก่นักเรียนชั้นมัธยมบีที ๔ ซึ่งต้องเรียนหนังสืออ่านนิวเมทธอดเล่ม ๓ หนังสืออ่านเล่มนี้นอกจากจะมีคำศัพท์ใหม่ ๆ และยาก ๆ แล้ว ยังมีประโยคซับซ้อนทำให้นักเรียนงงและไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าเห็นความยากลำบากแก่เด็กเช่นนี้ จึงได้เรียบเรียงคู่มือขึ้นมา โดยแปลให้เด็กนักเรียนดูทุกๆประโยคเพื่อเป็นการแนะทางให้เด็กถอดใจความจากประโยคภาษาอังกฤษให้เป็นภาษาไทย

อนึ่ง หนังสือคู่มือเล่มนี้ได้เรียบเรียงขึ้นโดยรวดเร็ว นะนั้นอาจจะมีผิดพลาดหรือขาดตกบกพร่องไปบ้างตามวิสัยของปุถุชน นะนั้นถ้าท่านผู้ใดพบข้อบกพร่องแล้ว โปรดอภัยให้แก่ข้าพเจ้าด้วย.

ในที่สุดหวังว่าหนังสือเล่มนี้ คงจะอำนวยประโยชน์และความสะดวกให้แก่นักเรียนบ้างไม่มากก็น้อย.

สารบาญ

		หน้า
บทที่ ๑	ฉลองพระองค์ใหม่ของพระราชา	๑
บทที่ ๒	บุคคลซึ่งค้นพบทางทะเลไปสู่ประเทศอินเดีย	๑๓
บทที่ ๓	คำประพันธ์	๒๖
บทที่ ๔	แฮนเซลและกรีเตล	๒๙
บทที่ ๕	แฮนเซลและกรีเตล (ต่อ)	๓๗
บทที่ ๖	แฮนเซลและกรีเตล (จบ)	๔๓
บทที่ ๗	เมืองผึ้ง	๕๐
บทที่ ๘	คำประพันธ์	๕๘
บทที่ ๙	ลูกเบ็ดทำเกียด	๖๐
บทที่ ๑๐	การเดินทางของมาร์โคโปโร	๗๖
บทที่ ๑๑	เมืองมด	๙๑
บทที่ ๑๒	โยเสฟผู้ฝันไป	๑๐๑
บทที่ ๑๓	เจตนารมณ์ของการเดินธุดงค์	๑๑๗
บทที่ ๑๔	เราเดินไปตามถนนทอง	๑๒๑
คำอธิบายศัพท์		๑๒๔

บทที่ ๑

ฉลองพระองค์ใหม่ของพระราชา

A

หลายปีมาแล้ว มีพระราชาองค์หนึ่ง ทรงโปรดฉลองพระองค์ใหม่ ๆ. พระองค์ทรงฉลองพระองค์ใหม่ในเมื่อพระองค์ทรงสามารถ; พระองค์ทรงสวมเสื้อเก้าหรือสิบตัวในวันหนึ่ง : และ, ถ้าพระองค์ทรงหาเหตุผลได้, พระองค์ก็ทรงให้มากขนอก. พระองค์ทรงสวมเสื้อใหม่ทุก ๆ ชั่วโมงในวันหนึ่ง; และพระองค์ทรง โยนเสื้อเก่าทิ้งหลังจากที่พระองค์ทรงสวมมันเพียงครั้งเดียว. ฉลองพระองค์ของพระองค์ไม่เคยเก่าคร่ำคร่าเลย; พระองค์ทรงทิ้งมันเสียเฉย ๆ เท่านั้น. !

เป็นที่แน่นอนว่าพระองค์ต้องทรงใช้พระราชทรัพย์เป็นจำนวนมาก ในเรื่องเสื้อผ้าใหม่ ซึ่งพระองค์มิได้ทรงสวมให้เก่าขาดไป. พระองค์ทรงใช้เงินมากกว่าที่พระองค์สมควรใช้. และพระองค์ทรงใช้เวลามากมายในการเปลี่ยนฉลองพระองค์ซึ่งพระองค์ควรจะเอาเวลานั้นไปทรงใช้ในการปกครองประเทศของพระองค์.

B

วันหนึ่งมีชายแปลกหน้า ๒ คนมาที่เมืองนั้น. ท่านจะสามารถทราบได้ว่าเขาเป็นคนแปลกหน้าที่เมืองนั้น เพราะเขาสวมเสื้อผ้าแปลก, และเขาพูดแปร่ง ๆ. เขากล่าวว่าเขาเป็นช่างทอผ้า, และเขาทราบวิธทอผ้างามที่สุดในโลก. เขากล่าวด้วยว่าผ้างามนั้นมีประโยชน์ปลาดอยู่อย่างหนึ่ง, เพราะบุคคลที่โง่และบุคคลที่ไม่เหมาะสมแก่ตำแหน่งของเขาไม่สามารถมองเห็นผ้านั้นได้.

เมื่อพระราชาทรงทราบเรื่องนี้เข้าพระองค์ทรงตรัสว่า. ฉันต้องสั่งให้ตัดเสื้อกางเกงจากผ้าปลาดนี้เพราะเมื่อฉันสวมแล้ว, ฉันสามารถทราบได้ว่าคนไหนโง่และไม่เหมาะแก่ตำแหน่งของเขา; และฉันสามารถหาบุคคลที่เหมาะสมกว่าเข้าทำงานแทน. เสื้อผ้าชนิดนี้เหมาะสำหรับกษัตริย์ส่วม!

C

ดังนั้นพระราชาจึงประทานเงินทองและไหมจำนวนหนึ่งให้แก่ชายสองคนนั้น, และประทานทุกสิ่งที่เขาทูลขอ. และชายทั้งสองก็รอบคอบพอที่จะขอไว้มาก, เพราะอันที่จริงเขาเป็นขะโมยและไม่รู้วิธีทอผ้าเลย. เขานำเอาทองและ

ไหมไปซ่อนไว้. แล้วเขาก็จัดตั้งเครื่องจักรรูปร่างพิกลเข้าเครื่องหนึ่ง และนั่งลงทอผ้าที่เครื่องจักรนั้น, พลางกล่าวว่าเขากำลังทอผ้า. แต่อันที่จริงไม่มีอะไรเลยที่เครื่องจักร, ไม่มีผ้าและวัตถุที่จะใช้ทอผ้า.

ต่อจากนั้นมา พระราชาทรง พระประสงค์จะทราบว่าชายทั้งสองนั้นดำเนินงานทอผ้าไปได้แค่ไหนแล้ว. แต่พระองค์ทรงระลึกขึ้นได้ว่าชายทั้งสองเคยกล่าวว่า คนโง่และบุคคลที่ไม่เหมาะสมแก่ตำแหน่ง จะมองไม่เห็นอะไรเลย. พระองค์ทรงมั่นใจว่าพระองค์ทรงเหมาะสมแก่พระราชา; แต่อย่างไรก็ตามส่งคนอื่นไปดูคงจะดีกว่า.

D

มีชายชราฉลาดคนหนึ่งซึ่งดำรงตำแหน่งเสนาบดีของพระองค์. พระราชาตรัสว่า, "ชายคนนี้เป็นเสนาบดีของฉัน และฉันเชื่อแน่เหลือเกินว่าไม่มีใครเหมาะสมแก่ตำแหน่งนี้ไปยิ่งกว่าเขา. ดังนั้นฉันจะส่งเขาไป."

เสนาบดีได้ไปยังท้องพระโรงซึ่งคนทั้งสองกำลังทอผ้าอยู่. เขามองดูที่เครื่องจักรแล้ว; เขาก็เบิกตากว้าง "ตายจริง!" พลางคิดว่า, "มันปลาดเหลือเกิน, เพราะ

ผ้านั้นออกสำหรับตัดเสื้อ. เขาตัดทีนี่และตัดทีนั่น. เขาตัดตลอดวัน และในตอนกลางคืน เขาหิ้บเอาเข็มมาแกล้งทำเป็นเย็บเสื้อ. เขาทำงานตลอดคืนและตลอดวันรุ่งขึ้น. ในเย็นวันที่สามเขาก็ส่งคนไปทูลพระราชาว่าเสื้อฉลองพระองค์เสร็จเรียบร้อยแล้ว.

รุ่งเช้าพระราชาก็เสด็จมาพร้อมกับมวลข้าราชการสำคัญของประเทศ ชายทั้งสองก็ชูมือขึ้นเสมอหนึ่งว่าเขากำลังถือเสื้อ. แล้วพระราชาก็ทรงเปลื้องเสื้อผ้าอย่างของพระองค์ออกและชายทั้งสองก็แกล้งนำเอาเสื้อผ้าใหญ่นั้นไปลองวัดกับพระราชา.

ทั้งสองกราบทูลว่า, "ช่างเหมาะสมเหลือเกิน."

พระราชาตรัสตอบว่า, "เหมาะจริง, ตายจริง! ฉันเกือบคิดว่าฉันมิได้สวมอะไรเลย."

พระราชาทรงหันพระองค์โดยรอบตัวพลางตรัสว่า. "ผ้าดี, ตัดเหมาะเหลือเกิน, เราพอใจมาก." และข้าราชการสำคัญทั้งหมดก็แกล้งทำเป็นพอใจด้วย, และแสดงความดีใจของเขาออกมาโดยเปล่งเสียงร้องออกมาว่า "ปลาดจริง."

H

เสนาบดีกราบทูลว่า. "ทุกสิ่งพร้อมแล้วเพื่อการเสด็จประพาส" ดนตรีเริ่มบันเลงอย่างกึกก้องขณะที่พระราชาเสด็จออกมาจากท้องพระโรง. ม้าทั้งหลายกะโดดโลดเต้นไปมา. และผู้ขี่ก็พยายามที่จะทำให้มันสงบเงียบลง. ทหารราบยืนตัวตรง. ดนตรีบรรเลงดังขึ้นอีก และทั้งหมดก็เริ่มเดินขบวน, พระราชาเสด็จประพาสตามถนนต่าง ๆ, และชายทอผ้าเครื่องริ้ม ๒ คนก็ตามเสด็จพระองค์และถือ (หรือแกล้งทำเป็นถือ) ชายฉลองพระองค์อันงามของพระราชาเพื่อมิให้ผุ้นมาจับได้ ประชาชนบนขอบถนนพากันเปล่งเสียงถวายพระพรว่า ฉลองพระองค์ใหม่ของพระราชางามเหลือเกิน ดูมหาดเล็ก ๒ คนนั่นแน่ะเขาถือชายฉลองพระองค์ไว้เพื่อมิให้ส่สรรต่าง ๆ สกปรก." เพราะทุกคนในหมู่ราษฎรพากันคิดว่า คนอื่นทุกคนนอกจากตัวเขาเองสามารถเห็นเสื้อนั้นได้. คนทุกคนต้องการแสดงว่าเขาสามารถเห็นมันได้ เพราะเขาไม่ต้องการแสดงตนเป็นคนโง่หรือไม่เหมาะแก่ตำแหน่ง. อันที่จริงพระราชาไม่เคยทรงปรากฏพระวรกายในฉลองพระองค์ซึ่งทำให้ประชาชนพอใจมากเช่นนี้เลย.

พระราชาและข้าราชการ ของพระองค์เสด็จพระราช-ดำเนินและเดินมาเกือบถึงชายนคร.

ในที่สุดเด็กเล็กคนหนึ่งร้องขึ้นมาว่า. "พระราชามิได้ทรงสวมฉลองพระองค์เลยนี่!" คนอื่น ๆ พากันพึมเด็กคนนั้นพูด.

เด็กคนนั้นร้องขึ้นอีกว่า. "พระองค์มิได้ทรงฉลองพระองค์เลย!"

I

บิดาของเด็กนั้นหวั่วเราะแล้วกล่าวว่า "พึงอ้ายหนูมันพูดซิ!" มารดาของเด็กพึง, แล้วก็หันไปบอกแก่เพื่อน และเมื่อเพื่อนพึงแล้วก็หันไปบอกกับพี่น้องและบอกกันต่อ ๆ ไป.

ในที่สุดประชาชนก็พากันร้องขึ้นว่า. "เอ๊ะ! ดูซิ, พระราชามิได้ทรงฉลองพระองค์เลย" "เอ๊ะ! พระองค์มิได้ทรงฉลองพระองค์เลยนี่นา!"

พระราชาทรงรำพึงว่า "ฉันก็เห็นว่าประชาชนพูดถูก แต่ฉันก็ต้องเดินเลยเรื่อยไป ถ้าฉันหยุดเสียเดี๋ยวนี้ฉันก็จะเป็น."

ดังนั้นพระราชาจึงทรงพระราชดำเนินต่อไป: และข้าราชการฝ่ายทหารและพลเรือนก็ตามเสด็จต่อไป; ดนตรีบรรเลงเรื่อยไป และชายทอผ้าเครื่องริ้ม ๒ คนนั้นก็เดินถือชายฉลองพระองค์ซึ่งไม่มีริ้วตามเสด็จด้วย.

บทที่ ๒

บุคคลซึ่งค้นพบทางทะเลไปสู่ประเทศอินเดีย

A.

ได้เคยมีการค้าขายระหว่าง ทวีปยุโรป และ ประ เทศ อินเดียเสมอมา. หลายพันปีมาแล้วมีการค้าขายระหว่าง ประเทศอินเดียและทวีปยุโรป เพราะในประเทศอินเดียมี พืชมีประโยชน์หลายอย่างและสิ่งต่าง ๆ มากมายซึ่งไม่มีใน ทวีปยุโรป: ผ้าและไหมงาม ๆ ทอในประเทศ อินเดียซึ่ง ประชาชนใน ทวีปยุโรป ต้องการ ซื้ออยู่เสมอ; สิ่งของมี ประโยชน์อันได้ทำขึ้นในทวีปยุโรปนั้นประชาชนในประเทศ อินเดียก็ต้องการซื้ออยู่เสมอ. ดังนั้นในตอนกลับพ่อค้าจึง ได้บรรทุกสิ่งของต่าง ๆ จากทวีปยุโรปไปประเทศอินเดีย ก็นำสิ่งของจากประเทศอิน เดียมา ยัง ทวีป ยุโรป เป็น การ ตอบแทน. เพราะมีการตอบแทนกันในการค้าเสมอ: พ่อค้า นำสินค้านั้นไปยังที่ซึ่งต้องการและเขานำเอาสิ่งอื่น ๆ จาก ที่นั้นมาเป็นการตอบแทน.

ท่านคงจำได้จากหนังสืออังกฤษเล่ม ๒ ว่าพระเจ้าอเล็กซานเดอร์เสด็จไปประเทศอินเดียได้อย่างไร. พระองค์เสด็จไปได้อย่างไร ? พระองค์เสด็จไปทางทะเลหรือทางบก ? พระองค์เสด็จไปทางบก, แน่นอน. ในสมัยโบราณการค้าระหว่างประเทศอินเดียและทวีปยุโรปมักดำเนินไปทางบก. เพราะในสมัยโบราณพ่อค้ามิได้ทราบถึงการเดินทางไปประเทศอินเดียโดยทางทะเล.

B

ถ้าท่านมองดูแผนที่นี้ท่านจะเห็นว่าบนแผนที่นี้แสดงทางเดินไว้๒ทาง. ข้าพเจ้าได้เขียนหรือแล่นไปทางทะเลบนแผนที่นี้. ข้าพเจ้าเขียนรูปคนบนแผนที่ขี่ม้าเดินไปทางบก. (แน่นอนว่าในสมัยก่อนพ่อค้าไม่มีแผนที่เช่นนี้. พ่อค้ามีแผนที่น้อยและแผนที่เหล่านั้นก็ไม่ถูกต้อง.)

ท่านถามว่า, "ทำไมพ่อค้าต้องการไปประเทศอินเดียโดยทางทะเล, เพราะเหตุว่าถ้าดูตามแผนที่จะเห็นว่าเป็นการเดินทางที่ไกลมาก ?" ไปทางทะเลไกล,– ไกลกว่าหลายไมล์, แต่ไม่กินเวลานาน: และเป็นการปลอดภัยมากกว่า. ค่าใช้จ่ายในการเดินทางทางทะเลก็น้อยกว่า. พ่อค้า

ที่ไปทางบกต้องผ่านประเทศต่าง ๆ หลายประเทศ. ประชาชนของแต่ละประเทศก็บังคับให้เขาต้องเสียเงินก่อนที่จะได้รับอนุญาตให้ผ่านไป. ในประเทศต่าง ๆ มีการสงครามและก็บ่อยครั้ง, ทั้งพวกทหารพากันฆ่าพ่อค้าเพื่อเอาสินค้า. ยังมีขะโมยคุมกันเป็นหมู่คอยฆ่าพวกพ่อค้าเพื่อเอาสินค้า. ฉะนั้นจึงดูเป็นการปลอดภัยกว่าและเสียค่าใช้จ่ายน้อยกว่า, และบางทีอาจจะเร็วกว่า, ที่จะบรรทุกสินค้าไปหรือจากอินเดียทางทะเลแต่พ่อค้าไม่รู้จักหนทาง. เขาไม่รู้เสียด้วยซ้ำว่ามีทางทะเลไปประเทศอินเดีย.

นี่เป็นเรื่องของวาสโค ดากามาซึ่งค้นพบทางทะเลไปสู่อินเดีย. เรื่องนี้เล่าโดยคน ๆ หนึ่งซึ่งติดตามวาสโคไปจริง ๆ: ดังนั้นท่านคงทราบว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องจริง. นามของคนซึ่งเล่าเรื่องนี้ให้ท่านฟังคือ กาสปาร์คอร์เรีย.

ต่อไปนี้คือเรื่องราวของกาสปาร์คอร์เรีย, ซึ่งออกเดินทางจากประเทศโปรตุเกสพร้อมด้วยกัปตันลือชื่อคือ, วาสโค ดากามา, ในปีค.ศ.๑๔๙๗ เพื่อค้นให้พบทางทะเลไปสู่อินเดีย.

ฉันไม่เห็นว่ามีผ้าอยู่เลย.” แต่เขาก็ระวังที่จะไม่พูดออกมาเช่นนั้น.

ชายทั้งสองขอร้องให้เสนาบดีเข้ามาใกล้. เขาแกล้งทำเป็นหยิบผ้าไว้ในมือ: พลางกล่าวว่า “สวยไม่ใช่หรือครับ? สีงามจริง!” เขาแกล้งเอาผ้าสอดไปตามนิ้วมือและกล่าวว่า “งามและหนาอะไรอย่างนี้! เอาผ้านี้สอดไปตามนิ้วมือของท่านแล้วลองคลำดูซีครับ,” ท่านเสนาบดีก็ยื่นนิ้วมือออกไป, แต่เขาคลำอะไรไม่พบเลย. เขาตอบว่า. “งามแท้ทีเดียว,”

“ตายจริง,” เขารำพึงแก่ตนเองว่า “ฉันไม่เคยคิดว่าฉันเป็นคนโง่, ถึงอย่างนั้นฉันก็ไม่สามารถเห็นหรือจับต้องผ้าผืนนี้ได้: แต่ฉันต้องแกล้งทำเป็นสามารถเห็นให้ได้.”

ชายสองคนกล่าวว่า, “ผมหวังว่าท่านคงพอใจผ้าผืนนี้มาก.”

เขาตอบว่า“ ถูกแล้ว, ฉันพอใจเหลือเกิน ฉันพอใจมาก.!”

แล้วชายสองคนก็ได้คุยอวดโตมากมายถึงวิธีทอผ้าน, แถะบอกชื่อสีต่าง ๆ ในผ้า. เสนาบดีคอยระมัดระวังสนใจคำพูดทั้งหมดของเขา, เพื่อเขาจะได้นำไปกราบทูลพระราชา เสมือนหนึ่งเขาได้เห็นด้วยตาของเขาเอง.

พระราชาตรัสถามว่า. "ผ้าดีไหม ?"

เขากราบทูลตอบว่า "งามมากพ่ะย่ะค่ะ! อันที่จริงข้าพระพุทธเจ้าไม่เคยเห็นผ้าอย่างนี้เลยในชีวิต." แล้วเขาก็กราบทูล พระราชา ถึงเรื่อง ต่าง ๆ เสมือน เขาไป เห็น มาด้วยตา.

พระราชาทรงพอพระทัยมาก ; และเมื่อชายทั้งสองขอทองและไหมมากขึ้นเพื่อเอาไปดำเนินงานทอผ้า, พระองค์ก็ประทานทุกสิ่งที่เขาทูลขอมา. ชายทั้งสองซ่อนทองเสีย, และแกล้งทำงานให้หนักขึ้นกว่าแต่ก่อน.

ต่อมาพระราชา ทรงส่ง หัวหน้าผู้พิพากษาไปดู ผ้าผืนนั้น.เพราะพระองค์ทรงพระดำริว่า, "เขาเป็นคนรอบคอบ และเขาคงจะสามารถตัดสินได้ว่า ชายสองคนนั้นทำงานด้วยความรอบคอบหรือไม่."

ชายทั้งสองกล่าวว่า "ผ้าผืนนี้ไม่สวยหรอกหรือ? ผมหวังว่าท่านคงเห็นมันได้."

หัวหน้าผู้พิพากษาคิดว่า. "ปลาดจริงที่ฉันไม่สามารถเห็นมันได้, ฉันไม่ใช่คนโง่อย่างแน่นอน, ดังนั้นจึงต้องเป็นเรื่องที่ฉันไม่เหมาะแก่ตำแหน่งนี้, และฉันก็ไม่ใช่อ้ายโง่ที่จะปล่อยให้คนอื่นสังเกตเห็นได้!" ดังนั้นเขาจึงตอบว่า, "งามเหลือเกิน."

ชายทั้งสองกล่าวว่า. "สังเกตสิ ซิครับ,"

หัวหน้าผู้พิพากษาตอบว่า "เห็นแล้ว."

ชายทั้งสองกล่าวว่า "ดูซิครับว่า สวยงามและทนทานเพียงไร."

ผู้พิพากษาตอบว่า, "เห็นแล้ว" แกล้งทำเป็นหยิบผ้าขึ้นมาดู.

ทั้งสองได้ชี้แจงถึงความงามหลายประการของผ้า. ผู้พิพากษาแกล้งทำเป็นสามารถเห็นความงามนี้ทั้งหมด, และสนใจฟังคำพูดที่ทั้งสองได้กล่าวมา. แล้วเขาก็กลับไปกราบทูลข้อความทั้งหมดแด่พระราชา เสมือนหนึ่งว่าเขาสังเกตเห็นคุณภาพอันดีของผ้าด้วยตาของเขาเอง.

F

ชื่อเสียงของผ้าผืนนั้นได้แพร่หลายไปไกลมาก : ทุกคนพากันพูดถึงผ้าอันมีชื่อซึ่งคนโง่หรือคนที่ไม่เหมาะสมแก่ตำแหน่งไม่สามารถเห็นมันได้. พระราชาทรงมีพระประสงค์จะทอดพระเนตรผ้าผืนนั้นด้วยพระองค์เอง.

พร้อมด้วยหมู่ข้าราชการซึ่งมีชื่อห้อมล้อมไปโดยรอบ, พระราชาเสด็จไปยังท้องพระโรงซึ่งใช้เป็นที่ทอผ้า. เสนาบดีและผู้พิพากษาก็ตามเสด็จไปด้วย. คนทั้งหมดไปล้อมรอบดูเครื่องจักรซึ่งชายทั้งสองแกล้งใช้ทำทอผ้าอยู่.

เสนาบดีร้องกล่าวว่า. "ผ้านี้ไม่งามดอกหรือ?"

ผู้พิพากษาตอบว่า "งามเหลือเกิน" เพราะท่านทั้งสองเชื่อว่าทุกคนที่มานอกจากตัวท่านเอง สามารถเห็นผ้านั้นได้, ทั้งสองท่านต้องการทำให้คนอื่น ๆ คิดว่าท่านก็สามารถเห็นมันด้วย. แต่บุคคลอื่นทุกคนเชื่อว่าผู้พิพากษาและเสนาบดีและคนอื่น ๆ นอกจากตัวเขาเองสามารถเห็นผ้านั้นได้. ดังนั้นทุกคนจึงร้องขึ้นพร้อมกันว่า "ปลาด! ปลาด! เราปลาดใจว่าเขาทำได้อย่างไร! นี่เป็นสิ่งมหัศจรรย์อันหนึ่งของโลก และคำพูดอื่น ๆ ก็ทำนองนี้.

พระราชาทรงรำพึงว่า, "ตายจริง" ฉันสงสัยว่าทำไมเป็นเช่นนั้น, ดูเหมือนว่าคนทุกคนนอกจากฉันเท่านั้นสามารถเห็นผ้าผืนนั้น, แต่ฉันกลับมองไม่เห็นอะไรเลยแปลกจริงเชียว ฉันเป็นคนโง่หรือ? ฉันไม่เหมาะที่จะเป็นพระราชาดอกหรือ? เพื่อให้สอดคล้องกับคนอื่นพระองค์จึงตรัสว่า, "ผ้าผืนงามอย่างปลาดจริง ๆ ทีเดียว."

G

อีก ๒-๓ วันก็จะมีการเสด็จประพาสพระนครอันเป็นงานมโหฬาร. พระราชาพร้อมด้วยข้าราชการและทหารก็จะเสด็จ พระราช ดำเนิน และ เดิน ผ่าน ตาม ถนนสายต่าง ๆ ในเมืองเพื่อประชาราษฎร จะได้ชมบุญบารมี. ดังนั้นมวลข้าราชการซึ่งเลื่องชื่อจึงกราบทูลพระองค์ว่า. "ข้าแด่พระราชา เป็นการสมควรแล้วที่พระองค์ต้องทรงสวมฉลองพระองค์ใหม่ให้ ประชาชน ชม ใน การ ประ พาส พระนคร ครั้งนี้ ประชาชนเคยได้ยินเรื่องผ้านี้และได้มีการกล่าวขวัญกันโดยทั่วไปมากจนประชาชนต้องการจะเห็นผ้าชนิดนี้."

เย็นวันนั้นเองชายทั้งสองก็แกล้งทำเป็นหิ้บผ้าออกจากเครื่องจักร์. เขาแกล้งทำเป็นวางมันลงบนโต๊ะและตัด

(ปี ค.ศ. ๑๔๙๗ หมายความว่า ประมาณ ๕๐๐ ปีมาแล้ว. ท่านจะเห็นประเทศโปรตุเกสมีเครื่องหมาย บนแผนที่ ทำเครื่องหมาย 'P' ไว้บนสี่เหลี่ยมจตุรัสเล็ก ๆ บนแผนที่, เพื่อแสดงว่าท่านได้เห็นแล้วว่าประเทศโปรตุเกสอยู่ที่ไหน. ทำเสียก่อนที่จะอ่านต่อไป.)

เราออกเดินทางด้วยเรือ ๔ ลำ, ในค.ศ. ๑๔๙๗. ประชาชนมากมายจากในเมืองพากันมายืนอยู่บนฝั่ง แม่น้ำเพื่อมาดูเราออกเดินทาง. เขาโบกธงให้แก่เรา และส่งเสียงอวยพรให้เราเดินทางไปโดยปลอดภัย. เรากำลังออกเดินทางเพื่อค้นพบทางทะเลไปสู่ประเทศอินเดีย. บางทีเราอาจจะพบมัน, และกลับมาเป็นคนใหญ่โตมีชื่อเสียง; หรือบางทีเราอาจจะไม่พบมันและไม่กลับมาเลยก็ได้.

เราแล่นเรือไปตามฝั่งของทวีปอาฟริกา. หลายคนได้แล่นเรือตามทางนี้มาก่อน. เหตุการณ์ดำเนินไปด้วยดีจนกระทั่งเราแล่นเรือมาถึงแหลม ๆ หนึ่ง. แหลมนี้ชายคนหนึ่งชื่อไดอาซ เป็น ผู้ค้น พบ เมื่อ ๑๐ ปีมาแล้ว. ไดอาซได้ ขนานนามมันว่า แหลมพายุเพราะมีพายุในทะเลใกล้ ๆ กับแหลมนี้เสมอ. แต่เมื่อไดอาซกราบทูลพระราชาโปรตุเกสถึงเรื่อง

แหลมนั้น, และกราบทูลให้พระองค์ทรงทราบนามที่เขาตั้งให้, พระราชาทรัสตอบว่า, "แหลมนี้จะไม่ให้ชื่อว่า แหลมพายุ; จะให้ชื่อว่าแหลมแห่งความหวังดี, เพราะเรามีความหวังดีว่าประเทศอินเดียต้องตั้งอยู่อีกทางด้านหนึ่ง"

(ทำเครื่องหมาย 'G' ไว้บนสี่เหลี่ยมจตุรัสเล็ก ๆ บนแผนที่ เพื่อแสดงว่าท่านได้สังเกตเห็นแล้วว่าแหลมแห่งความหวังดีอยู่ที่ไหน.)

D

เมื่อเราแล่นเรือมาถึงแหลมแห่งความหวังดีพายุก็พัดมาปะทะเราและทะเลก็เริ่มบันป่วนมีพายุ. เราไม่สามารถจะแล่นเรือทวนลมต่อไปได้, ถึงดังนั้นเราก็ต้องแล่นเรือต่อไปเพื่ออ้อมแหลม. แล้วกัปตันของเรา, วาสโคดากามา, กล่าวว่า, "เราแล่นเรือไปข้างหน้าไม่ได้,ดังนั้นเราจะแล่นเรือ,เป็นรูปพันปลาจนเราออกสู่ทะเลลึก; แล้วเราก็จะหันหัวเรือกลับมาแล่นเป็นรูปพันปลาอีก. โดยการแล่นเรือเช่นนี้เราก็จะแล่นเรือไปข้างหน้าได้เพียงเล็กน้อย." (ท่านจะเห็นได้จากแผนที่เล็กนี้ว่าวาสโคดากามาหมายความว่าอย่างไร.)

ดังนั้นเราจึงแล่นเรือออกสู่ทะเลลึก; แล้วเราก็หันหัวเรือแล่นกลับมาอีก,หวังว่าในตอนแล่นเรือกลับมาเราคงจะอ้อมแหลมได้. แต่,เมื่อเราแล่นกลับมาเราก็เห็นแผ่นดินอีก, และดังนั้นเราก็ทราบว่าเรายังมิได้แล่นอ้อมแหลมไป. แต่เราได้แล่นเรือไปข้างหน้าเพียงเล็กน้อย. แล้วเราก็แล่นเรือออกสู่ทะเลอีกเป็นครั้งที่สอง; และหันหัวเรือกลับ. คราวนี้เราแล่นไปได้ไกลมาก. แต่เราก็ยังเห็นแผ่นดินอยู่; และบางคนกล่าวว่าแผ่นดินต้องมีขนานไปกับทะเลและไม่มีทางแล่นเรืออ้อมได้. เราแล่นออกไปเป็นครั้งที่สาม;และคราวนี้เราแล่นออกสู่ทะเลไปได้ไกลมาก. เมื่อเราแล่นกลับมาครั้งที่ ๓,เราก็เห็นว่า เราแล่นเรืออยู่ในน้ำนิ่ง,และไม่มีแผ่นดินปรากฏอยู่เลย. แล้วเราจึงทราบว่าเราได้แล่นเรืออ้อมแหลมแห่งความหวังดีสำเร็จแล้ว. เราเป็นพวกแรกจากทวีปยุโรปซึ่งเคยแล่นเรือเข้ามาในทะเลนี้.

E

ตกเย็นไม่มีแผ่นดินปรากฏเลย. ตลอดเวลาในทะเลนี้เป็นพายุได้ทำให้เรือของเราแยกกระจัดกระจายไป,และเรือทั้งหมดก็พากันชำรุดเสียหายมาก. เรือลำหนึ่งชำรุดมากจนเป็นการยากที่จะใช้แล่นต่อไป. กลาสีเรือพากันเหนื่อย

อ่อน. ดังนั้นกัปตันจึงสั่งให้เราหยุดพักในคืนนั้น. เขาสั่งให้เรือแต่ละลำแขวนโคม ๑ ดวง. ตะเกียงเหล่านี้แขวนไว้เพื่อเรือเหล่านี้จะได้จอดรวมกันได้. เราเคยแขวนตะเกียงไว้เสมอในคืนมืด ๆ ด้วยเหตุผลอันนี้.

เรือหลายลำอยู่ในสภาพที่เลวมาก,และสภาพของกลาสีก็ไม่ดีไปกว่า; เพราะเรามีน้ำจืดเพียงเล็กน้อยและอาหารเราก็อยู่ในสภาพที่เราไม่สามารถกินเข้าไปได้. ฝั่งหายลับตาไป,แต่เราทราบว่าฝั่งอยู่ไม่ไกลนัก. ดังนั้นในตอนเช้าก็พยายามแล่นเรือเข้าไปใกล้ฝั่งเพื่อจะหาอาหารและน้ำ, และอ่าวซึ่งเราจะใช้ซ่อมเรือของเราให้ดีขึ้น. หลังจากที่ได้แล่นเรือมาเพียงเล็กน้อยเราก็แลเห็นยอดภูเขาสูง ๆ. ขณะที่เราแล่นเรือเข้ามาใกล้เราแลเห็นว่าฝั่งทะเลเป็นหินขรุขระ,มีอ่าวเล็ก ๆ มากมาย. มีลำธารน้ำหลายสายแล่นเข้าสู่อ่าวเล็ก ๆ นั้น,และมีแม่น้ำใหญ่อีกสายหนึ่ง. น้ำในแม่น้ำไหลเชี่ยวมาก. ในลำธารเล็ก ๆ สายหนึ่งนักล่าสัตว์จับปลาได้มากซึ่งเขาใช้ทำอาหารกิน. ปลาเหล่านั้นทำให้เขาไม่สบาย,

F

เราส่งคนลงเรือบตเพื่อให้พายไปตามลำธารเที่ยวหาหมู่บ้าน. เรือพายไปไกลมาก.แต่ไม่สามารถจะพบหมู่บ้านได้,และลูกเรือก็ไม่เห็นคนเลย. เราเสียเวลาเที่ยวตามหาหมู่บ้านมาก. ฤดูร้อนกำลังจะสุดสิ้นลงและเรากลัวว่าพายุร้ายอาจจะกลับมาอีกในตอนต้นฤดูหนาว. ในไม่ช้าพายุร้ายก็มาจริง ๆ: พายุพัดร้ายแรงมาก. มีคลื่นลูกโตในทะเล,ทำให้เรือโคลงอย่างน่ากลัว. ลูกคลื่นสูงมาก,และเรากลัวว่าเรือของเราจะอับปาง. เรือทั้งหมดถูกซัดชำรุดเสียหายมาก; และเมื่อ,พายุค่อยสงบลง, ลูกเรือกกลัวว่าเขาต้องการแล่นเรือกลับไปยังท่าเพื่อซ่อมแซมเรือให้อยู่ในสภาพที่ดี. สิ่งที่ลูกเรือตั้งใจจะกระทำอย่างแท้จริงก็คือหันหัวเรือกลับแล่นกลับบ้าน. ดังนั้นวาสโคดากามาจึงได้จับคนถือท้ายและขังเขาเสีย. เมื่อลูกเรือขึ้นมาและกล่าวว่าเขาตั้งใจจะหันกลับ วาสโคตอบว่า, "ไม่มีคนนำทางที่จะนำพวกท่านกลับบ้านเสียแล้ว. ในพวกเราก็มีอยู่คนหนึ่งซึ่งรู้จักหนทางนำพวกท่านกลับได้; และข้าพเจ้าขังเขาเสียแล้ว. และข้าพเจ้าไม่ขอปล่อยเขาออกมาอีก" ดังนั้นลูกเรือจึงกล่าวว่าเขาต้องแล่นเรือต่อไป.

G.

ในที่สุดเราก็มาถึงอ่าวแห่งหนึ่งซึ่งเราสามารถใช้เป็นที่พักผ่อนซ่อมแซมส่งที่จำเป็นของเรือเรา. แม่น้ำสายหนึ่งไหลลงสู่อ่าวนี้. มีหมู่บ้านอยู่บนฝั่งแม่น้ำและเราสามารถหาซื้ออาหารที่จำเป็นได้. ราษฎรที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเหล่านี้นมผิวเนื้อคล้ำมาก. อันที่จริงผิวของเขาเกือบดำทีเดียว เรามีกระจกอยู่จำนวนหนึ่งบนเรือซึ่งเรานำมาขายเมื่อราษฎรบางคนขึ้นมาบนเรือ, เราก็เอากระจกออกอวดแล้วเขาก็พากันชอบอกชอบใจ พวกเขาไม่เคยเห็นสิ่งของอย่างนี้มาก่อน.

เราเริ่มทำงานซ่อมเรือของเราให้ดีขึ้น. ตอนแรกนั้นซึ่งใช้กางใบนั้นแตกสลักหักพังหมดทุกลำ แต่ในเรือลำหนึ่งไม้กระดานข้างเรือแตกหมด, และเรือก็อยู่ในสภาพซึ่งเราจะซ่อมแซมอะไรมิได้เลย. ดังนั้นจึงเผามันเสียและย้ายกลาสีเรือลำนี้มาไว้บนเรือที่เหลืออยู่อีก ๓ ลำ.

H

ต่อจากนี้เราก็แล่นเรือต่อไปและมาถึงเมืองโมซัมบิค (ทำเครื่องหมาย 'M' ไว้บนสี่เหลี่ยมจตุรัสเล็ก ๆ บนแผนที่เพื่อแสดงว่าท่านเห็นแล้วว่าเมืองโมซัมบิคอยู่ที่ไหน.)

เราทูลขอร้องกษัตริย์โมซัมบิคให้ทรงพระเมตตาส่งคนของพระองค์คนหนึ่ง เพื่อมาช่วยนำทาง และบอกทางให้แก่เรา: พระองค์ก็ทรงส่งชายคนหนึ่งมา. แต่วาสโคดากามาไม่ไว้ใจกษัตริย์โมซัมบิค, และเขาก็ไม่ไว้ใจคน ซึ่งพระองค์ทรงส่งมาให้ด้วย. เขาไม่ไว้ใจทั้งกษัตริย์ และข้าราชการของพระองค์. พวกกลาสีเรือก็ไม่ไว้ใจคนของกษัตริย์เหมือนกัน. หลังจากที่ได้แล่นไปเพียงเล็กน้อยเราก็เห็นว่าเรือของเราแล่นเข้าไปใกล้หินโสโครกมาก วาสโคกล่าวแก่ชายผู้นั้นว่า. "ฉันเห็นว่าทางนี้จะไม่ปลอดภัยเสียแล้ว,และดูเหมือนว่าจะมิใช่ทางถูกเสียแล้วด้วย. ไม่จำเป็นนักที่จะแล่นใกล้หินโสโครกเข้าไป." แต่ชายผู้นั้นยังคงนำเรือแล่นใกล้หินโสโครกเข้าไปอีก. วาสโคจึงสั่งลูกเรือของเขาให้จับชายผู้นั้นเสีย. ลูกเรือจึงจับ, และคุมตัวเขาไว้. แล้วชายผู้นั้นจึงกล่าวว่า, "กษัตริย์ของข้าพเจ้ารับสั่งให้ข้าพเจ้านำเรือของท่านไปเกยหินโสโครกเหล่านั้น. พระองค์ตรัสว่า,เมื่อเรือของท่านอับปางหมดแล้ว, พระองค์ตั้งพระทัยจะมาขนสินค้าพวกท่านไป."

I

ต่อจากนี้เราแล่นเรือมาถึงที่แห่งหนึ่งเรียกว่า มิลินด์ (เมืองมิลินด์มีแสดงอยู่บนแผนที่ จงทำเครื่องหมาย 'MI' ไว้ในรูปสี่เหลี่ยมจตุรัสเล็ก ๆ เพื่อแสดงว่าท่านสังเกตเห็นแล้วว่าเมืองมิลินด์อยู่ที่ไหน.)

ณ เมืองนี้ เราได้ชายคนหนึ่ง,ซึ่งเราไว้ใจได้, มานำเรือและบอกทางไปสู่ประเทศอินเดียให้เรา.

จากเมืองมิลินด์เราแล่นเรือข้ามมหาสมุทรไปอีก ๒๒ วัน เป็นมหาสมุทรกว้างใหญ่มาก เรามองไม่เห็นแผ่นดินเลย จนเรามาถึงประเทศอินเดีย เรามาถึงที่แห่งหนึ่งเรียกว่าเมืองกาลิกัท กาลิกัทเป็นเมืองบนฝั่งของมหาสมุทรอินเดียน (ทำเครื่องหมายตัว 'C' ไว้บนแผนที่เพื่อแสดงว่าเมืองกาลิกัทอยู่ที่ไหน.)

กษัตริย์เมืองกาลิกัทได้ทรงส่งชายคนหนึ่งมาหาเราบนเรือ เมื่อเขาขึ้นมาบนเรือเขากล่าวว่า, "พระราชาทรงพระประสงค์จะทราบว่าท่านคือใคร และท่านมาจากไหน." ดังนั้นวาสโกดากามาจึงได้นำสิ่งของหลายสิ่งติดตัวไปกับเขาเพื่อเป็นของขวัญ,และเข้าเฝ้าพระราชา เขานำเอาเก้าอี้

เหลือง คลุม ด้วยผ้า แดงไป ด้วย เขานำเอากระจก สวย ๆ หมวกแค็ปส์แดงและสิ่งอื่น ๆ อีกมากมายไป เขาถวายเก้าอี้เหลืองแก่พระราชา,และเขาให้หมวกแค็ปและสิ่งอื่น ๆ แก่ข้าราชการและมหาดเล็กของพระองค์ เขาทูลขอร้องพระราชาให้ทรงอนุญาตให้เขาทำการค้าขายกับประชาชนเมืองนั้น,–และพระราชาตรัสตอบว่า, "ได้."

J

ดังนั้นวาสโคจึงเริ่มซื้อของหลายอย่าง ซึ่งสามารถนำไปขายได้ในทวีปยุโรป เราทราบว่าเขานำสิ่งเหล่านี้ไปขายในทวีปยุโรปได้ในราคาเท่าไร แน่นอนที่ในทวีปยุโรปราคาของเหล่านี้ต้องสูงมาก เพราะสินค้าเหล่านี้ได้ผ่านอันตรายต่าง ๆ บนบกมากมาย แต่วาสโคไม่ทราบราคาแท้จริงของสิ่งของเหล่านี้ในประเทศอินเดีย ดังนั้นเขาจึงให้ราคาซึ่งเขาคิดว่าสมควรแล้ว พวกแขกอินเดียและพ่อค้าอื่น ๆ ของเมืองนั้นจึงพากันโกรธ,เพราะเขากล่าวหาว่าวาสโคให้ราคาสูง เกินไป, และเขา พากันไป เฝ้าพระราชา กราบทูลว่า "ชายคนที่ถวายเก้าอี้เหลืองและหมวกแค็ปแก่พระองค์เพื่อให้พระองค์ทรงไว้ใจเขา แต่เขามิใช่พ่อค้าแท้จริงเลย ข้า-

พระพุทธเจ้าทราบได้, เพราะเขาให้ราคาสูงมากมายกว่าที่จำเป็นสำหรับเข้าของทุกอย่าง พระองค์ไม่ควรจะทรงอนุญาตให้ค้าขายทนหรือให้เขาพักอยู่ต่อไปในเมืองนี้."

ดังนั้นพระราชาจึงรับสั่งให้ทหารไปจับตัววาสโคดากามา. แต่วาสโคได้ทราบเรื่องแล้วและเขาหนีไป. เขาไปบนเรือและหนีออกจากเมืองนั้นไป. เขาเดินไปยังเมืองหนึ่งหรือสองเมืองตามชายฝั่ง:เขากลับไปประเทศโปรตุเกสแล้ว

พระราชาโปรตุเกสทรงพอพระทัยยินดีมากเมื่อพระองค์ได้ทรงฟังเรื่องราวของวาสโค คือเรื่องที่วาสโครอดพ้นภยันตรายต่าง ๆ มา, และเขาได้ค้นพบทางทะเลไปสู่ประเทศอินเดียได้อย่างไร.

บทที่ ๓

คำประพันธ์

"ข้าพเจ้าเห็นเรือลำหนึ่ง"

๑. แบบผึกหัด. ขีดเส้นใต้คำว่า Flew อ่านและทำความเข้าใจคำนี้.

(a) นกตัวหนึ่งบินไปที่ต้นไม้,และนก๒ ตัวบินไปจากต้นไม้.

(ง) เปิดบินข้ามอ่าว.

หมายเหตุ.–"Right sad were we" หมายความว่า "เราเสียใจมาก."

๒. คำอธิบาย. เด็กบางคนกำลังยืน อยู่บน ชายฝั่งทะเล. เขาแลเห็นเรือลำหนึ่งแล่นผ่านไป. เมื่อพระอาทิตย์ตกเขาไม่สามารถเห็นเรือลำนั้นได้อีกต่อไป. เขารู้สึกเสียใจมากเพราะเรือลำนั้นได้แล่นไปไกลแล้วและปล่อยเขาไว้แต่ผู้เดียว. ถึงเช่นนั้นเขาก็ยังทราบว่าในวันต่อไปเรือลำอื่นก็คงจะแล่นมา.

คำโคลง
"ข้าพเจ้าเห็นเรือลำหนึ่ง"

A

ข้าพเจ้าเห็นเรือลำหนึ่งแล่นไปในทะเล;
เรือแล่นลับข้าพเจ้าไปในขณะที่พระอาทิตย์ตก:
นกขาวบินตามเรือไป
ไปที่เมือง – ไปนครลอนดอน.

B

เรารู้สึกเสียใจมากที่ยืนอยู่แต่คนเดียว,
และเห็นเรือลำนั้นแล่นผ่านไปไกล;
ถึงดังนั้นเราก็ทราบว่าเรือลำอื่นคงจะมา
เรือลำอื่น – ในวันอื่น.

เคท กรีนอเวย์

(โดยได้รับอนุญาตจากห้าง เฟรเดอริก
วอร์นและบริษัท.)

บทที่ ๔

แฮนเซลและกรีเตล

บทละครสามฉาก

A

เรื่องนี้เล่าเป็นแบบบทละคร บางท่านคงเคยดูละคร เล่นมาแล้ว. ขณะที่ท่านอ่านบทละครเรื่องนี้ ท่านควรจะคิด ว่าละครเรื่องนี้จะเป็นอย่างไรถ้านำไปเล่นเข้าจริง ๆ.

ฉากหนึ่ง ที่บ้าน

ซ้าย ขวา

(นี่เป็นบ้านของชายยากจนคนหนึ่ง. บ้านตั้งอยู่ในป่าใหญ่: ท่านสามารถเห็นป่าทางหน้าต่าง. ชายยากจนผู้นี้กำลังออกไปทำงานในป่า; แต่ลูกชายของเขา,แฮนเซล,และลูกสาวของเขา,กรีเตล,อยู่ในห้อง, แฮนเซลอยู่ทางซ้ายมือ – ทางซ้ายของประตู: กรีเตลอยู่ทางขวามือ,ใกล้เตาไฟ. ถือเข็มอยู่ในมือขวาและเขากำลังทำงานอยู่.)

B

แฮนเซล.– โธ่ หนูหิวจัง ! – หนูไม่ได้กินอาหารมาสองวันแล้ว.

หอสมุดแห่งชาติ

กริเดล.– อย่าพูดถึงเรื่องความหิวเลย: หนูก็หิวเหมือนกัน. และเมื่อเราได้อาหารมันก็เป็นเพียงขนมปัง,– ขนมปังแห้งกับน้ำ.

แฮนเซล.– ฉันเกือบจะลืมไปว่าเมื่อคราวที่แล้วฉันมีอะไรอร่อยจริง ๆ กินบ้าง. และฉันลืมที่เดียวว่าเวลาที่ฉันสามารถกินได้มากนั่นฉันรู้สึกอย่างไรบ้าง.– แต่ฉันไม่เคยลืมรู้สึกหิวกระหายเลย. โอ้ที่รัก! หนูหิวจัง!

กริเดล.– บ่วยการพูดเช่นนั้น. เธอต้องพยายามลืมความทุกข์ยาก. ถ้าเธอลืมความหิว,มันก็จะไม่ทำให้เธอเดือดร้อน: แต่,ถ้าเธอยอมแพ้มัน, มันก็จะทำให้เธอเดือดร้อนมากขึ้นอีก.

แฮนเซล.– ฉันลืมความทุกข์เล็กน้อยได้จริง:– ฉันหมายความว่า ฉันลืมมันได้ในเมื่อมันไม่กวนใจฉันอีกต่อไป. (เขาร้องเพลง:–)

เมื่อฉันเดือดร้อน,
ฉันก็พูดไปเช่นนั้น

ฉันไม่สามารถขับไล่มันได้:– ดงนั้น,เมื่อฉันเดือดร้อน,
ทำไมฉันไม่สามารถพูดเช่นนั้นได้?

กรีเตล (ร้องเพลง)– ถ้าฉันเดือดร้อน,
ฉันไม่เคยพูดเลย.
ฉันไม่เคยท้อแท้เลย!
ฉันขับไล่มันไป:– ดังนั้น,
ถ้าท่านเดือดร้อน,
ท่านต้องไม่ ต้องไม่ กลัวเช่นนั้น!,

C

กรีเตล (ฉันไปที่โต๊ะทางซ้ายมือของห้อง).– ถ้าเธอจะเป็นเด็กที่เข้มแข็ง,พยายามไม่ท้อแท้ต่อความทุกข์ยาก. ฉันจะเอาของดีให้เธอดู มานี่แน่ะ, มาดูอะไรในตุ่มนี่.

แฮนเซล (มองลงไปในตุ่ม).– นม! นมสด! จริงหรือนี่?

กรีเตล.– เพื่อนคนหนึ่งให้นมสดแก่เรา.

แฮนเซล– ฉันอยากดื่มมัน! (เขาเอานิ้วมือจุ่มไปในนมแล้วเอานิ้วมือนั้นใส่ปาก.)

กรีเตล.- เด็กสกปรก ! กลับไปทำงานของเธอเดี๋ยวนี้.

แฮนเซล.- ทำงาน ! ทำไม่ไหว ! ฉันต้อง การ เต้นรำ และ ร้องเพลง.เพื่อจะได้ลืมว่าฉันหิวโหย.

(เขาร้องเพลง)-

ฉันต้องการเต้นรำ,
แต่ฉันไม่รู้ว่าจะเต้นอย่างไร.
นี่แน่ะ, พี่สาว, สอนให้ฉันที :
สอนฉันเดี๋ยวนี้.
บอกให้ฉันรู้ว่าฉันต้องทำอย่างไร,
เพื่อฉันอาจจะเต้นรำได้อย่างเธอ.

กรีเตล- (จับมือเขาแล้วสอนให้ว่า)-

เท้าขวาก่อน; แล้วเท้าซ้าย;
หมุนไปรอบ ๆ,- และหมุนกลับ
มาใหม่,
เท้า ขวา และ ซ้าย:- แล้ว ซ้าย และ
ขวา,
เราสามารถเต้นรำได้ตลอดคืนและ
ตลอดวัน.

(ทั้งสองคนเต้นรำกันไปรอบๆ: เขาหมุนไปโดยรวดเร็วมาก, จนเขาไม่สามารถหมุนต่อไปได้, และแล้วล้มลงยังพื้นดินมารดาคอยดูเขาอยู่ที่ประตู. หล่อนเดินเข้ามาในห้องขณะที่เขาล้มลง.)

D

มารดา.- เจ้าทำอะไรกันนี่, เต้นรำกันเสียแทนที่จะทำงาน? (หล่อนดีแฮนเซล.) อะไรกันนี่? นม! กำลังชิมนมอยู่: ฉันรู้ว่าเจ้ากำลังชิมมันอยู่,- เอานั่วสกปรกของเจ้าแหย่ลงไป.

กรีเตล.- หนูไม่ได้ชิมมัน,หรอก,แม่.

มารดา.- แฮนเซลกำลังชิมมันอยู่. (หล่อนทุบเหยือก, และเหยือกแตก.) เห็นไหม! บางทีฉันก็ประพฤติตนอย่างโง่ๆได้. แต่เป็นการกระทำอันโง่เขลาของเจ้าทั้งสอง-คือการเต้นรำและการเล่นกัน-ซึ่งทำให้ฉันโกรธ. ตราวนมหมดไปแล้ว,และไม่มีอะไรจะกิน. เจ้าทั้งสองวิ่งเข้า

ป่าไปโดยเร็ว พยายามหาผลไม้มาบ้าง หาผลไม้มาให้เรากินบ้าง (แฮนเซลและกรีเตลวิ่งเข้าไปในป่าไปหาผลไม้ ท้องฟ้าเริ่มมืดแดงด้วยแสงอาทิตย์ในตอนเย็น)

มารดา.– ทำไมฉันจึงเกรียวกราดและประพฤติตนอย่างโง่เช่นนี้? ฉันหิวเหลือเกิน;– ซึ่งทำให้ฉันกระทำการอันโง่เขลาไปโธ่ที่รัก! (หล่อนเอาศีรษะซบไปบนมือและนอนหลับไป.)

E

(ได้ยินเสียงร้องเพลงซึ่งใกล้เข้ามาและดังขึ้น. สามีของหล่อนเดินผ่านหน้าต่างร้องเพลงมา:–)

สามี (ร้องเพลง) – ไม่เป็นไรไม่ว่าจะหิวสักเพียงไร,
ถ้าท่านทราบว่าจะไปเอาอาหารดีที่ใดมา,
แต่เมื่อไม่มีอะไรเลยแล้วท่านจะทำอะไรได้,–

ถ้าท่านไม่มีอาหารและไม่มีเงินด้วย ?

(เซาเคาะประตูด้วยมือ. ภรรยาของเซาตื่นขึ้น. และวิ่งไปเบิด. เซาเดินแบกกระจาดเข้ามา.)

มารดา.– นี่เธอก็ประพฤติตนอย่างโง่เขลาเหมือนกัน ! ทำไมเธอจึงร้องเพลง ?

สามี.– เพราะฉันรู้สึกสบายใจ. ฉันต้องการของกิน: เธอมีอะไรบ้าง ?

มารดา.– ดิฉันไม่มีอะไรเลย.

สามี.– ฮา ! ฮา ! ดูซิว่าฉันเอาอะไรมาบ้างในกระจาด ! วันนี้ฉันขายพืนไป. และได้ราคาดีด้วย ดูซิ.

(เซาหยิบสิ่งของต่างๆออกมาจากกระจาด.)

เนย ! – เนยสีเหลืองงามจริง ! เนยคล้ายทอง. ขนมปังขาวก้อนหนึ่ง. เธอไปจัดทำขนมปังและเนยมา. และผลไม้, ผลไม้ก่ายกอง. ไข่ ! ไข่ลูกโต ๑๐ ใบ. เราคงจะมีอาหาร.

อร่อยกินกัน. แต่ลูก ๆ ไปไหน ? มีอะไรเกิด
ขึ้นหรือ ? ลูก ๆ ทำอะไรผิดหรือ ?

F

มารดา.– เด็ก ๒ คนนี้ทำความผิดเสมอ. เขาทำให้ดิฉัน โกรธ..... ดังนั้นดิฉันจึงทุบเหยือกนมเสีย, นมหกหมด. แล้วดิฉันก็ไล่เขาเข้าป่าให้หาผลไม้มา.

สามี.– ไล่เข้าป่าไป ! นี่จวนค่ำแล้ว, และหญิงแก่น่ากลัวคนหนึ่งอาศัยอยู่ในป่านั้น. หล่อนให้ของหวานและขนมแก่เด็ก เล็ก; และเมื่อเด็กเดินเข้าใกล้เพื่อมาหยิบขนม, หล่อนก็จับตัวเด็กไว้.

มารดา.– โธ่ ! แล้วยายแก่นั่นทำอะไรแก่เด็ก ล่ะ ?

สามี.– ยายแก่จับเด็กต้มไว้ในหม้อใบใหญ่ และทำเด็กนั้นเป็นขนม. เด็กกลายเป็นเด็กขนม.

มารดา.– แล้วเด็กขนมนั้นเป็นอย่างไรต่อไป ?

สามี.– ยายแก่กินเสีย ? ยายแก่กินเด็กขนมกับเนย !

มารดา.– โธ่! ดิฉันผิดมากที่ไล่เขาเข้าบ้าไปในตอนเย็น
เช่นนี้. ดิฉันจะออกติดตามเขาไปโดยเร็ว.

สามี.– ฉันไปด้วย!

(ทั้งสองหยิบตะเกียงและวิ่งออกไป.)

บทที่ ๕

แฮนเซล และ กรีเตล

ฉากที่ ๒ ในป่า

A

(เป็นเวลาเย็น, พระอาทิตย์กำลังจะตก, ท้องฟ้าสีแดงฉานด้วยแสงอาทิตย์. ตอนท้ายฉากนี้มืดมาก. ส่วนหน้าฉาก ตรงที่ซึ่งแฮนเซลและกรีเตลยืนอยู่เท่านั้นที่เห็นได้ชัดเจน)

กรีเตล.– แฮนเซล! โธ่ แฮนเซล! เราจะทำอย่างไรดี? เราหลงทางเสียแล้ว! ฉันกลัว.

แฮนเซล (ร้องเพลง)–ถ้าท่านกลัว,
ท่านต้องไม่พูดเช่นนั้น!
ฉันไม่เคยท้อแท้เลย!
ฉันขับไล่มันไป:– ดังนั้น,
ถ้าท่านกลัว,
ท่านต้องไม่, ต้องไม่พูดเช่นนั้น!

อย่ากลัวเลยน้องสาว; ไม่มีอะไร
ที่ควรกลัว.

B

กรีเดล.– ของขาวที่แกว่งไปมาในความมืดนั้นอะไร ?

แฮนเซล.– นั่นคือกิ่งไม้ขาวของต้นไม้.

กรีเดล.– กิ่งไม้เรอะ ? แล้วนั่นเสียงอะไร ?

แฮนเซล.– เสียงกิ่งไม้ไหวไปตามสายลม.

กรีเดล.– กิ่งไม้หรอกเรอะ ? โธ่ ! ฉันกลัวเหลือเกิน.
ฉันเห็นร่างแปลก ๆ วิ่งมาทางนี้. มันไม่ใช่กิ่ง.
ไม้หรอก ! มันมีตัวจริง ! (กรีเดลวิ่งไปหา.
แฮนเซลและซ่อนอยู่ข้างหลังเขา) ช่วยฉัน
ด้วย ! ช่วยฉันด้วย !

แฮนเซล.– ไม่มีอะไร ไม่มีอะไรนี่นา. นี่แน่ะเราต้องสวด
มนต์ขอ ให้เทวดาบนสรวงสวรรค์คอยคุ้ม
ครองและปกป้องรักษาเรา, ให้พ้นจากภยัน-
ตรายทั้งปวง. ทุก ๆ คืนเทวดาเลื่อนลอยลง
มาจากสวรรค์และคอยคุ้มครองเตียงของเด็ก

เด็ก ๆ ทั้งสองข้าง, และคอยดูแลเด็กอยู่ตลอดคืน.

C

(ทั้งสองคนพากันสวดมนต์ตอนเย็น.)

เฮนเซลและกรีเตล.— เมื่อหนูนอนในตอนกลางคืน,
ขอให้เทวดา๑๒ องค์ช่วยปกป้อง:—
เทวดา๒ องค์ อยู่ทศรัชะ,
อีก๒ องค์อยู่ที่ปลายเท้าเผ้าเตียง
นอนของหนู,
เทวดา๒ องค์ คอยอยู่เบื้องบน
มองดูหนูอยู่จากท้องฟ้า.
และมีเทวดาอีก๒ องค์ ซึ่งมีหน้าที่
คอยนำทางให้หนูขึ้นสวรรค์.

(ทั้งสองคนนอนลงข้าง ๆ ต้นไม้ล้มและหลับไป. แสงสว่างส่องมาจากท้องฟ้า, และเทวดาเรืองอร่าม ๑๒ องค์ ปรากฏขึ้นและมายืนล้อมรอบเด็กทั้ง๒ ในขณะที่

เขานอนหลับ. เทวดาเรืองอร่าม ๒ องค์ ยืนอยู่ทศรัชะข้อง.
เด็กแต่ละคน. เทวดาองค์อื่น ๆ ยืนเข้าแถวอยู่ทง ๒ ข้าง.
มืดเข้ามืดเข้าจนมองไม่เห็นอะไรเลย, นอกจากเทวดาเท่า.
กับ ๒ หน.)

บทที่ ๖

แฮนเซล และ กรีเตล

ฉากที่ ๓ ในบ้านยายแม่มด

A

(เป็นเวลาเช้า, พระอาทิตย์ส่องแสงจ้า. เด็กสองคนยังนอนหลับ อยู่ที่โคนต้นไม้. ทางต้นไม้ข้างหลัง, จะเห็นบ้านแม่มด. ทางขวามือของ บ้านมีกรงใหญ่หลังหนึ่ง. ทางซ้ายมือมีหม้อใหญ่ใบหนึ่งตั้งอยู่บนเตาไฟ. ในวงกลมมีรว, รวนั้นทำด้วยขนมเป็นรูปเด็ก)

กรีเตล (ตื่นขึ้น).- ฉันอยู่ไหนนี่! ฉันฝันไปหรือ? ทำไมฉันจึงมานอนหลับอยู่ในป่า? อ๋อ จำได้ละ! เวลานี้ฉันไม่ฝัน:- แต่เมื่อคืนนี้ฉันฝันดีเหลือเกิน.....แฮนเซล! (เขย่าตัวเขา).

แฮนเซล ฉันฝันดีมาก. ฉันฝันว่าเทวดา ๑๒ องค์ ลอยมาจากสวรรค์ และคุ้มครองฉันอยู่ตลอดคืน.

แฮนเซล.– แปลกเหลือเกิน ! เพราะฉันก็ฝันอย่างเดียวกันว่า, เทวดา๑๒ องค์ ลอยมาจากสวรรค์มาคอยคุ้มครองฉันอยู่, เอ๊ะ นั่นอะไร ?

B

กรีเตล.– กระท่อมน้อยสวยจริง ! (เธอเดินไปที่นั่น.) นี่แน่ะ, แฮนเซล ! ดูนี่แน่ะ เอ๊ะ ! ทำด้วยของหวาน และขนมทั้งนั้น ! มองดูที่รั้วนี่ซิ มันทำด้วยขนมเป็นรูปร่างเด็ก. มองดูหม้อรูปร่างปลาดใบนั้นซิ: ฉันสงสัยว่าจะใช้ทำอะไร !

แฮนเซล.– ดูที่หน้าต่างนี่ซิ: ทำด้วยน้ำตาลขาวสะอาดเหมือนแก้ว. หลังคาของบ้านนี่ทำด้วยน้ำตาลเหลือง, และกำแพงทำด้วยน้ำตาลแดง. บ้านนี่น่าดูเหลือเกิน ! ฉันต้องลองชิมน้ำตาลหลังคาเสียหน่อย. (เขาหักน้ำตาลจากหลังคามาก้อนหนึ่งและเริ่มกินมัน)

(มีเสียงดังมาจากบ้าน).–

หนูเด็ก ! หนูเด็ก !
ใครมากินบ้านของฉัน ?

กริเตล.– เอ๊ะ ! เธอได้ยินเสียงนั้นไหม ?

แฮนเซล.– เสียงลมพัด. มาชิมน้ำตาลทหลังคานแนะ :
มันหวานอร่อยเหลือเกิน.

กริเตล.– ฉันไม่กล้า ! ฉันไม่กล้ากินหลังคาบ้านของคน
ซึ่งเขาใช้อาศัยอยู่.

แฮนเซล.– ไม่กล้า ! เธอต้องกล้า. ถ้าฉันกล้ากิน, เธอ
ต้องกล้า. และฉันกล้าพูดได้ว่าไม่มีใครอาศัย
อยู่ในบ้านหลังนี้เลย.

กริเตล.– ฉันกล้ากล่าวว่า เธอพูดถูก. (เธอเริ่มกิน)

เสียง– หนูเด็ก ! หนูเด็ก !
ใครมากินบ้านของฉัน ?

กริเตล.– เอ๊ะ ! ฉันได้ยินเสียงนั้นอีกแล้ว !

แฮนเซล.– เสียงลมเทานน ลมจากสวรรค.

C

(ประตูเปิดออกเบา ๆ และศรีษะยายแม่มด
ก็โผล่ออกมา)

แม่มด– คอยระวังนา, หนูเล็ก
แมวกำลังเดินเข้ามาจากบ้าน !

แฮนเซล.– เธอกินพอแล้ว ใช่ไหม, กรีเตล ! ถ้าเธอกิน
น้ำตาลมากไป, เธอจะไม่สบาย.

กรีเตล.– ฉันไม่เคยลิ้มของอร่อย ๆ เช่นนี้มาก่อนเลย.
(แม่มดเดินเข้ามาทางหลังแฮนเซลและจับคอ.
เขาไว้)

แม่มด– ฮิ ! ฮิ ! ฮิ ! ฮิ !

แฮนเซล.– ปล่อยคอฉัน, กรีเตล – มิฉะนั้นฉันจะหักคอ
เธอเมื่อฉันหลุดไปได้,
(เขาหันหลังมาเห็นแม่มด) กล้าดีอย่างไร !
กล้าดีอย่างไรมาจับคอฉัน !

แม่มด– เจ้าทั้งสองช่างมีแก่ใจมาเยี่ยมฉันถึงนี่ ! เจ้า
อย่ากิน บ้านของ ฉันเลย: เจ้าจะได้กินขนม.
ฉันจะให้ขนมและของ หวาน เจ้ากิน. (แม่มด
จับแฮนเซลใส่กรงในขณะที่พูด) นี่แน่ะ, เอา
กระจาดขนมนี่ไป: เมื่อเจ้ากินหมดแล้ว, ฉัน

จะทำกระจาดใบใหม่มาให้. ฮิ! ฮิ! ฮิ! เจ้า
จะได้กินอิ่มหนำสำราญ กินเข้าไปให้อ้วน
ท้เดียว!

กริเตล.– ยายจะทำอะไรแก่แฮนเซลของฉันล่ะ?

แม่มด– ให้ขนมเขากิน! เลี้ยงเขาให้อ้วน!

กริเตล.– แล้วต่อไปล่ะ?

แม่มด– (เดินไปที่กระท่อม) ฮิ! ฮิ! ฉันจะต้มเขา
เสีย, และทำให้เขาเป็นขนมเหมือนอย่างขนม
อื่นๆ ในรั้ว. (กริเตลวิ่งไปที่กรงยายแม่มด
หันกลับมาและโบกมือไปที่กริเตล) อ้าวแม่
หนูอย่าวิ่งหนีไปซิ. ฉันจะสกดตัวเจ้าเสียเพื่อ
เจ้าจะวิ่งไม่ได้. (ยายแม่มดโบกมือ) จงยืน
นิ่งเหมือนก้อนหิน! (เท้าของกริเตลติดแน่น
อยู่กับพื้นดิน ยายแม่มดเดินเข้าไปในกระ-
ท่อม)

D

แฮนเซล.– ฉันอยากจะถอนประตูน้ำออกเสียเหลือเกิน!
– ช่วยกันหน่อย, กริเตล.

กริเตล.– ฉันช่วยไม่ได้: เท้าของฉันติดแน่นอยู่กับดิน
(แม่มดเดินออกมา.)

แม่มด.– กริเตล, ไปหาไม้มา. (ยายแม่มดโบกไม้และ
เท้าของกริเตลก็เดินไปได้ แม่มดและกริเตล
ไปหาไม้) เก็บไม้ดี ๆ มาให้มาก ๆ, หน่อย
นะ? นำเอาไม้มาที่นี่ และใส่ไปในเตาไฟ.
(ยายแม่มดเอาไม้ใส่เตาไฟและจุดไฟชั้นแฮน-
เซลกำลังเบียดประตูกรงอยู่.)

แม่มด.– หนูน้อย, มาลองจับดูซิว่าหม้อนอุ่นหรือยัง.

กริเตล.– ฉันต้องทำอะไร?

แม่มด.– เจ้าต้องเข้าไปข้างใน,ฉันไม่สูงพอ: ฉันเอื้อม
ไม่ถึง.

กริเตล.– หนูก็ไม่สูงพอ, เหมือนกัน.

แม่มด.– เจ้าสูงพอใช้ได้.

กริเตล.– ฉันไม่เข้าใจว่าฉันจะต้องทำอะไร.

แม่มด.– เจ้าเข้าใจ, อย่างแน่นอน.

กริเตล.– ไม่เข้าใจ: โปรดทำให้ฉันดู. (แฮนเซลเปิดประตูกรงและเดินตรงมายังคนทั้งสอง)

แม่มด.– นี่ไงล่ะ! สิ่งที่เจ้าต้องทำก็คือปีนขึ้นมาอย่างนี้ (แม่มดปีนขึ้นไป.)

กริเตล.– หนูเข้าใจล่ะ!

แม่มด.– และเอาหัวและแขนของเจ้าใส่ลงไปในหม้ออย่างนี้. (แม่มดทำให้ดู.แล้ว, พูดมาจากข้างในหม้อว่า) แล้วจึงเดินเข้าไป.

แฮนเซลและกริเตล.– แล้วก็เข้าไป! (ทั้งสองคนจับขายายแม่มดทันทีและผลักลงไปในหม้อ. ไม้ยายแม่มดกระเด็นหลุดลงมาบนพื้นนอกหม้อ.)

E

แฮนเซล.– เร็วเข้า! หาไม้มาอีก! ใส่เข้าไปในเตาไฟ! เราจะต้มยายแม่มดและทำให้เป็นขนมและยายนี่คงจะเป็นขนมที่อร่อยเชียว!

แฮนเซลและกริเตล.– (เต้นรำไปรอบๆ หม้อ) เราจับยายแม่มดน่าเกลียดได้แล้ว. เราได้จับยายแม่มดใส่หม้ออุบาทว์นั้น! (ทันใดนั้นไฟลุกขึ้นอย่าง

แล้วแม่เป็ดก็มองดูไข่ของมันด้วยความปลาดใจ. มันร้องว่า, "เอ๊ะยังไงกันนี่! ฉันคิดว่าออกไข่เพียง ๕ ใบแต่นี่ฉันเห็น ๖ ใบ! และไข่ใบหนึ่งสีไม่ขาว; มันมีสีเทา. ไข่สีเทาสกปรกไม่น่าดูมาปนอยู่ในไข่ขาวของฉัน! ฉันจำไม่ได้ว่าได้ออกไข่สีเทานั้นมา."

B

แต่แม่เป็ดนั้นค่อนข้างโง่. ดังนั้นมันจึงไม่ร้อนใจในเรื่องไข่สีเทาฟองนั้น. มันกกไข่ทั้ง ๕ ใบและไข่สีเทาด้วย, และทำให้ไข่ทั้งหมดดีและอบอุ่น.

ต่อจากนั้นมาแม่เป็ดก็กกไข่เพื่อให้มันอบอุ่น. ทุกวันมันรำพึงว่า, "พรุ่งนี้ลูกน้อยของฉันก็จะออกมาจากไข่แล้ว." แต่เหตุการณ์เป็นอย่างนี้ทุกวัน; ก็ไม่มีอะไรออกมา. ในวันต่อไปมันจึงรำพึงขึ้นอีกว่า, "พรุ่งนี้ พรุ่งนี้ลูกน้อยของฉันก็จะออกมา." แต่ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น. และก็เป็นดังนี้เรื่อยไป- "พรุ่งนี้" และ "พรุ่งนี้" และก็ "พรุ่งนี้" จนในที่สุดมันชักจะสงสัยว่าลูกน้อยของมันจะออกมาจากไข่จริงหรือไม่. แล้ว, ในขณะที่มันเริ่มแน่ใจว่าลูกของมันคงจะไม่ออกมาจากไข่, ไข่ใบหนึ่งแตกออก, และมีลูก

เป็ดเหลืองตัวเล็ก ๆ เดินออกมา. เป็นลูกเป็ดตัวเล็กที่น่ารักที่สุดที่ท่านเคยเห็น; ไข่อีกใบหนึ่งแตกออก, และมีลูกเป็ดเหลืองตัวเล็ก ๆ เดินออกมาอีกตัวหนึ่ง; แล้วก็อีกตัวหนึ่ง. และอีกตัวหนึ่ง จนกระทั่งมีลูกเป็ดเหลืองตัวเล็ก ๕ ตัวในรังนั้น.

แต่ไข่ลูกเท่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย. มันวางอยู่เงียบเหมือนก้อนหิน. ดังนั้นแม่เป็ดจึงกกมันต่อไป. มันกก, แล้วกกเล่า, มันรำพึงว่า. "ฉันไม่เคยเห็นไข่เช่นนี้เลย มันจะแตกออกมาหรือไม่?" ในที่สุดมันก็รู้สึกว่ามีบางอย่างเคลื่อนไหวอยู่ใต้ตัวมัน, มันลุกขึ้นจากรัง, และทันใดนั้นก็มีลูกเป็ดปลาดที่สุดที่มันเคยเห็นเดินออกมา. เพราะลูกเป็ดนั้นมีสีน่าตาล. มันไม่เหลืองเหมือนกับลูกเป็ดตัวอื่น, แต่มันเป็นสีน้ำตาลทึมๆ. คอของมันยาวและไม่มีขนเลย. แม่เป็ดกล่าวว่า, "เออ! ฉันไม่เคยมีลูกเป็ดสีน้ำตาลอันน่าเกลียดนี้มาก่อนเลย! แต่มันใหญ่โตมาก! มันยังไงกันนี่ใหญ่โตเป็นยักษ์ทีเดียว."

C

แน่นอนว่าแม่เป็ดตัวอื่น ๆ ได้ทราบเรื่องครอกเป็ดใหม่และมันต้องได้ทราบถึงเรื่องลูกเป็ดสีน้ำตาลด้วย, แต่แม่เป็ดได้เล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟัง, และขอให้พวกเขามาดูพวกลูก ๆ. แม่เป็ดทั้งหลายจึงพากันมาดู. มันพูดกันว่า: "ลูกเป็ดเล็ก ๆ นงามเหลือเกิน, แต่ลูกเป็ดสีน้ำตาลตัวนั้นเป็นลูกเป็ดที่น่าเกลียดที่สุดที่เราเคยเห็นมา." แม่เป็ดตัวนั้นตอบว่า "พวกท่านอย่ากล้าดีมาว่าลูกรักของฉันนะ, มันอาจจะไม่งาม, แต่ดูซิว่ามันเป็นลูกเป็ดที่ใหญ่โตเพียงใด. มันเกือบใหญ่เท่ากับฉันแล้ว; และฉันรู้สึกภูมิใจในตัวมันมาก."

ลูกเป็ดน่าเกลียดได้ทราบเรื่องทั้งหมดที่พูดจากัน, และมันรู้สึกเสียใจมาก; แต่เมื่อมันได้ยินมารดาของมันพูดชมเชยมัน, มันก็รู้สึกเป็นสุขขึ้นมาอีก. แต่ในไม่ช้ามันก็กลับโศกเศร้าลงไปอีก: เพราะลูกเป็ดอื่น ๆ พากันหัวเราะเยาะมัน. อันที่จริงลูกเป็ดอื่น ๆ มิได้ถือว่ามันเป็นเพื่อนลูกเป็ดหรือเพื่อนเล่นด้วยกันเลย, มันกล่าวว่า: "เจ้าผิดแผกจากเรามากเหลือเกิน อะไรทำให้เจ้าแตกต่างไปอย่างนี้?"

ลูกเป็ดน่าเกลียดตอบว่า: "พวกเจ้าไม่ควรจะมาหวง เราเยาะฉันเพราะฉันมีรูปร่างผิดแปลกไป, ฉันไม่ต้องการจะให้มันแปลกไป. และอันที่จริงก็ไม่มีความแตกต่างกันมากนักด้วย. ฉันก็มีเท้า๒ เท้าและนัยน์ตา๒ นัยน์ตาเหมือนอย่างพวกเจ้า."

พวกพี่สาวของมันตอบว่า: "แตกต่างกันมากทีเดียว ความแตกต่างก็คือว่าเจ้าน่าเกลียด, และพวกเราสวยงาม."

D 1

ทุก ๆ วันในชีวิตของมันลูกเป็ดน่าเกลียดต้องรับทุกข์เพราะมันมีรูปร่างแปลกไป. ในไม่ช้ามันก็รู้จะทนทุกข์โดยไม่ปริปากพูดเลย, แต่มันก็ได้รับทุกข์มากขึ้นเพราะมันโต้ตอบไม่ได้, ในที่สุดมันก็ไม่สามารถทนทุกข์ต่อไปได้, เพราะแม้แต่แม่ของมันก็ดูเหมือนจะไม่ชอบมันเสียแล้ว. ดังนั้นในคืนวันหนึ่งมันจึงหนีไปอย่างเงียบ ๆ. มันไปจากทะเลสาบใหญ่นั้นไกลมาก, และมาถึงทะเลสาบเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง. เมื่อเป็นเวลามืดค่ำมันก็ซ่อนตัวอยู่ตามต้นไม้บนฝั่งและคอยอยู่ที่นั่นจนกระทั่งเวลาเช้า.

พอพระอาทิตย์ขึ้นตอนเช้ามันก็ได้ยินเสียงปลาดรอบตัวมัน,และมันก็เห็นว่ามันได้มาซ่อนตัวอยู่ตรงกลางหมู่เบ็ดเถอน. มันวิ่งหนีไม่ได้เพราะมันอยู่ตรงกลางพวกเบ็ดเถอนนั้น. และพวกเบ็ดเถอนก็พากันจ้องมองดูมัน. เบ็ดเถอนถามว่า. "เจ้าคือใคร? ทำไมเจ้าจึงตกมาอยู่ตรงกลางพวกเราในเวลาเที่ยงคืนเช่นนี้?

ลูกเบ็ดน่าเกลียดตอบว่า: "พวกเจ้าต้องนอนหลับกัน ฉันไม่เห็นพวกเจ้าเลย"

เบ็ดเถอนตอบว่า, "ดีแล้ว เจ้าจะอยู่ที่นี่ได้."

ดังนั้นลูกเบ็ดน่าเกลียดจึงได้พักอยู่กับเบ็ดเถอน. แต่มันก็ไม่มีความสุข, เพราะเบ็ดเถอนมิได้ถือว่ามันเป็นเพื่อนเล่น.เบ็ดเถอนมีปีกแข็งแรง,และมันชอบบินไปในอากาศ. แต่ลูกเบ็ดน่าเกลียดมีปีกเล็กมาก, และมันไม่สามารถบินไปได้. มันร้องขึ้นว่า, "ขอให้ฉันมีปีกแข็งแรงเหมือนปีกของพวกนั้นทีเถอะ! ฉันต้องการจะบินไปกับพวกนั้น!" แต่เบ็ดเถอนก็หัวเราะเยาะมันเพราะมันมีรูปร่างแปลกไป; และเบ็ดเถอนก็พากันบินไปกลางทะเลสาป ปล่อยให้ลูกเบ็ดน่าเกลียดเล่นอยู่ตามลำพัง,

แต่วันหนึ่งเหตุการณ์น่ากลัวได้เกิดขึ้น. เบ็ดเถอนบิน ออกไปยังกลางทะเลสาบตามเคย: และ,มันก็ทง,ลูกเบ็ดน่า เกลียดไว้แต่ลำพังบนฝั่งตามเคย. ทันใดนั้นลูกเบ็ดน่าเกลียด ได้ยินเสียงดังกึกก้อง. มันเงยหน้าขึ้นและเห็นเบ็ดเถอน ๒ ตัว ตกลงไปกลางทะเลสาบ. เบ็ด ๒ ตัวนั้นเต็มไปด้วยเลือด – ตาย. มีคนยิงเบ็ดเถอน. ตามธรรมดา, เบ็ดเถอนอน ๆ บิน ขึ้นส่อากาศเมื่อมันได้ยินเสียงดัง; เพราะเบ็ดเถอนมักจะบิน ขึ้นสูงเมื่อมันตกใจกลัว แต่คนยิงมันขณะที่มันบินขึ้นไป. ลูกเบ็ดน่าเกลียดต้องการบินขึ้นไปด้วย, แต่มันไม่สามารถ บินขึ้นไปได้เพราะปีกของมันเล็กมาก. มันตกใจกลัว ! มัน พยายามซุกหัวของมันไว้ในปีกอันเล็ก.

ในที่สุดเหตุการณ์ก็ลงบลงตามเดิม คนไปแล้ว ทะเล สาบก็เป็นปกติ; พระอาทิตย์ฉายแสงตามธรรมดา, และลูก คลื่นน้อยเป็นประกายเมื่อกระทบกับแสงอาทิตย์. แต่เบ็ด เถอนพากันตายหมด.

โชติช่วงมีเสียงดังก้องและหม้อระเบิดออก).

แฮนเซล.— ยายแม่มดอุบาทว์ตายแล้ว.

(เด็กขนมในรั้วลมตาขึ้น.)

เด็กขนม— (ร้องเพลง) เราหนีไปไม่รอด :

เท้าของเราเป็นหิน :

อย่าทิ้งเราไว้ผู้เดียว :

มาช่วยพยุงเราด้วย ได้โปรดเถอะ.

(กรีเตลวิ่งไปแตะเด็กแต่ละคนด้วยไม้

ยายแม่มด. พอเด็กถูกแตะ, เขาก็ขยับตัว

ออกเดินได้. เด็กๆพากันเต้นรำรอบๆแฮนเซล

และกรีเตลพลางส่งเสียงร้องแสดงความดีใจ.

บิดามารดาของแฮนเซลได้ยิน เสียงโห่ร้องดัง

ก้องอยู่ในป่า. 'แฮนเซล! กรีเตล! เจ้าอยู่

ไหน'? แฮนเซลและกรีเตลตะโกนตอบ)

แฮนเซลและกรีเตล.— อยู่นี่, คุณพ่อ! เราอยู่นี่, คุณแม่!

(บิดามารดาเดินเข้าไป. แฮนเซลและกรีเตล

วิ่งออกมา. เด็กอื่นๆเดินไปที่หม้อแตกใบ

นั้นและหยิบขนมอันใหญ่เป็นรูปยายแม่มด
ออกมา)

(เล่าจากมหาอุปรากรของ เองเกล-
เบอท ฮัมเพอร์ดิงค์)

บทที่ ๗

เมืองผี

A

ถ้าเทวดาให้ความปรารถนาแก่ท่านสามอย่าง, ท่านจะขออะไร ? ท่านคงจะขอสุขภาพ, ความมั่งมีและสติปัญญา. เราไม่สามารถจะมีความชื่นบานในสิ่งใดๆ ได้ถ้าเราไม่มีสุขภาพดี; นั่นเป็นเหตุผลที่ว่าทำไมท่านจึงต้องขอสุขภาพก่อนสิ่งอื่น. แต่แม้ว่าเราจะมีสุขภาพดีอย่างไรก็ตาม, ถ้าเราไม่มีเงินเราก็ไม่สามารถจะมีความสนุกสนานในชีวิตได้มากนัก; เพราะของดีทั้งหลายในชีวิตมีค่าเป็นเงิน และแม้แต่สิ่งที่จำเป็นก็มีค่าเป็นเงินด้วย:— เราต้องขออาหาร เสียค่าเช่าบ้านของเรา. แต่,ถึงแม้ว่าเราจะมีสุขภาพดีและร่ำรวยสักเพียงใดก็ตาม, เราก็จะไม่มีความชื่นบานในชีวิตถ้าเราไร้เสียซึ่งสติปัญญา. ถ้าเราไม่มีปัญญา, ในไม่ช้าเราก็จะใช้เงินทองหมดไปและไม่ได้อะไรตอบแทนมาเลย, ดังนั้นเราจึงขอพรเทวดาให้เรามีสุขภาพดี มั่งมีและฉลาด.

B

จงคิดดูว่าผึ้งมีสุขภาพดีสมบูรณ์และฉลาดเพียงใด. แน่นอนที่ผึ้งมีสุขภาพดี, เพราะมันได้รับแสงแดดและอากาศสดชื่นตามดอกไม้ตลอดวัน. ใครบ้างจะไม่มีสุขภาพดีถ้าเขาได้รับแสงแดดและอากาศสดชื่นอยู่ตลอดวัน. ผึ้งสมบูรณ์ด้วย,เพราะมันเก็บสำรองอาหารไว้มากมายสำหรับกินในฤดูหนาว, เมื่อไม่มีดอกไม้, และหาอาหารไม่ได้. และแน่ละผึ้งต้องฉลาดด้วย, เพราะคนฉลาดเท่านั้นที่รอบคอบ และสะสมสิ่งต่าง ๆ ไว้ในเวลาเกิดข้าวยากหมากแพง. จินตกวีและครูได้เคยชี้ให้เราดูถึงความฉลาดของผึ้งบ่อย ๆ และพยายามประพฤติตนให้ฉลาดอย่างผึ้งบ้าง. แต่บางที,เมื่อท่านทราบความจริงเรื่องผึ้งมากขึ้น, ท่านอาจจะคิดว่าผึ้งมิได้ฉลาดจริงอย่างที่จินตกวีพรรณาไว้. บางทีกวีไม่ค่อยระมัดระวังในเรื่องที่เป็นจริงมากนัก.

เราจงมาพิจารณาดูถึงเรื่องอันแท้จริงเกี่ยวกับชีวิตของผึ้งด้วยตัวของเราเอง,และพยายามค้นคว้าจากความจริงเหล่านั้นว่าผึ้งมีสุขภาพดี, ร่ำรวยและมีสติปัญญาจริงหรือไม่.

C

ผึ้ง, ตามที่ท่านทราบอยู่แล้ว, อาศัยอยู่ในรังผึ้ง. รังผึ้งเหมือนกับเมือง ๆ หนึ่ง รังผึ้งหนึ่งบรรจุผึ้งตั้งแต่ ๒๐๐๐ ๓๐๐๐ ตัว. เมืองใหญ่ ๆ เมืองหนึ่งของเรามีพลเมือง ๒๐๐๐ หรือ ๓๐๐๐ คน. ดังนั้นรังผึ้งจึงเหมือนเมืองใหญ่ ๆ เมืองหนึ่ง.

เมืองของเรามีหลายครอบครัว, หลายบิดาและหลายมารดาอาศัยอยู่ในครอบครัวกับบุตรน้อยของเขา. แต่รังผึ้งมีผึ้งมารดาตัวเดียว. ดังนั้น เด็กในเมืองจึงเป็นพี่น้องกันทั้งหมด. ผึ้งมารดาตัวเดียวนั้นเป็นราชินีของรังผึ้ง. ราชินีไม่ทำงานเหมือนกับผึ้งตัวเมียอื่น ๆ. มิใช่หน้าที่ของมันที่จะทำงาน มันไม่ต้องหาเลี้ยงตัวมันเอง. มีผึ้งงานตัวอื่น ๆ ซึ่งมีหน้าที่ต้องหาเลี้ยงราชินี, และมันป้อนอาหารลงไปในปากราชินี. ราชินีมีหน้าที่อย่างเดียว, และหน้าที่นั้นก็คือออกไข่. ร่างกายของมันครั้งหนึ่งมีไข่ ๑๒๐๐ ฟอง; และขณะที่มันออกไข่นั้น, ไข่อื่นก็ตามออกมาโดยเร็วขณะที่มันออก. ดังนั้นราชินีจึงใช้ชีวิตทั้งหมดทำหน้าที่ของมัน – คือการออกไข่.

D

รังผึ้งมีผึ้งตัวผู้ประมาณ ๘๐๐ ตัว. ผึ้งตัวผู้เหล่านี้ใหญ่กว่าผึ้งตัวเมีย. มันมีนัยน์ตาโตบนปลายหัวของมัน, และนัยน์ตาของมันอยู่ติดกันมาก. ผึ้งตัวผู้ ๘๐๐ ตัวนี้ ขเกยจมากเท่าที่มันจะขเกยจได้. มันไม่ทำอะไรเลย. มันต่อสู้ไม่ได้. มันกินแล้วนอน, และไถลไปมาไม่ทำอะไรเลย, จนกะทั่งวาระสุดท้ายมาถึง — ความตายอย่างน่าทุเรศ. ข้าพเจ้าจะเล่าเรื่องนี้ให้ท่านฟังต่อไป.

E

ในรังผึ้งมีผึ้งตัวเมียมากกว่า ๒ หมื่นตัว. รังที่ปลาดอะไรเช่นนี้! ผึ้งตัวเมีย ๒ หมื่น, และผึ้งตัวผู้ ๘๐๐ เท่านั้น. ดังนั้นจึงมีตัวเมีย ๒๕ ตัวต่อตัวผู้ ๑ ตัว. ผึ้งตัวเมียเหล่านี้เรียกว่าผึ้งงาน. มันไม่เคยออกไข่: ราชินีเท่านั้นที่ออกไข่. ผึ้งตัวเมียมีชุระยุ่ง: เพราะมันมีงานจะต้องทำมาก. กิจชุระของผึ้งงานเล็ก ๆ ก็คือหาอาหารมาเก็บไว้ในรัง. มันหาน้ำตาลมาจากดอกไม้และไปผะสมน้ำตาลในร่างกายของมัน, และทำให้เป็นอาหารของผึ้งแล้วมันก็บินไปเก็บน้ำใส ๆ

สิ่เหลืองไว้ในรัง. ท่านก็ทราบแล้วว่าอาหารของผึ้งคืออะไร, ทราบแล้วไม่ใช่หรือ? ท่านเคยกินอาหารของผึ้งบ้างไหม?

F

แต่นี่มิใช่หน้าที่เพียงอย่างเดียวเท่านั้นของผึ้งงาน. ผึ้งกรรมกรยังมีหน้าที่ทำขี้ผึ้ง, ซึ่งใช้สร้างเป็นที่เก็บของในรัง. มีที่เล็ก ๆ ๘ ที่ในกะเพาะของผึ้งซึ่งใช้เป็นที่ทำขี้ผึ้ง, ที่แห่งเดียวเท่านั้นที่ใช้ทำงานในครั้งหนึ่ง. เมื่อมันหยุดอกที่หนึ่งก็เริ่มทำขี้ผึ้งต่อไป. ดังนั้นจึงมีขี้ผึ้งเสมอ, แต่เป็นจำนวนน้อยมาก แม้ว่าผึ้งพยายามอย่างหนักก็ตาม, มันไม่สามารถเพิ่มจำนวนให้มากได้. จำนวนขี้ผึ้งทั้งหมดในรังน้อยมาก, และนี่เป็นเหตุผลที่ว่าทำไมกำแพงของห้องเก็บของเล็ก ๆ จึงบางมาก, กำแพงนั้นบางที่เหมือนกับกระดาษที่บางที่สุด. ห้องเก็บของเล็ก ๆ แต่ละห้องมี ๖ ด้าน. มีห้องเก็บของเล็ก ๆ อีกหกห้องติดต่อกันไป. ดังนั้นกำแพงแต่ละอันจึงเชื่อมห้องเก็บของ ๒ ห้องติดต่อกัน; กำแพงแต่ละอันใช้สำหรับ ๒ ห้อง. ผึ้งต้องทำให้ห้องเก็บของติดต่อกันอย่างนี้, เพราะว่ามันจะได้ใช้ขี้ผึ้งน้อยเข้า; และจำนวนขี้ผึ้งก็มีน้อยมาก.

ธุระของผึ้งตัวเมียแก่ก็คือทำงานอยู่ในรัง. มันจัดแจงตระเตรียมสถานที่ต่าง ๆ ไว้ให้ราชินีออกไข่; และเมื่อผึ้งตัวเล็ก ๆ ออกมาจากไข่. มันก็เลี้ยงดูมัน. มันยังเลี้ยงดูราชินีอีกด้วย. ดังนั้นมันจึงมีธุระมาก.

G

แน่นอนว่า ฤดูร้อน เป็นฤดูซึ่ง ทำงานหนัก ที่สุดในการสะสมอาหาร. ในฤดูหนาวมันต้องกินอาหารที่สะสมไว้ในฤดูร้อน. ฤดูใบไม้ผลิเป็นฤดูที่ผึ้งตัวเล็ก ๆ โผล่ออกมาจากไข่. ในบรรดาผึ้งตัวเล็กนั้นมีราชินีอยู่หลายตัว. เมื่อราชินีแก่ทราบเข้า,มันโกรธมากและพยายามฆ่าราชินีเล็กๆ. ในที่สุดด้วยความโกรธ, ราชินีแก่จึงตกลงใจบินออกจากรัง. มันบินออกไปจากรัง. ผึ้งบางตัวก็ตกลงใจบินไปด้วยกัน. บางตัวก็ยังอยู่ที่เดิม. ดังนั้นราชินีแก่จึงบินไปกับผึ้งบางตัว, และไปตั้งรังใหม่ ผึ้งที่เหลืออยู่ในรังเก่าทำให้ราชินีตัวเล็กๆ ต่อสู้และฆ่ากัน, จนกระทั่งมีราชินีตัวใหม่เหลือเพียงตัวเดียวเท่านั้น.

แล้วผึ้งตัวผู้ในที่สุดจะเป็นอย่างไร? วันหนึ่งจะได้ยินเสียงดังในรัง, และทันใดนั้นผึ้งตัวเมียก็จะรุมเข้าใส่ผึ้งตัวผู้

๙๐๐ ตัว, และฆ่ามัน. มันฆ่าผึ้งตัวผู้ทุกตัว, แล้วโยนซากทิ้งออกมาจากรังเหมือนสิ่งโสโครก.

ผึ้งตัวผู้ทั้งหมดถูกทำลายทันที. แต่ผึ้งตัวเมียก็ถูกทำลายเสมอ ๆ. ผึ้งตัวเมียมีชีวิตอยู่ได้เพียง ๖ หรือ ๘ สัปดาห์เท่านั้น. ผึ้งตัวเมียตายเนื่องจากมันต้องทำงานหนัก; จิตใจของมันอ่อนระโหย: มันทำงานจนตาย.

H

ผึ้งสมบูรณ์. รังของมันเสมือนกับนครอันมั่งคั่งเต็มไปด้วยที่เก็บสมบัติและอาหาร. แต่ผึ้งไม่มีสุขภาพดี, เพราะผึ้งตัวผู้เกียจคร้าน ใช้ชีวิตอย่างสุขสบาย โดยไม่ต้องทำงาน. แต่จะไม่มีความสบายอันแท้จริงถ้าไม่มีงานทำ: คนเกียจคร้าน, ซึ่งมีชีวิตเพื่อตัวของเขาเองไม่มีความสุขอย่างแท้จริง. ดังนั้นผึ้งตัวผู้จึงไม่มีความสุขอย่างแท้จริงในชีวิต, และผลที่สุดมันก็ต้องตายอย่างน่าสยดสยอง.

ผึ้งตัวเมียใช้ชีวิตทำงานโดยปราศจากความสุขสบาย, และผลที่สุดมันก็ตายเพราะทำงานมาก. มันทำงานโดยไม่ได้อะไรเลย, เพราะงานของมันมิได้นำความชื่นบานมาสู่ใครๆ

หรือสู่ตัวมันเองเลย. รังผึ้งเหมือนเมืองใหญ่ซึ่งมั่งคั่ง:- แต่เป็นเมืองที่ไร้ความสุข.

ผึ้งมีสมบัติ, แต่มันไม่มีบัญญา. คนฉลาดย่อมมีชีวิตอยู่อย่างเป็นสุขและทำให้คนอื่นเป็นสุข. เราอาจจะหาความสุขได้ในการงาน; เราอาจจะหาความสุขได้ด้วยการพักผ่อน. ความสุขอาจจะหาได้ในทรัพย์สมบัติ: ความสุขอาจจะหาได้ในการมีชีวิตอยู่อย่างเรียบๆ. ความสุขอาจจะหาได้ในสิ่งต่างๆ, ถ้าเราหาสิ่งเหล่านั้นด้วยสติปัญญา คือถ้าเราหามันมา; มิใช่เพื่อตัวของมัน, แต่เพื่อความสุขซึ่งมันจะนำมาให้แก่คนอื่นและแก่ตัวเรา.

บทที่ ๙

คำประพันธ์

"หล่อนหยิ่ง"

๑. แบบผิดหัด ขีดเส้นใต้ Dog, Silly ในประโยค ๑ ถึง ๓ อ่านและทำความเข้าใจความหมาย.

๑. สุนัขของฉันเป็นสุนัขที่โง่มาก; มันคอยทำลายสิ่งต่าง ๆ อยู่เสมอ.

๒. เด็กโง่กลัวสุนัข; และสุนัขก็กลัวเด็กโง่ซึ่งขว้างก้อนหิน.

๓. อย่าโง่ไปเลย! สุนัขจะไม่กัดท่าน.

๒. คำอธิบาย – เด็ก ๒ คน, เด็กหญิง ชื่อเจน, และน้องชายเด็ก ๆ ของเธอชื่อวิลลี่, แลเห็นเด็กหญิงอีกคนหนึ่งเดินไปตามถนน. เด็กทั้งสองชมไปที่เด็กหญิงคนนั้นและกล่าวว่า, "นั่นเป็น เด็กหญิง ซึ่งหยิ่งมาก. สุนัขของเธอก็เลยจองหองตามเธอไปด้วย. เป็นการโง่มากที่จะหยิ่งเกินไป."

คำโคลง
หล่อนหยิ่ง

ถูกแล้ว, นั่นคือเด็กหญิงซึ่งเดินไปมา.
เธอหยิ่ง – หยิ่งมากที่เดียว !
สุนัขของเธอก็จองหองไปกับเธอ :
ทั้งสองผิดมากที่ประพฤติตนเป็น
คนหยิ่ง – หยิ่งมากที่เดียว.
เห็นไหม, เจนและวิถีหัวเราะเยาะเธอ:
ทั้งสองกล่าวว่าเธอหยิ่งมาก.
เจนกล่าวว่า, " พุทโธ่ ! ทั้งสองนั่นช่างโง่
จริง !
วิถีน้อยตอบว่า, 'โง่จริง ๆ ที่เดียว !'
'ในการที่ประพฤติตนหยิ่งมาก '
เคทกรีนอเวย์.

บทที่ ๙

ลูกเป็ดที่น่าเกลียด

A

(๒) ฤดูร้อน.พระอาทิตย์ส่องแสงจ้าไปบนทะเลสาป. ทะเลสาปนั้นงาม น่าดูและ เมื่อแสงอาทิตย์ไป กะทบมันเข้า, ก็ทำให้มันมีประกายระยิบระยับแลดูงามจับตา, ทำให้ลูกคลื่นในน้ำเป็นประกายคล้ายเงิน.

บนฝั่งทะเลสาปมีพุ่มไม้สูง ๆ อยู่มาก. แม่เป็ดได้สร้างรังไว้ในพุ่มไม้เหล่านั้น-รังนั้นงามมาก,-เกือบเสร็จเพื่อจะกกไข่ได้แล้ว. ต่อจากวันที่มีอากาศดีเพียง ๒-๓ วัน แม่เป็ดก็ทำรังเสร็จเรียบร้อย ; และมันก็ออกไข่. มันออกไข่ขาวผ่อง ๕ ใบในรังนั้น. แล้วมันก็ออกไปเดินเล่นครู่หนึ่งในไม่ช้ามันก็กลับมา ที่รัง มาดูไข่ ขาวผ่องอันงาม ๕ ฟองนั้น. มันพึมพำว่า, "ไข่นงามเหลือเกิน! ฉันไม่เคยคิดว่าจะออกไข่ได้ดีไปกว่านี้. ต่อจากนอกเล็กน้อย ฉันก็จะได้เห็นลูกเป็ดงาม ๕ ตัวออกมาจากไข่นั้น."-(ลูกเป็ดเรียกว่า "duckling")

E 1

ศกกลางคืน. ดวงดาวส่องแสงสว่างไสวในท้องฟ้า อันดาระดาษไปด้วยดาว, นับเป็นพันพันดวง, เหมือนกับฝุ่นเงินเพราะอันที่จริงน่ะ, (เด็กทั้งหลาย) ดวงดาวมิใช่ฝุ่นที่ปีกเทวทูตดอกหรือ.

พอรุ่งเช้าแสงอาทิตย์ก็ขับไล่ดวงดาวให้หายไปจากท้องฟ้า. นกเล็ก ๆ พากันร้องเพลงในวันใหม่. แต่ลูกเป็ดน่าเกลียดรู้ว่ามันไม่สามารถกลับไปอยู่ที่ข้างทะเลสาบซึ่งยังนองไปด้วยเลือดของพวกมัน. ดังนั้นมันจึงบินข้ามท่งนาและในที่สุดมาถึงนาเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง. นานนเล็กมาก, และตรงกลางนานั้นมีโรงนาแคบ ๆ ตงอยู่หลังหนึ่ง. ชาวนาตายไปหลายปีแล้ว; แต่ภรรยาของชาวนายังอาศัยอยู่ในโรงนานั้น. และทำนาต่อไป; หล่อนไม่มีคนงาน. หล่อนจึงต้องทำงานในนาเล็ก ๆ นั้นด้วยตนเอง. และหล่อนก็อยู่แต่ผู้เดียวในโรงนาอันแคบนั้น, มีไก่ตัวเมียตัวหนึ่งและแมวตัวหนึ่ง. เมื่อชาวนายังมีชีวิตอยู่, เขาก็เป็นเจ้าของโรงนา; แต่, บัดนี้เมื่อเขาตายแล้ว, แมวและไก่ก็เป็นเจ้าของโรงนา, เพราะมันเป็น

นายของหญิงแก่ผู้นั้น. และหล่อนทำทุกสิ่งทุกอย่างที่มันบอกให้ทำ.

E 2

ประตูโรงนาเล็ก ๆ นั้นเปิดอยู่: เป็นเวลาเช้าและห้องนั้นยังมืด. ลูกเป็ดน่าเกลียดเดินเข้าไปอย่างเงียบ. และซ่อนตัวอยู่ที่มุมห้อง. มุมห้องนั้นมืดมาก; ฉะนั้นในบางเวลาจึงไม่มีใครสังเกตเห็นมันเลย หญิงแก่เดินเข้ามาทำความสะอาดห้อง; แต่หล่อนมิได้ทำความสะอาดที่มุมห้องเพราะหล่อนมีงานต้องทำมากมายด้วยกัน. หล่อนเพียงแต่บ้วนผุนตรงกลางห้องให้เข้าไปที่มุม, และปล่อยทิ้งไว้ที่นั่น.

แมวเดินเข้ามา. แต่แมวก็ไม่เคยเดินเข้าไปที่มุมห้อง. (ข้าพเจ้าหวังว่าท่านคงทราบอยู่แล้วว่าแมวไม่เคยไปที่มุมห้อง;- มันเดินตรงไปที่เตาไฟ.) ตลอดเวลานั้นลูกเป็ดน่าเกลียดกำลังคอยให้คนมาพบมันอยู่ทุก ๆ นาที: แต่หญิงแก่ก็ทำความสะอาดห้อง และแมวก็นั่งอยู่ข้างเตาไฟเป็นเวลา ๒๐ นาทีหรือมากกว่านั้น และมิได้สังเกตเห็นมันเลย.

F 1

แม่ไก่เดินเข้ามา. แม่ไก่คอยจะหาของอร่อย ๆ ตาม ขยะกินอยู่เสมอดังนั้นไก่จึงเดินไปรอบๆ ห้อง,และค้อมมอง ดูตามมุมซึ่งหญิงแก่ได้กวาดขยะไปไว้. และ, แน่ละ ใน ๒—๓ นาทีมันก็พบลูกเบ็ดน่าเกลียด. แล้วแม่ไก่จึงเรียกแมวและสัตว์ทั้งสองก็เริ่มใต่ถามลูกเบ็ดโดยเร็วที่สุดที่มันจะถามได้. แม่ไก่ถามว่า. "เจ้าคือใคร ?" แมวถามว่า "เจ้าต้องการอะไร ?" แม่ไก่กล่าวว่า. "ฉันคิดว่าเจ้าเป็นขะโมยใช่หรือไม่ ?"

ลูกเบ็ดไม่สามารถตอบคำถามหลาย ๆ คำถามได้ใน หนึ่งนาที. มันตอบว่า. "ฉันต้องการพักอยู่ก่อน ฉันไม่ใช่ขะโมย."

แมวเริ่มต้นถามใหม่อีกว่า. "เจ้าทำงานอะไรได้บ้าง ? เจ้าจับหนูได้ไหม ?"

ลูกเบ็ดตอบว่า "ไม่ได้"

แม่ไก่ถามว่า. "เจ้าออกไข่ได้ไหม ?"

ลูกเบ็ดตอบว่า. "ฉันคิดว่าไม่ได้."

แมวและไก่เดินเลี่ยงไปข้างหนึ่ง, เพื่อปรึกษากัน. แล้วมันก็เดินกลับมา, และกล่าวว่า, "เราคิดว่าเราต้องยอมให้เจ้าพักอยู่น. เราจะยอมให้เจ้าอยู่โดยถือว่าเจ้าเป็นสัตว์ที่บริสุทธิ์, และไม่ก่อความเดือดร้อนใด ๆ ให้เลยโดยถือว่าหญิงแก่ผู้นั้นก็จะยอมให้เจ้าอยู่ที่นี่ด้วย."

ลูกเป็ดถามว่า, "สมมติว่าหญิงแก่ไม่ยอมให้ฉันอยู่ล่ะ."

แมวตอบว่า, "อันที่จริงก็ไม่สำคัญว่าหญิงแก่จะยอมหรือไม่, ถ้าเรายอม!"

ดังนั้นลูกเป็ดน่าเกลียดจึงพักอยู่ที่นั่นตลอดฤดูหนาว. ในที่สุดมันก็ได้รับความสงบ. แมวและไก่ปล่อยให้มันอยู่อย่างสงบ, เพราะมันเป็นเพื่อนกัน, และไม่เคยสังเกตดูกิริยาท่าทางกันเลยนอกจากของพวกมันเอง. (ข้าพเจ้าหวังว่าท่านคงทราบอยู่แล้วว่า หญิงสาวไม่เคยสังเกตดูกิริยาท่าทางของคนอื่นเลยนอกจากพวกเขาเอง) และหญิงแก่คนนั้นก็ไม่เคยสนใจในตัวคนอื่นเลย: ดังนั้นหล่อนจึงปล่อยให้มันอยู่อย่างเป็นสุขด้วย.

ย่างเข้าฤดูหนาว. อากาศหนาวจัดและลูกเป็ดน่าเกลียดรู้สึกอ่อนแอและไม่สบาย. มันอ่อนแอมากจนขาของมันพยุงตัวมันไว้ไม่ได้. ขาของมันพับไป. และมันก็นอนอยู่ที่มุมห้องไม่มีเรี่ยวแรงที่จะเดินไปไหน. มันคิดว่ามันคงจะตายเพราะความอ่อนแอและความหนาวเย็น.

G

ในที่สุดอากาศก็ค่อยเริ่มอบอุ่นเข้า, และมันก็รู้สึกว่ากำลังวังชาเพิ่มขึ้นในขณะที่กำลังวังชาเพิ่มขึ้นนั้น, มันก็สามารถลุกขึ้นและใช้ขาของมันได้อีก. ทุก ๆ วันที่อากาศอบอุ่นมันรู้สึกว่ากำลังของมันเพิ่มขึ้นเสมอ ๆ. มันรู้สึกด้วย, ว่าร่างกายของมันกำลังเติบโตขึ้น. ขาของมันก็มีขนาดใหญ่ขึ้น. และปีกของมันก็แข็งขึ้นทุก ๆ วัน, ที่มันเดินจัด, มันรู้สึกว่าร่างกายของมันเติบโตแข็งแรงและกำลังวังชาเพิ่มมากขึ้น, จนกระทั่งมันรู้ว่ามันใหญ่กว่าและแข็งแรงกว่าแต่ก่อน.

ย่างเข้าฤดูใบไม้ผลิและลูกเป็ดน่าเกลียดก็ไม่ต้องการอยู่ในโรงนานั้นอีกต่อไป. มันต้องการกลับไปอยู่ที่ทะเลสาบ: มันต้องการเล่นน้ำและเล่นกับลูกคลื่นที่ซัดมากับตัวมัน.

แมวถามว่า. “มีเรื่องอะไรหรือ ? ทำไมเจ้าจึงไม่นั่งอยู่เงียบ ๆ ที่มุมห้อง”

ลูกเป็ดน่าเกลียดตอบว่า. “ฉันจะไปอยู่ที่ทะเลสาป ฉันต้องการเล่นน้ำ”

แมวกล่าวว่า “เล่นน้ำ! สกปรกจริง!”

ลูกเป็ดน่าเกลียดเดินเข้าไปในสวน. ขณะที่มันยืนอยู่นั่น, มันเงยหน้าขึ้น, และมองเห็นนกงามที่สุดที่มันเคยเห็นมาหลายตัวบินอยู่ในอากาศ. นกเหล่านั้นคือหาน. มันต้องการจะบินตามหานเหล่านั้นไป. มันกะพือปีก. และมันรู้ว่าคราวนี้มันบินได้แล้ว.

มันบินสูงสูงขึ้นไป. มองลงมาเห็นแผ่นดินอยู่ข้างล่าง นาสี่เหลี่ยมจตุรัสผืนน้อย ๆ, และบ้านหลังเล็ก ๆ แผ่ออกไปเหมือนรูปภาพ. มันยังบินสูงขึ้นไปแผ่ปีกอันกว้างใหญ่ออก. มันบินข้ามยอดเขาสูง ๆ. และมาถึงทะเลสาปอันกว้างใหญ่เหมือนกับแสงเงินในทราบอันเขียวชะอ่ม.

H

ในขณะที่มันบินลงมายังพื้นดินนั้นเป็นเวลาจวนจะค่ำ. มันแลเห็นว่าหานสวยงามเหล่านั้นอยู่บนทะเลสาป. ได้รับ

แสงอาทิตย์ซึ่งส่องมากระทบกับหลังอันกว้าง, และคออันสง่าของมันในขณะที่มันว่ายน้ำไปว่ายน้ำมา. ห่านบางตัวยืนอยู่บนทรายริมน้ำ, กระพือปีกใหญ่ของมันให้ต้องแสงแดด.

ขณะที่มันเผ้าดูห่านเดินลงไปจากทรายสู่พื้นน้ำ, และว่ายน้ำไปอย่างสง่าผ่าเผยนั้นมันรำพึงอย่างเศร้า ๆ ว่า, "ฉันอยากมีความงามและความสง่าเพียงครึ่งเดียวของห่านเหล่านั้น"

ในที่สุดมันก็กล่าวว่า, "ฉันต้องบินตามพวกนั้นไป, เพราะฉันอยากให้พวกนั้นฆ่าฉันเสียดีกว่าจะมามัวทนทุกข์ทรมานอย่างที่เคยทนมานี้แล้ว. และปล่อยให้พวกเป็ดเถอน แม่ไก่และแมวมาหัวเราะเยาะอีก."

มันรีบวิ่งไปที่ทรายลงไปสู่พื้นน้ำ. เมื่อเดินลงไปในน้ำ, มันก็รีบว่ายตามห่านงามเหล่านั้นไป. ห่านหยุดพักเหนื่อยอยู่ใกล้ ๆ ต้นไม้. พอห่านแลเห็นมันรีบว่ายน้ำตรงเข้ามา, ห่านบางตัวก็ออกไปพบมัน. มันส่งเสียงแสดงความดีใจ; แต่ถูกเป็ดน่าเกลียดไม่เข้าใจ.

มันรำพึงว่า, "ถ้าฉันต้องตาย, ฉันก็อยากให้พวกท่านฆ่าฉันเสีย. ฉันไม่ทราบว่าฉันเกิดมาทำไม. ฉันน่าเกลียดเกินไปจนไม่น่ามีชีวิตอยู่."

มันก้มศีรษะลงมันไม่สามารถเงยหน้าดูห่านได้. ขณะที่มันก้มศีรษะลงนั้น, มันก็แลเห็นในน้ำเหมือนกับเห็นในกระจก, คือเห็นร่างขาวๆ หลายร่างมีคอยาวสง่า. มันมองดูร่างกายสีน้ำตาลอันน่าเกลียดของมันในจำพวกห่าน. แต่ร่างเช่นนั้นไม่มีเลย. แทนที่มันจะเห็นร่างสีน้ำตาลน่าเกลียด มันกลับเห็นห่านขาวงดงามอยู่ในน้ำ ใหญ่,และงามกว่าห่านตัวอื่นๆ ด้วยกัน.

มันเติบโตขึ้นเป็นห่านขาวสวยงาม, แทนที่จะเป็นลูกเป็ดน่าเกลียด. (เพราะลูกห่านมีลักษณะคล้ายกับลูกเป็ดสีน้ำตาลน่าเกลียด)

เด็กๆ พากันเดินมาที่ริมทะเลสาบเอาขนมมาให้ห่านกิน. เขาร้องขึ้นว่า: "ดูห่านตัวใหม่นั่นเน่ะ! มันงามเป็นที่สุด. ขนของมันขาวและคอของมันงามกว่าขนและคอของห่านตัวอื่น."

เมื่อมันได้ยินเช่นนั้น, ลูกเป็ดน่าเกลียด- ซึ่งคราวนี้เป็นห่านเสีย-ก็ลืมความทุกข์ทั้งหลาย. มันเต็มไปด้วยความร่าเริง ความร่าเริงที่ได้รับอากาศในฤดูใบไม้ผลิ. ความร่าเริงที่ได้รับจากแสงแดด. ความร่าเริงที่ได้รับจากทะเลสาบซึ่งเป็นประกายและกว้างใหญ่, ความร่าเริงที่มีชีวิตอยู่ต่อไป, และความดีใจที่เป็นสัตว์สวยงาม.

บทที่ ๑๐

การเดินทางของมาร์โคโปโล

A

(นี่เป็นเรื่องจริง เรื่องนี้กล่าวถึงเด็กชายคนหนึ่ง อายุ ๑๕ ปี ได้เดินทางท่องเที่ยวอย่างน่าอัศจรรย์และไปเป็นมหาดเล็กของกษัตริย์มหาราชองค์หนึ่งได้อย่างไร มาร์โคโปโลมีชีวิตอยู่เมื่อ ๖๐๐ ปีมาแล้ว เขาเล่าเรื่องนี้เอง)

กษัตริย์, เจ้าชาย, ขุนนาง และบุคคลอื่น ๆ ซึ่งต้องการจะทราบเรื่องประเทศและประชาชนของโลก, จึงสนใจและอ่านเรื่องนี้. ท่านทั้งหลาย เรื่องนี้เป็นเรื่องของมาร์โคโปโล,นักปราชญ์ชาญฉลาดแห่งเมืองเวนิส, ซึ่งจะบรรยายถึงสิ่งแปลกปลาดทั้งหลายที่เขาได้เห็นมา.

B

บิดาและลุงของข้าพเจ้า มาถึงเมืองของกษัตริย์มาร์คาได้อย่างไร.

ท่านทั้งหลายข้าพเจ้าต้องการให้ท่านทราบ ว่าในปี ค.ศ. ๑๒๕๐ บิดาข้าพเจ้า, นิโคโลโปโล, และลุงข้าพเจ้า,

มัฟพีโอ, ออกเดินทางด้วยเรือใบลำหนึ่งจากนครเวนิสและมาถึงทะเลดำ. ต่อไปเขาเดินทางด้วยม้า, และมาถึงเมืองของกษัตริย์มาร์คา. เขาได้นำเพชรพลอยไป, และทูลขอให้กษัตริย์มาร์คาทรงรับไว้เป็นของขวัญบ้าง. กษัตริย์องค์นั้นทรงรับไว้และตรัสตอบว่า, "ท่านทั้งหลาย ฉันขอขอบคุณท่านที่ให้ของขวัญนี้ และฉันขอให้ท่านเป็นสองเท่าเพื่อเป็นการตอบแทน." แล้วพระองค์ก็ตรัสให้มหาดเล็กไปนำเอาเพชรพลอยเป็น ๒ เท่าของที่พระองค์ทรงรับไว้; มามอบให้แก่บิดาและลุงของข้าพเจ้า.

ขณะที่บิดาและลุงของข้าพเจ้าพักอยู่ในเมืองนี้, สงครามเกิดขึ้นในประเทศซึ่งเขาเดินทางผ่านมา. เขาเดินทางกลับไม่ได้, ดังนั้นเขาจึงอยากเดินทางต่อไป. ตามทางเขาพบข้าราชการชั้นผู้ใหญ่คนหนึ่งซึ่งถือพระราชสาส์นไปถวายพระเจ้าคุบไลข่าน, ท่านมหาราชเรืองนามกษัตริย์แห่งพวกตาร์ตาร์, และผู้ปกครองประเทศจีน.

C

บิดาและลุงของข้าพเจ้า มาถึงนครของคุบไบลข่านได้อย่างไร.

ชุนนางผู้ใหญ่คนนี้ได้ขอร้องให้บิดาและลุงของข้าพเจ้าเดินทางไปกับเขา; และเขาทั้งสองก็ยอม. เขาเดินทางกันไปตลอดปี และในที่สุดก็มาถึงนครของพระเจ้าข่านมหาราช. เขาเป็นคนรุ่นแรกจากทวีปยุโรปซึ่งเคยมาเที่ยวราชสำนักของคุบไบลข่าน. พระองค์ทรงต้อนรับเขาด้วยพระทัยเมตตา, และข้าราชการในราชสำนักก็ปฏิบัติอย่างพระองค์. พระองค์ทรงไต่ถามเขาหลายข้อถึงเรื่องความเป็นอยู่และชีวิตของประชาชนพวกเขา, ถามถึงเรื่องการครองชีพ, การทำสงคราม, การสวดมนตร์แก่พระเจ้าและเรื่องอื่น ๆ.

ต่อจากนั้นมา พระเจ้าคุบไบลข่านทรงมีพระประสงค์จะส่งสาส์นถึงสันตปาปา. (สันตปาปาเป็นหัวหน้าหรือผู้ปกครองลัทธิศาสนาต่าง ๆ ในยุโรป.) พระเจ้าข่านรับสั่งให้บิดาและลุงของข้าพเจ้าถือพระราชสาส์นนั้นไป. พระองค์ยังทรงบัญชาให้ทหารคนหนึ่งของพระองค์ติดตามไปด้วย และทรงมีบัญชาให้เจ้าชายและชุนนางทั้งหลายตามทางให้

คอยช่วยเหลือ อำนวยความสะดวกต่าง ๆ ในการเดินทาง. เขาก็ถือพระราชศาสน์ไปถวายสันตปาปา. และกลับถึงนครเวนิสภายหลังที่ได้จากไปเป็นเวลา ๑๕ ปี.

D

ข้าพเจ้าพบบิดาครั้งแรก เมื่อข้าพเจ้ามีอายุ ๑๕ ปีได้อย่างไร.

หลังจากที่บิดาข้าพเจ้าเดินทางจากนครเวนิสไปแล้ว; ข้าพเจ้าก็ถือกำเนิดมา และมารดาของข้าพเจ้าสิ้นชีพในเวลาที่ข้าพเจ้าเกิด. ดังนั้นข้าพเจ้าจึงไม่เคยเห็นบิดาข้าพเจ้า.

วันหนึ่งมีนักท่องเที่ยว ๒ คนมาที่บ้านข้าพเจ้าในนครเวนิส, ซึ่งในขณะนั้นข้าพเจ้าเป็นเด็กมีอายุเพียง ๑๕ ปี ทั้งสองคนแต่งกายด้วยเสื้อผ้าปลาดและพูดแปร่ง ๆ ไป. ข้าพเจ้ารู้สึกปลาดใจมาก, เพราะชายคนหนึ่งถามถึงมารดาข้าพเจ้า, โดยไม่ทราบว่าท่านตายไปตั้ง ๑๕ ปีแล้ว,— ทั้ง ๒ คนนี้คือบิดาและลุงของข้าพเจ้า, ซึ่งได้เดินทางกลับจากราชสำนักของพระเจ้าคุบไบลข่านมหาราช.

บิดาและลุงของข้าพเจ้าไม่ต้องการจะตั้งหลักแหล่งอยู่ในนครเวนิส, เมื่อทราบว่ามารดาข้าพเจ้าตายแล้ว. เขายัง

มีธุระกิจบางอย่างที่จะต้องจัดการให้เรียบร้อย. และเมื่อเขาได้จัดการมันเรียบร้อยแล้ว, เขาก็ปรารถนาที่จะออกเดินทางต่อไปอีก. และโดยเหตุที่มารดาของข้าพเจ้าตายแล้ว, จึงตกลงกันว่าข้าพเจ้าต้องไปกับเขาด้วย.

E

ข้าพเจ้าออกเดินทางไปกับบิดาและมาถึงราชสำนักของพระเจ้าคุบไบลข่านได้อย่างไร.

เราออกเดินทางจากนครเวนิสในปี ค. ศ. ๑๒๗๑. เราเดินทางไปถึงนครเอเคอร์ (Acre). ต่อไปเราขึ้นเหนือตรงไปเมืองซิส (Sis). พอถึงเมืองนั้น ก็มีพระราชสาส์นจากสันตปาปาขอร้องให้เรากลับไปยังเมืองเอเคอร์และนำพระราชสาส์น ตอบของ สันตปาปา ไปถวายพระเจ้าคุบไบลข่าน. เรื่องนี้สำคัญมากจนกระทั่งเราต้องกลับไป. เพราะเป็นเรื่องสำคัญที่พระเจ้าคุบไบลข่านจะต้องทรงรับพระราชสาส์นตอบจากสันตปาปา. กษัตริย์เมืองซิสทรงเห็นความสำคัญว่าเราจะต้องกลับไปโดเร็วเพียงใด; พระองค์จึงประทานเรือเร็วลำหนึ่งให้เราเดินทางกลับไป. เรามาถึงเมืองเอเคอร์และรับพระราชสาส์นจากสันตปาปา แล้วเราก็ออกเดินทาง

ต่อไปอีก. เราเดินทางต่อไปอีก ๓ ปีครึ่ง, หยุดพักเสีย
ก็ต่อเมื่อมีพายุร้ายแรงจนเราเดินทางไปไม่ได้; แต่พอพายุ
สงบลงแล้วเราก็เดินทางต่อไปอีก.

เมื่อเราอยู่ห่างจากนครของพระเจ้าข่านมหาราช เป็น
ระยะทางเดินอีก ๔๐ วันนั้น, พระองค์ทรงทราบว่าเราเดิน
ทางใกล้เข้าไปแล้ว จึงทรงส่งข้าราชการออกไปต้อนรับเรา.
ข้าราชการเหล่านี้ช่วยเหลือเรามาก. ดังนั้นในที่สุดเราจึง
เดินทางมาถึงนครของ พระเจ้าคุบไบลข่านได้โดยปลอดภัย.

F

เรื่องพระราชวังมโหฬาร
ของพระเจ้าคุบไบลข่านที่คันบาลู.

ข้าพเจ้าจะเล่าให้ท่านฟังถึงพระราชวังมโหฬารของ
พระเจ้าคุบไบลข่านที่คันบาลู, -ว่ามีแบบก่อสร้างอย่างไร.
ข้าพเจ้าไม่ควรเรียกว่าวัง, เพราะอันที่จริงแบบแปลนนั้น
เป็นแปลนของนคร. มันมีแบบแปลนดังนี้ :-

นี่คือรูปภาพพระราชวังมโหฬารของพระเจ้าคุบไบลข่าน.
นี่คือแบบแปลนของพระราชวังมโหฬารนั้น.

แผนผังของกำแพงและพระราชวัง ของพระเจ้าคุบไบลข่านที่คันบาลู.

มีกำแพงสี่เหลี่ยมจตุรัสใหญ่แห่งหนึ่ง, กำแพงแต่ละด้านยาว ๘ ไมล์. ภายในกำแพงนั้นมีกำแพงสี่เหลี่ยมจตุรัสอีกชั้นหนึ่ง, ซึ่งแต่ละด้านยาว ๖ ไมล์; และภายในกำแพงนั้นมีกำแพงสี่เหลี่ยมจตุรัสอีกชั้นหนึ่ง, แต่ละด้านยาว ๔ ไมล์. ภายในกำแพงชั้นสามนี้มีสนามใหญ่แห่งหนึ่ง และในบริเวณสนามนี้เป็นที่ตั้งของพระราชวังพระเจ้าข่าน.

ในสนามแรก, ซึ่งมีเครื่องหมายตัว A ในแผนผังมีทหารและโรงเก็บของสำหรับเข้าของของทหาร.

ในสนามที่สอง, ซึ่งมีเครื่องหมายตัวB นั้น, มีป่ามีต้นไม้สวยงาม. ในป่านี้มีสัตว์นานาชะนิด. สัตว์เหล่านี้มิใช่สัตว์ป่า, แต่เป็นสัตว์เลยงเอาไว้เพื่อให้คนชม.

สนามที่สาม, ซึ่งเป็นที่ตั้งพระราชวังและพระราชอุทยานของพระเจ้าข่าน, นั้นมีเครื่องหมายตัวCอยู่ในแผนผัง

G

มีประตูสามประตูอยู่ที่กำแพง ทางเหนือ และประตู ๓ ประตูอยู่ที่กำแพงทางด้านใต้ของสนามแต่ละสนาม. ประตู

ตรงกลางกำแพงแต่ละด้านคือประตูของพระราชา. ไม่มีใครเลย, นอกจากพระราชาคือพระเจ้าข่านมหาราช, ที่จะทรงเสด็จเข้าออกทางประตูนี้ได้.

กำแพงของสนามหญ้าตรงกลางนั้นสูงมาก: มันสูงถึง ๘ หลา,-คือ, ๒๔ ฟีต. (เพราะว่า ๑ หลาเท่ากับ ๓ ฟีต). ตรงกลางสนามนมพนสร้างด้วยหินขาวสูงจากพื้นดินประมาณ ๓ หลา. พระราชวังของพระเจ้าข่านสร้างอยู่ตรงกลางของพื้นหินนี้. หลังคาของพระราชวังสูงมากและทาสีต่าง ๆ กัน,-แดง เขียวและน้ำเงิน. ตรงกลางพระราชวังมีท้องพระโรงยาว ๑๐ หลาและกว้าง ๑๐ หลา. หลังคาของท้องพระโรงทาสีเขียว, มีภาพระบายด้วยสีทองกับพื้นเขียวประดับ.

H

พระเจ้าข่านทรงออกขุนนางอย่างไร.

พระเจ้าข่านมหาราชเสด็จออกขุนนางในท้องพระโรงใหญ่นั้น. ภายในท้องพระโรงมีโต๊ะอยู่หลายตัว. โต๊ะตัวสูงที่สุดเป็นที่ประทับของพระเจ้าข่านมหาราช, และพระราชินีของพระองค์ทรงประทับอยู่ข้างพระองค์ทางซ้าย. ข้าง ๆ ที่ประทับพระเจ้าข่าน, แต่ต่ำลงมาหน่อย, เป็นโต๊ะใช้เป็นที่

ประทับสำหรับพระโอรสของพระเจ้าข่าน. ต่ำลงไปอีกมีที่ประทับและที่นั่งสำหรับเจ้าชายและข้าราชการของประเทศ. ทุกคนเข้าประจำที่ตามลำดับ: บุคคลซึ่งมีตำแหน่งสูงก็นั่งที่สูงในท้องพระโรง, ใกล้ๆกับพระเจ้าข่าน, และบุคคลซึ่งมีตำแหน่งต่ำก็นั่งที่ต่ำห่างจากพระเจ้าข่าน.

คิดกันว่าเป็นมรรยาทที่ทรามอย่างยิ่งในการที่จะเหยียบลงบนธรณีประตูท้องพระโรง. ท่านอาจจะขึ้นไปทางบันไดซึ่งนำเข้าประตู, อย่าเหยียบบนธรณีประตู. เมื่อท่านจะเข้าไปในท้องพระโรง ท่านต้องเดินข้ามธรณีประตูไป นายทหาร ๒ คนเฝ้าอยู่ที่ประตูท้องพระโรงเพื่อดูมิให้ใครเหยียบธรณีประตู. ถ้าบุคคลใดเหยียบธรณีประตู, นายทหารก็ถอดเสื้อของเขาออก, และบุคคลนั้นต้องซื้อเสื้อคืนด้วยราคาสูงมาก แต่ถ้าเขาเป็นข้าราชการผู้น้อยซึ่งไม่มีเงิน, นายทหารก็โบยเขา. นายทหารถือไม้ไว้ใช้สำหรับโบยบุคคล: แต่เขาไม่โบยข้าราชการชั้นผู้ใหญ่.

ช้างๆโต๊ะแต่ละตัวในท้องพระโรงมีกาน้ำใหญ่กาหนึ่ง และช้างๆกานั้นมีถ้วยหลายใบ กาและถ้วยทำด้วยทอง. บุคคลที่นั่งอยู่ที่โต๊ะรินน้ำใส่ถ้วยตามความต้องการของเขา.

เมื่อพระเจ้ามหาราชมีพระประสงค์จะดื่มน้ำ, มหาดเล็กก็รินใส่ถ้วยมาถวายและก้มศีรษะลงต่ำ. ขณะที่พระเจ้าข่านทรงดื่มน้ำจากถ้วย, มีเสียงตกฤดองดนตรีบรรเลงและทุกคนในท้องพระโรงยืนขึ้น.

I

พระเจ้าข่านมหาราชทรงรับข้าพเจ้าไว้เป็นมหาดเล็กอย่างไร.

เมื่อบิดาและลุงข้าพเจ้าเข้าเฝ้าพระเจ้าคุบไบลข่านมหาราชนั้น, ทั้งสองคนก้มศีรษะติดกับพื้น. พระเจ้าคุบไบลข่านทรงรับสั่งให้เขายืนขึ้น. พระราชสาส์นและของกำนัลจากสันตปาปาก็นำเข้าถวายพระเจ้าคุบไบลข่าน, พระองค์ตรัสว่า, "ฉันพอใจมากที่เห็นว่าเจ้าได้ปฏิบัติการที่ฉันสั่งไปทั้งหมดโดยรอบคอบ." แล้วพระองค์ทรงมองดูข้าพเจ้าแล้วตรัสถามว่า, "เด็กคนนี้คือใคร?" บิดาของข้าพเจ้าทูลตอบว่า: "เด็กคนนี้คือมาร์โค, มหาดเล็กของพระองค์และบุตรชายของข้าพระพุทธเจ้าพะย่ะค่ะ." คุบไบลข่านตรัสตอบว่า, "ฉันดีใจที่ได้รู้จักเขา, และฉันพอใจมากที่จะรับเขาไว้เป็นมหาดเล็ก

ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงได้กลายเป็น มหาดเล็ก ของพระเจ้าอ่านมหาราช, และนายข้าพเจ้าก็ให้เกียรติแก่ข้าพเจ้ามาก. พระองค์ประทานเกียรติแก่ข้าพเจ้า โดยส่งข้าพเจ้าไปตามสถานที่ของประเทศต่าง ๆ อันเชิญพระบรมราชโองการหรือไม่ก็ทำรายงานในเรื่องสำคัญ ๆ ถวาย. ทุกแห่งที่ข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าได้รับการต้อนรับอย่างสมเกียรติมาก, และข้าพเจ้าก็ได้เขียนรายงานเรื่องราวทั้งหมดที่ข้าพเจ้าได้เห็นและได้ยิน, มาถวายพระเจ้าอ่าน. เพราะพระองค์ทรงพอพระทัยที่จะได้รับรายงานเรื่องความเป็นอยู่ของประชาชนในประเทศต่าง ๆ.

ข้าพเจ้ารับราชการสนองพระเดชพระคุณพระเจ้าอ่านอยู่ ๑๗ ปี, และได้รับเกียรติยศมากในราชสำนักนี้. ข้าพเจ้าได้รับพระราชทานเข้าของต่าง ๆ มาก; เช่นเดียวกับบิดาและลุงข้าพเจ้า.

พระเจ้าอ่านไม่ทรงอนุญาตให้เรากลับบ้านอย่างไร ; และต่อจากนั้นก็ทรงยอม.

เมื่อได้รับใช้ในราชสำนักพระเจ้าอ่านมหาราชเป็นเวลาหลายปีแล้ว, เราต้องการกลับบ้าน. เพราะพระเจ้าอ่าน

ทรงชรามาก, และพระองค์อาจจะสิ้นพระชนม์ลงในเวลาใดๆก็ได้. เราอาจจะกลับนครเวนิสไม่ได้โดยปราศจากความช่วยเหลือของพระองค์: ดังนั้น, ถ้าพระองค์สิ้นพระชนม์เสียก่อนเราออกเดินทาง, เราอาจจะกลับไม่ได้เลยก็ได้. ฉะนั้นจึงเป็นการสำคัญที่เราจะต้องออกเดินทางโดยเร็วที่สุดที่จะเร็วได้. วันหนึ่งบิดาข้าพเจ้าจึงกราบทูลพระเจ้าข่านว่า, "ข้าพระพุทธเจ้าทูลขออนุญาตต่อพระองค์สักอย่างหนึ่ง" พระเจ้าข่านตรัสตอบว่า. "ฉันจะอนุญาตให้เจ้าทุกสิ่งที่ฉันพออนุญาตได้," บิดาข้าพเจ้ากราบทูลว่า, "ขอพระบรมราชานุญาตให้ข้าพระพุทธเจ้ากลับบ้าน." พระเจ้าข่านตรัสตอบว่า, "ฉันจะอนุญาตให้เจ้าทุกสิ่งที่ฉันพออนุญาตได้. ฉันจะให้เงินทองยศศักดิ์ต่างๆ; แต่ฉันจะอนุญาตให้เจ้าทำสิ่งนั้นไม่ได้. ฉันให้เจ้ากลับไม่ได้."

J 2

แต่โอกาสดีคราวหนึ่งช่วยเราไว้. เพราะการปรากฏว่าต่อจากนั้นไปมีขุนนาง ๓ คนมาจากพระเจ้าอาร์กุน, กษัตริย์แห่งประเทศเปอร์เซีย. พระเจ้าอาร์กุนทรงอภิเศกสมรสกับเจ้าหญิงแห่งราชวงศ์ใดวงศ์หนึ่งในประเทศของพระเจ้า

ข่านมหาราช. ขุนนางทั้งสามนี้รายงานมาว่าพระราชินีองค์นั้นทรงสิ้นพระชนม์เสียแล้ว, และพระองค์ทรงส่งพวกเขามาเพื่อให้กราบทูลขอเจ้าหญิงราชวงศ์เดียวกันอีกองค์หนึ่งเพื่อเอาไปเป็นพระมเหษีองค์ใหม่.

ครานั้นข้าพเจ้าก็กราบทูลว่าข้าพเจ้าพึงกลับจากทะเล. ในการเดินทางนี้ข้าพเจ้าทราบว่าเราสามารถจะเดินทางเรือจากประเทศจีนไปยังประเทศเปอร์เซียได้. ดังนั้นข้าพเจ้าจึงไปเฝ้าพระเจ้าคุบไบลข่านและกราบทูลอาสาพาเจ้าหญิงไปประเทศเปอร์เซียทางเรือ, แทนที่จะไปทางบก. การเดินทางทางทะเลนี้เสียค่าใช้จ่ายน้อยกว่าการเดินทางทางบก. แม้ว่า, พระเจ้าคุบไบลข่านจะทรงเป็นกษัตริย์ที่มั่งคั่งและเรืองนามที่สุดก็ตาม, พระองค์ทรงรอบคอบในเรื่องพระราชทรัพย์มาก: พระองค์ทรงกระทำทุกอย่างเพื่อประหยัดเงินเล็กน้อยไว้. ดังนั้นพระองค์จึงทรงเชื่อฟังคำกราบทูลของข้าพเจ้า, และในที่สุดพระองค์ตรัสว่า, "เจ้าได้รับอาสานำเอาเจ้าหญิงไปประเทศเปอร์เซียโดยทางทะเล, แทนจะส่งเธอไปทางบก. เจ้าทำตามที่เจ้าอาสาไว้ได้, แต่เจ้าต้องสัญญาว่าเจ้าจะต้องกลับจากประเทศเปอร์เซียทันที."

K 1

เรานำเจ้าหญิงไปประเทศเปอร์เซียได้อย่างไร.

เราก็กราบทูลว่าจะทำตามสัญญา, และพระเจ้าข่านก็ทรงอนุญาตให้เราไป. เราจัดเรือ๑๕ ลำ, และมีอาหารพอกินบนเรือ๒ ปี. เราแล่นเรือไปตามชายฝั่งของประเทศจีน, และมาถึงเกาะใหญ่แห่งหนึ่ง. แล้วเราแล่นใกล้ฝั่งของประเทศสยาม, เลยไปทางฝั่งทะเลของประเทศอินเดีย. ในที่สุด, หลังจาก๒ ปี, แล้วเราก็มาถึงฝั่งประเทศเปอร์เซีย. ณ ที่นี้เราได้รับรายงานว่าพระเจ้าอาร์กุนเสด็จสวรรคตเสียก่อนหน้าน. ฉะนั้นเราจึงไต่ถามดูว่าเราจะจัดการกับเจ้าหญิงองค์นั้นอย่างไรดี. พระอนุชาพระเจ้าอาร์กุนทรงเป็นกษัตริย์ครองประเทศแทน, และพระองค์รับสั่งว่า,“ พระเจ้าอาร์กุนก็สิ้นพระชนม์ไปแล้ว; ฉะนั้นเจ้าจงถวายเจ้าหญิงองค์นี้แก่พระโอรสพระองค์.” เราก็ปฏิบัติไปตามนั้น.

K 2

เรากลับบ้านสู่นครเวนิสได้อย่างไร.

พระอนุชาพระเจ้าอาร์กุนทรงมีศัตรูมากหลายในประเทศของพระองค์, และเราต้องเดินทางผ่านประเทศที่ประชา

ชนเป็นสัตรูของประเทศเปอร์เซีย. แต่พระองค์ทรงส่งทหาร ๒๐๐ คนไปกับเราเพื่อคุ้มกันเราให้พ้นจากสัตรู, ดังนั้นเราจึงมาถึงนครเวนิสได้โดยสวัสดิภาพ.

ตามทางเราได้ทราบว่าพระเจ้าคุบไบลข่านเสด็จสวรรคตแล้ว; ฉะนั้นคำมั่นสัญญาของเราที่ว่าจะกลับไปนั้นจึงไม่ทำให้เรารำคาญใจมากนัก.

บิดาข้าพเจ้ากลับมาพบข้าพเจ้าในนครเวนิสนั้นคือปี ค. ศ. ๑๒๗๐, และบิดาข้าพเจ้าออกจากนครเวนิสพร้อมกับบิดาเพื่อไปเฝ้าพระเจ้าข่านคือปี ค.ศ. ๑๒๗๑, บิดาข้าพเจ้ากลับมาสู่นครเวนิสคือปี ค. ศ. ๑๒๙๕, เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมิได้อยู่บ้านเสียเป็นเวลา ๒๔ ปี. แต่เราได้กลับบ้านพร้อมด้วยทรัพย์สมบัติและเกียรติยศมากมาย. เมื่อเราเดินทางกลับอายุข้าพเจ้าได้ ๓๙ ปี

นี่แหละคือเรื่องราวของการเดินทางของข้าพเจ้า และมันเป็นเรื่องจริง, ข้าพเจ้าได้เขียนเรื่องนี้ไว้ในหนังสือเล่มหนึ่ง, พร้อมด้วยเรื่องราวของพระเจ้าคุบไบลข่าน และเรื่องราวอีกรวมทั้งรายงานเกี่ยวกับประชาชนและสถานที่ต่างๆ ที่ข้าพเจ้าเคยผ่านไป.

บทที่ ๑๑

เมืองมด

A

ผึ้งเป็นสัตว์ประหลาดมาก ในการจัดระเบียบและการปกครองรังของมัน. เราได้อ่านมาแล้วในบทที่ ๗ ว่ารังผึ้งเหมือนกับเมืองที่มีราชินีปกครอง, และผึ้งทุก ๆ ตัวมีหน้าที่ต้องกระทำ. การปกครองของเมืองมดยิ่งแปลกขึ้นไปอีก. อันที่จริง, ในบรรดาสิ่งที่มีชีวิตทั้งหลาย, ไม่มีสิ่งใดที่จะคล้ายกับมนุษย์ไปยิ่งกว่า, ภาวะการปกครองชีพการปกครองและจัดการระเบียบของสถานที่อยู่ของมด.

มดอาศัยอยู่ด้วยกันเป็นเมือง. ในเมือง ๆ หนึ่งมีมดตั้งแต่ ๕๐๐๐ ถึง ๕๐๐,๐๐๐ ตัว. ในเมืองมดทุกสิ่งทุกอย่างถือเป็นสมบัติสาธารณะ. ทุกสิ่งเป็นของคนทุกคน. ไม่มีบ้านช่องแยกกันอยู่, ไม่มีการแยกเก็บอาหารและทรัพย์สมบัติเหมือนอย่างในเมืองมนุษย์, ไม่มีการแยกชั้นว่าเป็นมดยากจนและมดมั่งมี, ถึงเช่นนั้นมดก็ยังมีชนต่างๆกัน; มีมดต่างกันอยู่ ๓ ชั้น, ในรังมด, – คือ มดชั้นกรรมกร ชั้นทหาร, และราชินีมด. แต่มดทุกชั้นอยู่รวมกันเพื่อความปลอดภัย.

B

รังมดเริ่มต้นขึ้นอย่างเดียวกับรังผึ้ง. ราชินีเล็ก ๆ ออกมาจากไข่, และลูกมดตัวผู้ก็เกิดมาในเวลาเดียวกัน. ทั้งราชินีและมดตัวผู้มีปีก. ในวันอากาศแจ่มใส, พระอาทิตย์ส่องแสงสว่างไสว, ราชินีเล็ก ๆ บินออกจากรัง. มันกะพือปีกบินขึ้นสู่อากาศ. มดตัวผู้ก็บินขึ้นสู่อากาศ ติดตามราชินีและเกี้ยวพาราษีกันไป. เมื่อราชินีบินขึ้นสู่อากาศในวันที่ปรอดโปร่ง, มันก็บินขึ้นไปผะสมพันธุ์กับมดตัวผู้ซึ่งบินตามเกี้ยวมันไป. แต่เมื่อมดตัวผู้บินกะพือปีกไปนั้น, มันบินไปครั้งสุดท้าย. มันเกี้ยวพาราษีกันในวันที่อากาศปรอดโปร่ง, แล้วมันก็ตาย. มันไม่เคยกลับรัง; มันไม่เคยเห็นแสงอาทิตย์ใหม่. มันบินไปจนมันตกลงบนพื้นดิน; ปีกของมันหักจนมันฉุกไม่ได้, และมันก็ถูกนกกิน. มดบางตัวไปอยู่บนน้ำ, บินขึ้นจากน้ำไม่ได้จึงถูกปลากิน. ในวันอากาศแจ่มใสมันก็เกี้ยวพาราษีราชินี; และแล้ว, ก่อนอาทิตย์อุทัยในวันรุ่งขึ้นมันก็ตายกันหมด.

C

เมื่อราชินีมดเล็ก ๆ มาสู่ดิน, มันก็พบกับมดกรรมกร. มดกรรมกรนี้เป็นมดรับใช้, และพามันไปสร้างรัง

ใหม่. พอราชินีมดมาถึงรังใหม่, มันก็กัดปีกของมันออก, เพราะมันจะไม่บินต่อไปอีก: มันจะใช้ชีวิตที่เหลือของมันอยู่ในรังนี้, ออกไข่.

เรามาพิจารณาดูว่ามดสร้างรังของมันได้อย่างไร. มดทำทางยาวๆใต้ดินไปสู่ที่เก็บอาหาร, ห้องโถง, ห้องเล่น. ทางเหล่านี้ทำขึ้นโดยการคุ้ยดินขึ้นมา. ดินทั้งหมดที่คุ้ยขึ้นมาในการทำทางนี้มดช่วยกันแบกขึ้นไปไว้ข้างบน, และดินนี้เองที่ทำให้เกิดเป็นรังมดดังที่ท่านเห็นอยู่บนดิน. ดังนั้นดินทุกๆก้อนซึ่งท่านเห็นในรังมดก็ถูกแบ่งออกมาจากทางและห้องซึ่งมดทำไว้ใต้ดิน. มีทางและห้องในรังมดเช่นเดียวกับในใต้ดิน.

D

ในรังมดรังหนึ่งอาจมีห้องถึง ๕๐ ห้อง, อยู่ซ้อนกันขึ้นไป, จงคิดถึงบ้านที่มีห้องสูงถึง ๕๐ ห้อง! แต่ทางและห้องในรังมดนั้นเล็กมาก. อย่างน้อยที่สุดต้องมีห้องมด ๕ ห้อง, อยู่ซ้อนกัน, จึงจะสูงถึง ๑ นิ้ว. รังมดที่สูงอยู่เหนือแผ่นดิน ๑ นิ้วนั้นต้องมีรังลึกลงไปในดินอย่างน้อย ๑ นิ้วเหมือนกัน. ดังนั้น, ถ้ารังมดข้างบนดินสูง ๕ นิ้ว, รังมด

ใต้ดินก็ต้องลึกลงไป ๔ นิ้วด้วย, หรือรวมกันเป็น ๘ นิ้ว. ฉะนั้น จึงมีห้องทั้งหมดรวม ๕๐ ห้อง, อยู่ซ้อนกันในรังนั้น.

เมื่อท่านทำทางใต้ดิน, ท่านจะต้องทำบางอย่างซึ่งจะค้ำหรือพะยุงหลังคาไว้, เพราะถ้าท่านไม่ทำเช่นนั้น, หลังคาจะพังลงมา. มดรู้ดีในเรื่องนี้; มันจึงใช้เศษไม้เล็ก ๆ, เปลือกข้าวโภชน์และสิ่งอื่น ๆ, พะยุงหลังคาของทางและห้องไว้. สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ต้องแบกเข้าไปในรัง. มดตัวหนึ่งสามารถยกน้ำหนักได้มาก. ชายคนหนึ่งสามารถยกของที่มีน้ำหนักเท่ากับตัวของเขา, แต่เขาไม่สามารถยกของใด ๆ ที่หนักกว่าได้: เขาไม่สามารถยกของที่มีน้ำหนักเป็น ๒ เท่าหรือ ๓ เท่าของน้ำหนักตัวเขาเองได้. แต่มดสามารถยกของซึ่งมีน้ำหนักเป็นสามเท่าตัวของมันเองได้.

E

เมื่อมดต้องการจะทำให้ของต่าง ๆ ติดกัน, มันก็ใช้น้ำเหลว ๆ จากปากของมัน. มันผะสมน้ำเหลวนี้กับดิน, จึงกลายเป็นวัตถุที่เหลวเหนียวมาก. มันสร้างรังด้วยน้ำเหนียวนี้, โดยเอาก้อนดินต่อกันเข้า.

ในรังมดบางรังท่านจะเห็นห้องเต็มไปด้วยวัวตัวเมีย. ท่านทราบไหมว่ามดเลี้ยงวัวตัวเมีย ?– มันเลี้ยง; และข้าพเจ้าจะบอกท่านว่าวัวตัวเมียเหล่านี้คืออะไร. มันคือเอพีเดส (Aphides). ถ้าท่านมองดูที่ต้นกุหลาบท่านจะเห็นสัตว์ตัวเล็ก ๆ เขียว ๆ มากอาศัยอยู่บนกิ่งกุหลาบ. มันเล็กมาก: ท่านเพียงแต่มองเห็นมันเท่านั้น. ชื่อของสัตว์เหล่านี้คือ 'เอพีเดส' (ถ้ามันมีตัวเดียวท่านพูดว่า 'เอพีส (Aphis)' แต่ถ้าท่านพูดว่า 'เอพีเดส' ก็หมายความว่ามันมีหลายตัว).

มีขนอยู่สองเส้นที่ข้างหลังตัวเอพีส. ขนเหล่านี้แท้จริงคือหลอดเล็ก ๆ นั่นเอง. มีน้ำหวานซึ่งมดใช้ดื่มเป็นนมไหลออกมาจากหลอดเหล่านี้.

มดบางชนิดแบกตัวเอพีเดสเข้าไปเลี้ยงไว้ในรัง. มดซึ่งทำหน้าที่อย่างนี้คือมดเหลือง.. มดอีกชนิดหนึ่งสร้างกำแพงรอบ ๆ พืชซึ่งตัวเอพีเดสอาศัยอยู่ นี่แหละคือวิธีที่มันเลี้ยงวัวตัวเมียไว้เพื่อประโยชน์ของมันเอง. ท่านจะสังเกตได้ว่าตัวเอพีเดสบางตัวสีเขียวและบางตัวสีดำ, มันมิใช่ตัว

เอพีเดสต่างชะนิดกัน; แต่สีของตัวเอพีสนิเปลี่ยนไปถ้ามันไป
อาศัยอยู่บนพืชต่าง ๆ กัน.

F

มดชะนิดหนึ่งเป็นชาวนา. มันปลูกเมล็ดข้าวสาลี และ
ปลูกอย่างปลาดมาก. เพื่อที่จะใช้ปลูก, เมล็ดข้าวสาลีต้อง
การความร้อนบ้าง, แต่ถ้าความร้อนมากเกินไป. เมล็ดข้าว
สาลีกจะเสีย. มดชะนิดนเกบรวบรวมเมล็ดข้าวสาลี. ครั้งแรก
มันเอาเมล็ดข้าวเหล่านี้ไปตากไว้ในที่ ๆ อบอุ่นพอสบายใน
รัง, ที่ซึ่งมีความร้อนพอจะให้เมล็ดข้าวนั้นเริ่มแตกออก.
เมื่อเมล็ดข้าวนั้นเริ่มโตขึ้น, ภายในเมล็ดก็มีรสหวานเหมือน
น้ำตาล พอเมล็ดข้าวเริ่มงอกขึ้น, มดก็เอามันออกตากแดด
เต็มที่. จำนวนความร้อนสูงมากจนทำให้เมล็ดข้าวแห้งและ
เสียไปแล้วมดจึงเก็บเมล็ดข้าวนั้นไปรวมไว้ในที่แห้งและเย็น
ในรัง. มันเอาไปไว้ในที่เย็นเพื่อไม่ให้เมล็ดข้าวเน่า. มัน
เก็บเมล็ดข้าวไว้ในที่เย็นเพื่อให้เป็นขนมหวานเอาไว้กินเมื่อ
มันต้องการ.

G

มดเลี้ยงดูลูกของมันเป็นอย่างดี. ถ้าไข่มดเก็บไว้ในที่ๆ เย็นเกินไปแล้ว, มันก็จะไม่โตขึ้น. อีกประการหนึ่ง, ถ้ามีความร้อนมากไป, ไข่นั้นก็จะตาย. จำนวนความร้อนต้องมีพอดีคือไม่มากหรือน้อยเกินไป. ดังนั้นในตอนกลางคืนต้องเก็บไข่ไว้ในรังอันอบอุ่น, แต่ในตอนกลางวันทุกวันมดต้องเอาไข่ไปเก็บไว้ยังที่ๆ อบอุ่นบนรัง. ถ้าสถานที่ร้อนเกินไปในตอนกลางวัน, มันก็เอาไข่ลงไปไว้เสียในห้องชั้นล่างลงไป.

รังมดเหมือนกับชาติมากกว่าเหมือนกับเมือง. มดในรังรวมกันเป็นชาติ: มันไม่ยอมให้ผู้แปลกหน้าเข้ารังมัน. ถ้ามีคนแปลกหน้าเข้ามามันฆ่าเขาเสีย. ถ้ามดจากรังนี้ไปเข้ารังอื่นมันจะถูกฆ่าตาย. มีจำพวกมดอยู่หลายชะนิด,— มดแดง, มดดำ, มดเหลือง. ชะนิดมดแบ่งออกเป็นพวกต่างๆ กัน. มดดำพวกหนึ่ง (คือมดดำที่อยู่ในรังหนึ่ง) จะต่อสู้กับมดดำอีกพวกหนึ่งอย่างรุนแรง, เหมือนกับที่มันต่อสู้กับสัตรูอันแท้จริงของพวกมัน. รังมดแต่ละรังมีกองทัพประจำพวกไว้ต่อสู้กับสัตรูอันแท้จริงและกับพวกอื่นๆ.

คนเรามีบางสิ่งที่จะต้องเรียนจากมด. คนเราก็มีเป็น ๕๕๗
ชาติเหมือนกัน. ชาติของคนทำสงครามกับเพื่อนบ้านใกล้เคียง. คนเราแต่ละชาติมีกองทัพแห่งชาติไว้. ต่อสู้กับเพื่อนบ้าน; และเพื่อนบ้านก็มีกองทัพไว้ต่อสู้เหมือนกัน. ครอบครัวต่างๆ ในเมืองอยู่บ้านติดต่อกันและเป็นมิตรกัน: หรือถ้าเขามีข้อพิพาทกัน, เขาก็ตกลงกันได้โดยสันติวิธี. แต่ชาติไม่สามารถเป็นเพื่อนบ้านกันได้โดยปราศจากการพิพาทกัน, และเขาตกลงข้อพิพาทของชาติได้โดยสงคราม – โดยการเข่นฆ่าและทำลายล้างเมืองต่างๆ ของกัน! คนเราอาจจะเรียนรู้จากมดว่ากองทัพประจำชาติโง่เขลาและผิดไปเพียงใด, และการทำสงครามกันระหว่างชาติเป็นของบัดซบผิดอย่างมหันต์.

นับแต่สงครามโลกมาชาติต่างๆ ก็พยายามแก้ไขสิ่งนี้. บางทีเมื่อท่านเติบโตเป็นผู้ใหญ่, สมัยสงคราม, ชาติหนึ่งรบกับอีกชาติหนึ่งคง, จะสิ้นสุดลง. ท่านต้องพยายามช่วยเร่งให้ถึงวันอันแสนสุขเมื่อการเปลี่ยนแปลงนี้สำเร็จลง.

H

หนังสือหลายเล่มเขียนถึงเรื่องมด. คนได้ใช้ชีวิตทั้งหมดศึกษาเรื่องนี้ มดเป็นสัตว์เล็กมากจริง, แต่การศึกษาเรื่องมดเป็นเรื่องใหญ่: ท่านอาจะต้องศึกษาไปจนตลอดชีวิตและไม่ทราบเรื่องมดทั้งหมด; มีมดมากกว่า ๑ พันชะนิดต่าง ๆ กัน, และการศึกษามดชะนิดหนึ่ง ก็เป็นเรื่องใหญ่.

มดที่มีอันตรายที่สุดคือมดตาบอด, คำ "Blind" หมายความว่าไม่สามารถจะเห็นได้;" มดตาบอดเหล่านี้ไม่เห็นวัตถุตามทาง, แต่มันเดินไปได้ด้วยกลิ่น. มันเดินไปในตอนกลางคืนเป็นหมู่ใหญ่ ทำลายสิ่งที่มีชีวิตทุกอย่างที่ขวางทางมัน. มดตาบอดฆ่าไก่, วัว, คนทุกคน. ถ้ามันเข้าบ้าน, มันจะฆ่าสิ่งมีชีวิตทุกสิ่งในบ้าน. ไม่มีอะไรขัดขวางมันแม้แต่น้ำหรือไฟ. มันถมลำธารด้วยซากศพของมัน, และมดตัวอื่น ๆ ก็เดินข้ามสพานที่ทำด้วยมดตาย.

ประการสุดท้ายมีมดขาว (= ปลวก) มดขาวไม่มีอันตรายมากนัก, แต่มันทำลายวัตถุไม้ที่มันเข้าไปซอกอยู่ได้. ถ้ามดขาวเข้าไปในวัตถุไม้ชะนิดใดเป็นต้นว่าโต๊ะ, มันก็กินข้างในไม้หมด, มันสามารถทำลายแผ่นไม้กระดาน

ของบ้านได้จนกะทั่งบ้านพังลงมา. ถ้ามันเข้าไปในหิบหนังสือ, หิบหนังสือทั้งหมดจะถูกทำลายเรียบไป. แต่เป็นการง่ายที่จะป้องกันมดเหล่านี้, เพราะมันข้ามน้ำไม่ได้. เป็นการง่ายที่จะเอาขาโต๊ะแช่ไว้ในถ้วยที่มีน้ำ, และแล้วมดขาวก็ไปถึงขาโต๊ะไม่ได้.

รังมดขาวอาจจะทำลายได้อย่างง่ายดายโดยเอามดตัวราชินีออกเสีย. ถ้าเจาะรูลงไปจนถึงก้นรัง, ก็จะพบราชินีได้โดยง่ายดาย, เพราะมันตัวใหญ่มาก,— ยาวกว่าหนึ่งนิ้ว.

มีมดอยู่ทุกหนทุกแห่ง. บางคราวท่านควรจะเฝ้าดูมัน, และพยายามเรียนบางสิ่งบางอย่างจากกิริยาการของมันด้วยตนเอง.

บทที่ ๑๒

โยเสฟ ผู้ฝันไป

A

มีชายคนหนึ่งชื่อว่าอิสราเอล, ซึ่งมีบุตร ๑๒ คน. บุตรคนสุดท้องชื่อเบนจามิน, และบุตรรองสุดท้องชื่อ โยเสฟ. ลูกชายคนโตคนหนึ่งชื่อยูดาห์. อิสราเอลชอบโยเสฟมาก. เขารักโยเสฟมากกว่าบุตร ๑๑ คนของเขา. เขาเอาใจโยเสฟมากกว่าเอาอกเอาใจบุตรคนอื่น ๆ, และเขาให้เสื้อหลายสีทอด้วยศิลปและความงามอันประณีตแก่โยเสฟตัวหนึ่ง. พี่น้อง ๑๑ คนของโยเสฟก็พากันโกรธแค้นเพราะบิดาของเขาชอบโยเสฟมาก.

คืนวันหนึ่งโยเสฟฝันปลาดมาก. เขาเล่าฝันปลาดนี้ให้แก่บิดาและพี่น้อง ๑๑ คนของเขาฟัง. เขากล่าวว่า, "ฉันฝันว่าพวกเราไปทำนาไปมัดข้าวโภชน์. แล้วข้าวโภชน์ซึ่งฉันมัดนั้นตั้งตรงขึ้น; ส่วนข้าวโภชน์ซึ่งพี่น้องของฉันมัดนั้นได้ก้มหัวให้แก่ข้าวโภชน์ของฉัน.... และฉันยังฝันแปลกปลาดอีกอย่างหนึ่ง: ฉันฝันว่าพระจันทร์และดาว ๑๑ ดวง

ลอยเข้ามาคำนับฉัน.” พี่น้อง๑๑คนพากันโกรธแค้นโยเสฟ, และกล่าวว่า, “เจ้าคิดหรือว่าเราและบิดาของเราจะต้องคำนับเจ้า.”

B

พี่น้อง ๑๑ คนไปประชุมกัน และคนหนึ่งกล่าวว่า, “พวกเราจงฆ่าคนฝันนี่เสีย.” แต่ยูดาห์กล่าวว่า “อย่าเลย, เราจะไม่ฆ่าเขา. เราจับเขาโยนลงไปในบ่อและทิ้งไว้ที่นั่น.”

ดังนั้นวันหนึ่ง, เมื่อพี่น้องทั้งหมดอยู่ในทุ่งนา, พี่น้อง ๑๑ คนก็ถอดเสื้อหลายสีของโยเสฟออกและเขาจับโยเสฟโยนลงไปในบ่อเก่า ๆ แห่งหนึ่งซึ่งไม่มีน้ำ. เขานั่งลงใกล้ ๆ บ่อรับประทานอาหารเช้า. ขณะที่เขากินอาหารเช้าอยู่ข้างบ่อ, เขามองออกไปแลเห็นพ่อค้าหมู่หนึ่งเดินตรงมา. ยูดาห์กล่าวว่า, “เราอย่าปล่อยโยเสฟไว้ให้ตายที่นี่เลย;แต่เราจงช่วยกันดึงเขาขึ้นมาจากบ่อ, ขายให้แก่พ่อค้านี่เสีย.” พอเขารับประทานอาหารเสร็จ, พวกพ่อค้าก็เข้ามาใกล้. ดังนั้นพวกพี่น้องจึงฉุดโยเสฟขึ้นมาจากบ่อและขายเขาให้แก่พวกพ่อค้าเป็นเงิน ๒๐ เหรียญ.

พวกพี่น้องเอาเลือดทาเสื้อโยเสฟเสีย. เขานำเอาเสื้อเบื้อนเลือดไปให้แก่อิสราเอล,บิดาของเขา; และกล่าวว่า, "พวกผมเห็นเสื้อตัวนี้เบื้อนเลือด. นี่คือเสื้อซึ่งคุณพ่อให้ไว้แก่โยเสฟใช่ไหม?" อิสราเอลตอบว่า, "นี่แหละเป็นเสื้อของโยเสฟ. สัตว์ป่าบางตัวฆ่าเขาเสียแล้ว." อิสราเอลก็ร้องไห้.

C

คณะพ่อค้าเดินทางต่อไป, นำเอาโยเสฟไปด้วย. เขาเดินทางไปไกล, แต่เขายังจะต้องเดินทางต่อไปอีก, เพราะเขาจะไปประเทศอียิปต์. ทุก ๆ วันโยเสฟแลเห็นว่าเขาห่างบ้านเขาออกไปทุกที ๆ. เขาเดินทางผ่านภูเขาหลายลูก, และผ่านแม่น้ำเล็ก ๆ สายหนึ่ง (เรียกว่าแม่น้ำของประเทศอียิปต์), ผ่านทะเลทราย, และในที่สุดก็มาถึงนครของพระเจ้าฟาโรห์, กษัตริย์ประเทศอียิปต์. ณที่นั่นพ่อค้าขายโยเสฟให้แก่ชาวอียิปต์คนหนึ่งชื่อว่าโปติฟาร์, นายทหารของกษัตริย์, และเป็นนายร้อยเอกผู้บังคับกองร้อย.

โยเสฟมีศิลปที่จะทำให้คนไว้ใจและชอบพอเขา. โปติฟาร์ชอบและไว้ใจโยเสฟ. เวลายิ่งล่วงไป, เขาก็ยิ่งไว้ใจ

โยเสฟมาขัน, และในที่สุดเขาก็ตั้งให้โยเสฟเป็นหัวหน้าในบ้านและเป็นหัวหน้าคนใช้ทั้งหมดในบ้าน. แต่ภรรยาโปติฟาร์ไม่ชอบโยเสฟ, และหล่อนใช้ศิลปทุกอย่างที่จะทำให้โปติฟาร์ขับไล่เขาไป. หล่อนพูดเท็จเกี่ยวกับตัวโยเสฟ. ครั้งแรกโปติฟาร์ไม่เชื่อคำเท็จเหล่านี้; แต่ในที่สุดเขาก็หลงเชื่อ, และเขาขังโยเสฟเสียในคุก.

D

มีนักโทษอื่น ๆ อยู่รวมกับโยเสฟในคุก. นักโทษเหล่านี้คือหัวหน้ามหาดเล็กและหัวหน้าคนหองเครื่องของกษัตริย์ฟาโรห์. คืนวันหนึ่งหัวหน้ามหาดเล็กและหัวหน้าคนหองเครื่องต่างก็ฝันปลาด, และเขาได้ขอร้องให้โยเสฟทำนายฝันเหล่านี้.

หัวหน้ามหาดเล็กกล่าวว่า, "ข้าพเจ้าฝันว่ามีต้นไม้ต้นหนึ่งมี ๓ กิ่ง. กิ่งของต้นไม้นั้นอ่อนโน้มลงมาเพราะผลไม้. ข้าพเจ้าเก็บผลไม้มาจากต้น และคั้นน้ำใส่ลงไปในถ้วยของพระเจ้าฟาโรห์, และข้าพเจ้าก็เอาถ้วยซึ่งเต็มไปด้วยน้ำที่บีบมาจากผลไม้, ถวายพระเจ้าฟาโรห์."

โยเสฟตอบว่า, "ความหมายของฝันนี้ก็คือ:—กิ่งไม้ ๓ กิ่ง หมายถึง ๓ วันภายใน ๓ วันพระเจ้าฟาโรห์จะทรงเอาตัวท่านกลับไปเป็นหัวหน้ามหาดเล็กตามเดิม."

หัวหน้าคนห้องเครื่องเล่าว่า, "นี่คือฝันของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าฝันว่ามีตะกร้าขนมปังขาว ๓ ใบบนศีรษะข้าพเจ้า, และในตะกร้าใบบนมีขนมสำหรับพระเจ้าฟาโรห์ นกจิกเอาขนมอยกจากตะกร้าไปกินเสีย."

โยเสฟตอบว่า, "ความหมายของฝันนี้ก็คือ:—ตะกร้า ๓ ใบหมายถึง ๓ วัน. ภายใน ๓ วันพระเจ้าฟาโรห์จะทรงประหารท่านเสียและซากศพของท่านจะถูกแขวนไว้บนต้นไม้, และนกจะพากันมาแทะจิกเนื้อหนังไปจากกะดูกของท่าน."

ต่อจากนั้นถึงวันที่ ๓ พระเจ้าฟาโรห์ก็พระราชทานเลี้ยงแก่ข้าราชการของพระองค์. ในการเลี้ยงครั้งนี้พระองค์รับสั่งให้ไปตามตัวหัวหน้ามหาดเล็กมาจากคุก, และทรงตั้งให้เขาเป็นหัวหน้ามหาดเล็กตามเดิม. ดังนั้นหัวหน้ามหาดเล็กจึงคั้นน้ำจากผลไม้และนำถ้วยน้ำผลไม้ไปถวายต่อพระหัตถ์พระเจ้าฟาโรห์ในการเลี้ยง แต่พระเจ้าฟาโรห์ทรงสั่ง

ให้แขวนคอหัวหน้าคนห้องเครื่องเสียบนต้นไม้, และนกก็พากันมาแทะเนื้อหนังของเขาหลุดไปจากกะดูก.

E

๒ ปีผ่านไป, ฟาโรห์ทรงฝันปลาด. พระองค์ทรงฝันไปว่าพระองค์ทรงยืนอยู่ข้างแม่น้ำ, และมีวัวตัวเมียอ้วน ๗ ตัว เดินขึ้นมาจากแม่น้ำ. แล้วมีวัวตัวเมียอีก ๗ ตัวเดินขึ้นมาจากแม่น้ำ,—ดูราวกับวัวผอมมาก, หนังหุ้มกะดูก. และวัวผอม ๗ ตัวนี้กินวัวอ้วน ๗ ตัวเสียหมด.... พระองค์ก็ทรงตื่นบรรทม.

พระองค์ทรงบรรทมหลับไป; และทรงฝันปลาดอีกอย่างหนึ่ง. พระองค์ทรงฝันไปว่า ผักข้าวโภชน์ใหญ่ ๗ ผัก ได้เติบโตงอกขึ้นบนต้นเดียวกัน. แล้วมีผักข้าวโภชน์ลีบ ๆ อีก ๗ ผัก; ผักข้าวโภชน์ลีบ ๗ ผักนี้กินผักข้าวโภชน์ใหญ่ ๗ ผักเสียหมด.

ฟาโรห์ทรงตื่น. พระองค์ทรงสั่งให้ไปตามตัวพ่อมดและนักปราชญ์มา, และทรงเล่าฝันให้ฟัง. แต่ไม่มีใครสามารถทำนายฝันนั้นได้. หัวหน้ามหาดเล็กจึงกราบทูลพระเจ้าฟาโรห์ว่า, "เมื่อข้าพระพุทธเจ้าถูกจองจำอยู่นั้น. ข้า

พระพุทธเจ้าฝันไปและหัวหน้าพ่อครัวก็ฝันไป; มีคนอยู่ในคุกกับข้าพระพุทธเจ้าคนหนึ่งซึ่งสามารถทำนายฝันได้. และคำทำนายฝันของเขานั้นเป็นความจริง เพราะเขากล่าวว่าพระองค์จะทรงเรียกข้าพระพุทธเจ้ากลับมาเป็นหัวหน้ามหาดเล็กอีก, และพระองค์ก็ทรงเรียกจริง ๆ เขากล่าวว่าพระองค์จะทรงแขวนคอคนห้องเครื่อง, และก็เป็นเช่นนั้นจริง ๆ พ่ะย่ะค่ะ"

ฟาโรห์จึงมีพระประสงค์จะพบโยเสฟ โยเสฟจึงถูกนำเข้าเฝ้า, ฟาโรห์ตรัสว่า "ข้าทราบว่าเมื่อเจ้าได้ฟังเรื่องฝันแล้ว เจ้าสามารถทำนายได้" โยเสฟทูลว่า, "มิใช่ข้าพระพุทธเจ้าพ่ะย่ะค่ะ, พระเจ้าต่างหาก, ที่ทรงให้คำตอบแก่พระองค์ได้พ่ะย่ะค่ะ" ฟาโรห์จึงทรงเล่าเรื่องฝันให้ฟัง และโยเสฟทูลตอบว่า "วัวอ้วน ๗ ตัวหมายหมายถึงปีอุดมสมบูรณ์ ๗ ปี, ซึ่งจะมีข้าวปลาอาหารในประเทศมากมาย วัวผอม ๗ ตัวหมายความถึงปีกันดาร ๗ ปี, ซึ่งจะไม่มีข้าวปลาอาหารในประเทศเลย. ความหมายของฝันนกคือจะมีปีอุดมสมบูรณ์ ๗ ปีมีข้าวปลาอาหารมากมายทั่วทั้งประเทศอียิปต์ ต่อจากนั้นจะถึงปีทุรกันดาร ๗ ปี, จะมีแต่ความ

อดอยากเกิดข้าวยากหมากแพงขึ้น, ประชาชนจะพากันตาย เพราะความอดอยาก."

F

โยเสฟจึงกราบทูลต่อไปว่า, "ข้าแต่พระราชา, ข้าพระพุทธเจ้าขอกราบทูลด้วยว่า ขอให้พระองค์ทรงตระเตรียมการต่าง ๆ ไว้เผชิญกับ ๗ ปีแห่งความอดอยาก ขอให้พระองค์ทรงหาคนดีคนฉลาดและทรงแต่งตั้งให้เขาเป็นเสนาบดีปกครองมีอำนาจดูแลทั่วประเทศ และทรงแต่งตั้งคนคอยช่วยเหลือเขา ขอให้ทรงสร้างโรงเก็บของไว้, ขอให้เสนาบดีผู้นั้นจงกันอาหารไว้ส่วนหนึ่งในอาหารทั้ง ๕ ส่วนของแผ่นดินในยามที่มีข้าวปลาอาหารอุดมสมบูรณ์ การทำเช่นนี้เป็นการเตรียมอาหารไว้ล่วงหน้า ขอให้เก็บอาหารไว้ในโรงเก็บอาหาร. ขอให้เก็บอาหารที่กันไว้นั้นไว้ด้านหนึ่ง เพื่อจะเอาไว้ใช้รับประทานในเวลา ๗ ปีที่ข้าวยากหมากแพงซึ่งกำลังจะมาสู่พระองค์และประเทศนี้.

ฟาโรห์ตรัสตอบว่า. "ข้าได้ฟังเจ้าทำนายแล้ว และโดยเหตุที่พระเจ้าทรงชี้ทางทั้งหมดให้แก่เจ้า, ข้าก็เห็นว่าไม่มีใครฉลาดไปกว่าเจ้า. ฉะนั้น ข้าตั้งให้เจ้าเป็นเสนาบดี

เจ้าจงเป็นเสนาบดีมีอำนาจปกครองทั่วทั้ง พระราชวังและทั่วทั้งประเทศ. เพียงแต่ข้าคนเดียว, พระเจ้าฟาโรห์เท่านั้น, ที่จะเป็นใหญ่กว่าเจ้าในแผ่นดินนี้ และเจ้าจงตระเตรียมอาหารไว้ต่อสู้กับเวลาข้าวยากหมากแพงในเร็ว ๆ นี้.

ต่อมาก็ถึงปีอุดมสมบูรณ์ ๗ ปี, มีอาหารมากมายทั่วทั้งประเทศ. ต่อจากปีอุดมสมบูรณ์ ๗ ปีนั้นแล้ว ก็ถึงปีทุพภิกขภัย ๗ ปี, ประชาชนก็ร่ำร้องขออาหาร ดังนั้นโยเสพจึงเบิดโรงเก็บอาหารซึ่งเขาตระเตรียมไว้ และขายอาหารให้แก่ประชาชนไป. ประชาชนจากประเทศใกล้เคียงก็พากันมาที่ประเทศอียิปต์เพื่อซื้ออาหาร.

G

อิสราเอลก็ต้องการข้าวโภชน์, แต่เขาไม่สามารถซื้อข้าวโภชน์ซึ่งเขาต้องการได้ในประเทศเขาเอง, เพราะไม่มีข้าวโภชน์จะขาย. เขาได้ยินกิตติศัพท์ว่ามีข้าวโภชน์ในอียิปต์, เขาจึงพูดแก่ลูกชายว่า "จงไปประเทศอียิปต์หาซื้อข้าวโภชน์ซึ่งเราต้องการมา."

อิสราเอลเอาเบนจามิน, ลูกสุดท้องไว้กับเขา, ลูกอีก ๑๐ คนก็จัดแจงตระเตรียมเข้าของที่จะใช้ในการเดินทาง

และเขาก็ออกเดินทางไปสู่ประเทศอียิปต์ เพื่อหาซื้อข้าว-โภชน์และอาหารอื่น ๆ เขาเดินทางผ่านภูเขา แม่น้ำทะเลทราย และในที่สุดก็มาถึงนครพระเจ้าฟาโรห์และพากันถวายคำนับแก่โยเสพ.

โยเสฟทราบดีว่า พวกเขาคือใคร; แต่เขาไม่รู้จักโยเสฟ. โยเสฟกล่าวว่า, "พวกเจ้าคือใคร, และเจ้าต้องการอะไร?"

ยูดาห์จึงตอบว่า, "พวกผมเป็นลูก ๑๒ คนของชายคนหนึ่ง. และผมมาทั้งนี้ต้องการซื้อข้าวโภชน์."

โยเสฟกล่าวว่า, "ฉันสงสัยว่าเรื่องที่เจ้าเล่ามานี้จะไม่จริง; เพราะฉันเห็นมีพี่น้องเพียง ๑๐ คนเท่านั้น; อีกสองคนไปไหนเสียล่ะ?"

ยูดาห์ตอบว่า "คนหนึ่งตายและอีกคนอยู่กับบิดาของผม."

โยเสฟกล่าวว่า, "ฉันก็ยังสงสัยเจ้าอยู่ดี, และฉันต้องการจะพิสูจน์ว่าเรื่องของเจ้านั้นจริงหรือไม่, คือ เจ้าจะมาโกหกฉันหรือเปล่า. พวกเจ้า ๙ คนนำข้าวโภชน์กลับไปบ้าน, คนหนึ่งอยู่ที่นี่กับฉัน. และเจ้าต้องนำเอาน้องอีก

คนหนึ่งมาจากบ้านเพื่อฉันจะได้ดูเขา, ดังนั้นฉันก็จะพิสูจน์ได้ว่าเจ้าพูดความจริงหรือพูดเท็จ."

H

ยูดาห์จึงหันไปพูดกับพี่น้องคนอื่นว่า, "ความเดือดร้อนเกิดขึ้นแล้วเพราะเราขายโยเสฟน้องชายของเราไป, พระเจ้าทรงพระพิโรธเรามาก."

โยเสฟได้ยินเข้า. น้ำตาไหลนองแก้ม, และเขาต้องหันหน้าหนีเพื่อซ่อนน้ำตาของเขา.

เขาจวนจะบอกพี่น้องของเขาแล้วว่าเขาคือใคร: แต่เขาก็นิ่งอยู่ไม่พูดอะไรเลย.

พวกพี่น้องมิได้เห็นน้ำตาของเขา: หรือเขาไม่ทราบว่าโยเสฟเข้าใจภาษาที่เขาพูด: เพราะถูกอิสราเอลพูดภาษาของเขาเอง, แต่ประชาชนอียิปต์พูดภาษาแปลกออกไป.

ดังนั้นเขาจึงได้ทงซิมเมียนไว้, และพี่น้องอีก ๙ คนก็เดินทางกลับไป. โยเสฟจึงสั่งคนใช้นำข้าวโภชน์มาให้แก่พี่น้อง, และเอาถุงเงินใส่ลงไปในถุงข้าวโภชน์. หลังจากที่พวกพี่น้องเดินทางไปได้เล็กน้อย, พี่คนหนึ่งเปิดถุงข้าวโภชน์ออกเอาอาหารให้แก่ลาของเขา, และเขาเห็นถุงเงินใน

ถุงข้าวโภชน์นั้น. พวาพี่น้องพากันศกใจกลัว; เพราะเขา
กล่าวว่า, "ข้าราชการผู้ใหญ่คนนั้นจะหาว่าเราเป็นขะโมย."
เขากลับไปหาอิสราเอลบิดา, และเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ฟัง;
เขากล่าวว่า, ข้าราชการผู้ใหญ่คนนั้น สั่งให้พวกผมนำเบน
จามินไปให้เขาดูเพื่อพิสูจน์ว่าพวกผมมิได้พูดเท็จ." อิสรา
เอลตอบว่า, "โยเสฟอยู่ในหลุมฝังศพ; และฉันไม่สงสัยเลย
ว่าซิมเมียนจะไม่ไปอยู่ในหลุมฝังศพด้วย; และคราวนี้เจ้าจะ
เอาเบนจามินไป. ถ้าเหตุการณ์สิ่งหนึ่งสิ่งใดเกิดขึ้นแก่เขา,
มันจะทำให้ฉันตายอย่างเศร้าโศก.

I

แต่ไม่มีอำนาจใดเหมือนกับอำนาจความหิว; ต่อจาก
นั้นมาเล็กน้อยอิสราเอลก็ถูกบีบบังคับด้วยความหิวให้ส่ง
ลูกชายไปประเทศอียิปต์เพื่อซื้อข้าวโภชน์อีก; และเขาจำ
ใจต้องส่งเบนจามินไปด้วย. ดังนั้นพวกลูก ๆ จึงเอาเงินไป
สองเท่า, คือเงินซึ่งยัดใส่มาในถุงของเขา; และเงินซึ่งต้อง
ใช้ซื้อข้าวโภชน์แล้วพวกเขาก็ออกเดินทาง.

เขามาถึงบ้านโยเสฟ, และยืนคอยอยู่ท่ามกลางแดดที่ประตู. คนใช้มาเชิญเข้าไปข้างใน. และนั่งลงในร่มใต้เงาต้นไม้ในสนามหญ้า. เขากล่าวว่า, "คอยอยู่ในร่มใต้เงาต้นไม้นจนกว่านายของข้าพเจ้าจะมาเวลาเที่ยง, เพราะท่านปรารถนาจะให้พวกท่านรับประทานอาหารกับท่าน."

พอเวลาเที่ยงโยเสฟมาถึง, เขามีหน้าตาท่าทางเคร่งขรึมมาก. พวกพี่น้องเดินเข้าไปในบ้านเพื่อรับประทานอาหารกับเขา. โยเสฟนั่งเคร่งขรึมที่โต๊ะอีกตัวหนึ่งพร้อมกับชาวอียิปต์คนอื่น ๆ; เพราะเป็นการไม่เหมาะที่ชาวอียิปต์จะรับประทานอาหารร่วมกับผู้อื่นนอกจากชาวอียิปต์ด้วยกัน. ดังนั้นพวกพี่น้องจึงนั่งอยู่ที่โต๊ะอีกตัวหนึ่งตามที่เห็นว่าเหมาะ. ทุกคนนั่งตามที่ของเขา, คนมีอาวุโสสูงสุดก็นั่งในที่สูงสุด คนที่อ่อนที่สุดก็นั่งในที่ต่ำที่สุด.

J

หลังจากรับประทานอาหารแล้วโยเสฟก็พูดแก่คนใช้ว่า, "จงให้ข้าวโภชน์เป็น ๒ เท่าของเงินที่เขานำมาซื้อ, และเอาถุงเงินของชายแต่ละคนใส่กลับไปในถุงข้าวโภชน์ของเขา. จงเอาถ้วยเงินของฉัน, ซึ่งมีค่ามาก, ใส่ลงไปใน

ถุงของคนสุดท้อง, ชื่อเบนจามิน.” คนใช้ของโยเสฟก็ปฏิบัติตามคำสั่ง.

หลังจากที่พวกพี่น้องออกเดินทางไปบ้านแล้ว, เขาก็เปิดถุงออกและเห็นเงิน: เบนจามินเปิดถุงของเขาและเห็นถ้วยเงิน. เขาทราบว่าถ้วยเงินนั้นมีค่ามาก; จึงกล่าวว่า, “ขุนนางผู้ใหญ่คนนั้นคงจะทราบความเสียหาย; เขาคงจะว่าเราทำให้เขาเสียหายและเราเป็นขะโมย. เราต้องกลับไปทันทีเพื่อบอกให้เขาทราบถึงเรื่องความเสียหายนี้, และคืนถ้วยใบนั้นให้แก่เขาเสีย.”

ดังนั้นเขาจึงขี่ม้ากลับไปโดยเร็ว. เมื่อเขาไปถึงบ้านโยเสฟ, เขาก็คุกเข่าลงตรงหน้าโยเสฟ. โยเสฟมองดูเขาคุกเข่าลงตรงหน้าอย่างเคร่งขรึม, และกล่าวว่า, “ฉันรู้ว่าทำไมพวกเจ้าจึงมาคุกเข่าลงตรงหน้าฉัน. ฉันรู้ว่าถ้วยของฉันหายไป. คนซึ่งมีถ้วยอยู่ในถุงนั้นต้องอยู่ที่นี่เป็นนักโทษของฉัน.”

ยูดาห์คุกเข่าลงต่อหน้าโยเสฟและกล่าวว่า, “เบนจามินเป็นลูกคนสุดท้องของบิดากระผม; และ, ถ้าแม้นว่าท่าน

เอาเขาเป็นนักโทษ, ก็จะทำให้บิดาข้าพเจ้าตายด้วยความเศร้าโศก. ขังผมแทนเบนจามินเถอะครับ."

K

โยเสฟไม่สามารถจะทนนิ่งอีกต่อไปได้. เขากล่าวว่า, "ขอให้คนทุกคน, นอกจากพวกเหล่านี้, ออกไปให้หมด. "ทุกคนพากันเดินออกไปอย่างเงียบๆ นอกจากพวกพี่น้องของโยเสฟ. ในห้องใหญ่นั้นเงียบกริบ. โยเสฟน้ำตาไหลนองลงอาบแก้มพลางถามว่า, "ข้าพเจ้าคือโยเสฟ. บิดาของข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่หรือ?

พวกพี่น้องนิ่งเงียบ: เขาไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไร,

โยเสฟกล่าวว่า, "โปรดเข้ามาใกล้ๆ ข้าพเจ้านี่," พวกพี่น้องเขยิบเข้าไปใกล้.

โยเสฟกล่าวว่า, "ข้าพเจ้าคือโยเสฟ, น้องชายของท่านซึ่งท่านขายเข้ามาในประเทศอียิปต์. และบัดนี้อย่าได้ร้อนใจ. หรือโกรธตัวท่านเอง, ว่าท่านได้ขายข้าพเจ้ามาที่นี่. เพราะพระเจ้าทรงโปรดข้าพเจ้าและทำให้ข้าพเจ้าเป็นใหญ่เป็นโตในเมืองนี้. พระเจ้าทรงส่งข้าพเจ้ามาก่อนเพื่อให้ช่วยชีวิตของท่าน ชีวิตของลูกของท่าน, และชีวิตของ

หลานของท่าน,ไว้. เป็นเวลา ๒ ปีแล้วที่ไม่มีอาหารในแผ่นดินนี้เลย, และอีก ๕ ปีต่อไปก็ยังจะอัตคัดอยู่. กลับไปหาบิดาข้าพเจ้าเดี๋ยวนี้, และขอให้ท่านอวยพรแก่ข้าพเจ้า; เล่าให้ท่านฟังถึงสิ่งที่ท่านได้พบเห็นมา, และนำท่านมาที่นี่เพื่อว่าท่าน ลูกของ ท่านและ หลานของ ท่านจะได้มีชีวิตอีก ต่อไป."

แล้วเขาก็ก้มลงกอดคอเบนจามินและร้องไห้. เขาจูบพี่น้องและอวยพรให้ทุกคน. พวกพี่น้องก็กลับไปนำอิสรา-เอลมาอยู่ในประเทศอียิปต์.

บทที่ ๑๓

เจตนารมณ์ของการเดินธุดงค์

นักธุดงค์คือบุคคลซึ่งท่องเที่ยวไป, – นักท่องเที่ยวนักธุดงค์บางคนเดินทางไปบูชาวัดที่มีชื่อเสียงหรือไปยังสุสานไกล ๆ ที่ฝังคนใหญ่คนโตและคนดี. แต่นักธุดงค์โดยมากท่องเที่ยวไปเพราะชอบการท่องเที่ยวและการชมโลกอันน่าอัศจรรย์.

ข้าพเจ้าเคยเล่าให้ท่านฟังถึงเรื่องต่าง ๆ ของนักธุดงค์และการเดินธุดงค์มาแล้ว. ดิคเป็นนักธุดงค์คนหนึ่ง, เมื่อเขาออกเดินทางไปชมถนนลาดด้วยทองในนครลอนดอน. วาสโคดากามาเป็นนักธุดงค์; มิใช่เพราะหวังจะร่ำรวย, แต่เพราะเจตนารมณ์ของการเดินธุดงค์ซึ่งทำให้เขาและพรรคพวกของเขาเดินทางข้ามทะเลอันไกลโน้นไป, – ทะเลซึ่งมีพายุร้ายแรง, เป็นประกายระยิบระยับเมื่อต้องแสงเดดประเทศอินเดีย.– เพื่อค้นพบทางใหม่ที่จะไปตะวันออก. คิดถึงตะเกียงซึ่งส่องแสงอยู่สลัว ๆ ท่ามกลางความมืดขณะที่เขาคอยให้ถึงเวลาเช้าหลังจากที่ได้แล่นเรืออ้อมแหลมพายุ

มาเล้วพวกนี้คือนักธุดงค์อันแท้จริง, นักธุดงค์ที่กล้าหาญที่สุด.

B

มัลลอรี่และเออร์วินก็เป็นนักธุดงค์: และเขาพบศพนักธุดงค์บนยอดภูเขาเอฟเวอเรสท์อันปกคลุมไปด้วยหิมะ,-- เป็นหลุมฝังศพที่เหมาะสำหรับนักธุดงค์.

มาร์โคโปโลเป็นนักธุดงค์ชั้นเยี่ยม, เป็นนักธุดงค์ที่มีชื่อที่สุด. เขาออกเดินทางเมื่อเป็นเด็กอายุ ๑๕ ขวบไปกับบิดายังเมืองจีน. ประชาชนในทวีปยุโรปสมัยนั้นไม่ทราบเลยด้วยซ้ำมีประเทศจีนอยู่ในโลกนี้. มาร์โคโปโลกลับมาและคนหลายคนไม่ยอมเชื่อเรื่องราวของการเดินธุดงค์ของเขา. เขาเขียนประวัติศาสตร์การเดินทางของเขาในคุก: เพราะเรือของเขาถูกทำลายในการยุทธ, และศัตรูจับเขาใส่คุก, ในคุกนั้นพื้นห้องมีแสงแดดส่องผ่านหน้าต่างแคบเข้ามา, (ดูภาพในหน้าสือหน้า ๑๐๐) มาร์โค

นั่งเขียนหนังสือบรรยายการเดินทางของเขา, เป็นเรื่องราวของการชุดงค์ที่ดีที่สุดในโลก. คนคิดว่ามันเป็นเรื่องนิยาย:- แต่มันเป็นเรื่องจริง !.

คนทุกคนมีจิตต์ใจเป็นนักชุดงค์: แต่คนโดยมากมีชีวิตอยู่ในกรอบ-อยู่ภายในบ้านน้อยมีธุระกิจต้องทำบ้าง, คล้ายกับนักโทษ, ไม่แลเห็นอะไรในโลกภายนอกเลย; จนกระทั่งความฝันเรื่องถนนทองค่อยเลือนไป และเขาก็เลยชินต่อถูกกรงคุก.

เป็นการที่จะทำให้จิตต์ใจเรานึกถึงเจตนารมณ์ของการเดินชุดงค์อยู่เสมอ. ถ้าคนเรามิได้เป็นนักชุดงค์และนักท่องเที่ยว, เขาก็จะไม่กระจายกันไปทั่วโลกได้. เป็นที่เชื่อถือกันว่า มนุษย์คนแรกและจำพวกแรกหลายพันปีมาแล้วอาศัยอยู่ในป่าของทวีปอาฟริกา, และต่อจากนั้นเขาก็เดินทางเข้าไปยังส่วนต่าง ๆ ของโลก. เขาท่องเที่ยวไป, มีเจตนารมณ์แห่งการเดินชุดงค์เป็นแรงดันอยู่ เจตนารมณ์ซึ่งฝังลึกอยู่ในจิตต์ใจของคนทุกคน, และแผ่ไปทั่วโลก.

เป็นการดีที่จะเป็นนักธุดงค์; แต่เราทุกคนไม่สามารถขึ้นภูเขาเทือกมหึมา หรือแล่นเรือข้ามทะเลอันกว้างใหญ่. หรือเดินข้ามทะเลทรายไปยังประเทศอียิปต์หรือดินแดนของคุบไบลข่านได้. แต่เราก็เป็นนักธุดงค์ได้ที่หัวใจ. เราสามารถจะนับชีวิตของเราทุกวันว่าเป็นธุดงค์, และพยายามใช้เวลาให้รู้จักโลกมากขึ้น, ให้รู้เข้าใจและรักใคร่ประชาชาติอื่นๆ

ครั้งแรกท่านจะต้องทราบถึงเมืองและประชาชาติเดียวกับท่านให้ดีเสียก่อนที่จะไปทราบเรื่องดินแดนไกลๆ ท่านยังไม่รู้จักถนนแม้แต่ครั้งเดียว. ท่านทราบเรื่องราวทั้งหมดในสวนของท่านแล้วหรือ? ท่านเคยเดินเข้าไป, ทุกๆห้องในบ้านของท่าน, เหมือนเจ้าหญิงทะละเมอไปเข้าห้องโน้นห้องนี้ทั้งหลับๆ แล้วหรือ?

ถ้าท่านมีชีวิตอยู่อย่างนักธุดงค์เสมอไป, เมื่อท่านมีโอกาสจะได้เดินทางไปตามถนนทองได้, ท่านก็จะได้เตรียมพร้อม, และจะได้ไม่ต้องรีบกลับหรือเกรงขาม.

บทที่ ๑๔

เราเดินไปตามถนนทอง

A

เรายืนอยู่ภายในประตูเมืองแบกแดด เป็นเวลาหนึ่งชั่วโมงก่อนรุ่งอรุณ. พวกพ่อค้าและนักขุดค้นพากันเตรียมที่จะออกเดินทางตามทางไปสู่เมืองซามาร์คันด์.

ทางไปสู่เมืองซามาร์คันด์นั้นต้องเดินข้ามทะเลทราย มองไปจากลูกกรงประตูเมือง จะแลเห็นทะเลทรายเป็นประกายระยิบระยับกระทบกับแสงแดด.

คนเฝ้าประตูกำลังยืนอยู่ที่ประตูพร้อมที่จะเบิดมันออก มีสตรีหมู่หนึ่งยืนร้องไห้อยู่ข้าง ๆ พวกเขา, สตรีพวกนี้เป็นภรรยาและบุตรสาวของนักขุดค้นอยู่ตรงหน้า. ทางซ้ายมือ, มีหมู่พ่อค้าซึ่งกำลังจะออกเดินทางไป. เขายืนเตรียมพร้อมอยู่กับสินค้า – ผ้างามอย่างวิจิตร์, แหวน, กำไลทองและกำไลเงิน, เพชรพลอย, กะปุกน้ำหอม. ทางขวามือมีนัก

ชุดงค์นอยู่. เขาไม่มีอะไรเลย เสื้อผ้าของเขาเก่าคร่ำคร่า
และรองเท้าขาดเป็นรูปุปะ. เขาท่องเที่ยวไปมิใช่หวังร่ำรวย
แต่เพราะชอบการทองเที่ยว.

ตัวนาย, ซึ่งจะนำบุคคลทั้งคณะนี้ไป, พูดแก่พ่อค้า
และมองดูสินค้าของเขา. แล้วก็หันหน้าไปพูดกับนักชุดงค์

B

นาย (พูดแก่นักชุดงค์) –
แต่พวกท่านคือใคร,
พวกท่านหมดเคราร่มร่ามมายืนอยู่ที่นี่ ?

นักชุดงค์ –
เราเป็นนักชุดงค์, ครับนาย, เราจะเดินต่อไป
ไปไกลเสมอ. อาจจะเดินทาง
ผ่านเขาเขียวเทือกนี้
เต็มไปด้วยหิมะ,
หรือข้ามทะเลอันมีพายุจัดหรือเป็นประกาย
ต่อจากนี้ไปเป็นการโต้ตอบกันระหว่างนักชุดงค์กับตัว
บุคคลอื่น ๆ ซึ่งสรุปแล้วได้ความว่าต้องการจะเดินชุดงค์ไป

ให้ถึงเมืองซามาร์คัน บทนี้เป็นบทที่ยากที่สุดเพราะมีข้อความหลายตอน กล่าวเปรียบเทียบทำให้เข้าใจยาก ผู้เขียนคิดว่าครูไม่ต้องสอนบทนี้ก็ได้ ถึงสอนเด็กนักเรียนก็คงไม่เข้าใจ

คำอธิบายศัพท์

บทที่ ๑

Word.	Pronunciation.	Meaning.
wear	แวร์	สวม
strange	สเตร์นช	แปลก
fool	ฟูล	คนโง่
machine	เมอะชีน	เครื่องจักร์
office	ออฟฟิศ	ที่ทำงาน
pretend	พริเทนด์	แกล้งทำ
finger	ฟิงเก้อร์	นิ้วมือ
attend	เออทเทนด์	สนใจ, ตั้งใจ
judge	จัดช	ผู้พิพากษา
notice	นอทิส	สังเกตเห็น
fame	เฟม	ชื่อเสียง
crowd	คราวด์	หมู่คน
wonder	วันเด้อร์	ปลาดใจ ความปลาดใจ

Word.	Pronunciation.	Meaning.
public	พับลิค	ทั่วไป สาธารณะ
delight	ดิไล้ท์	ดีใจ ความดีใจ
edge	เอ้กซ	ขอบ, ริม
appear	แอพเพียร์	ปรากฏ
listen	ลิซเซ่น	ฟัง

บทที่ ๒

trade	เทร็ด	การค้าขาย
former	ฟอร์มเม่อร์	ก่อน, สมัยก่อน
goods	กู๊ดซ	สินค้า
discover	ดิซคัพเว่อร์	ค้นพบ
coast	โค๊สท	ฝั่ง
cape	เค็พ	แหลม
storm	สตอร์ม	พายุ
gain	เกน	ได้, แล่นไปได้
condition	คอนดิชั่น	สภาพ
bay	เบย์	อ่าว

Word	Pronunciation	Meaning
stream	สตรีม	ลำธาร
village	วิดเด้ศ	ตำบล, หมู่บ้าน
weather	เวเธ่อร์	อากาศ
wave	เวฟ	ลูกคลื่น
guide	ไก๊ด์	คนนำทาง
necessary	เนกเซสซารี่	จำเป็น
skin	สกิน	ผิวหนัง
board	บอร์ด	แผ่นกระดาน
trust	ทรัซท	ไว้ใจ
seize	ซี่ส	จับ
ocean	โอเช่อน	มหาสมุทร
price	ไพร้ซ	ราคา
escape	เอสเคพ	หนี

บทที่ ๔

hunger	ฮังเก้อร์	ความหิว
trouble	ทรับเบ้อล	ความลำบาก ,เดือดร้อน

Word	Pronunciation	Meaning
circle	เซอร์เคิล	วงกลม
strike	สไตร์ก์	ตี
taste	เทสท	ชิม
fruit	ฟรุ๊ท	ผลไม้
husband	ฮัสแบนด์	สามี
basket	บ๊าสเก้ท	ตะกร้า
wrong	รอง	ผิด

บทที่ ๕

angel	เอ็งเย่ล	เทวดา
heaven	เฮฟเว่น	สวรรค์
guard	ก๊าด	ปกป้องรักษา

บทที่ ๖

fence	เฟ้นซ	รั้ว
shape	เชพ	รูปร่าง
dream	ดรีม	ฝัน
sugar	ชูเก้อะ	น้ำตาล

Word.	Pronunciation.	Meaning.
neck	เน้ค	คอ
gather	แก๊ทเธ่อร์	เก็บรวบรวม
stick	สติ๊ก	ไม้
understand	อันเด้อร์สแตนด์	เข้าใจ
nasty	น้าส์ที	น่าเกลียด
touch	ทัช	แตะ, สัมผัส
shout	เช้าท์	ตะโกน

บทที่ ๗

health	เฮ้ลธ	สุขภาพ
wisdom	วิส์ด้อม	ความฉลาด
enjoy	เอ็นจอย	มีความสุข, ชอบ
however	ฮาวเอฟเว่อร์	อย่างไรก็ดี
store	ส์ตอร	เก็บรวบรวม
poet	โพ๊อิท	กวี
fact	แฟ้ค์ท	ความจริง
contain	คอนเทน	บรรจุ, มี

Word.	Pronunciation.	Meaning.
duty	ดิ๊วที่	หน้าที่
business	บิซซิเนส	ธุระกิจ, การงาน
supply	ซัพพลาย	การส่นอง, จำนวน
decide	ดิ๊ไซ้ด	ตกลงใจ
destroy	เดส์ทรอย	ทำลาย
pleasure	เพลซเช่อร์	ความยินดี
service	เซอวิซ	การงาน
seek	ซี๊ค	ค้นหา

บทที่ ๘

proud	พราวด์	หยิ่ง, ภูมิใจ
silly	ซิลลี่	โง่

บทที่ ๙

shine	ไชน์	ส่องแสง
lake	เล๊ค	ทะเลสาป
gret	เกรย์	สีเทา
brown	บราวน์	สีน้ำตาล

Word.	Pronunciation.	Meaning.
fellow	เฟลโล่ว์	เพื่อน, มนุษย์
different	ดิพเฟอเรนท์	แตกต่าง
suffer	ซัฟเฟ่อร์	รับทุกข์, ทนทุกข์
middle	มิดเด็ล	กลาง
wild	ไวลด์	ป่า, เถื่อน
labour	เลเบ้อร์	การงานหนัก
corner	คอนเน่อร์	มุม
expect	เอ็กซเป็กท	คาด, หวัง
minute	มินิท	นาที
suppose	ซัพโพส	คิด, นึก
allow	อัลลาว	อนุญาต
weak	วีค	อ่อนแอ
strength	สเตร็งธ	กำลังกาย
increase	อินครีซ	เพิ่มขึ้น
size	ไซ้ซ	ขนาด
swan	สวอน	ห่าน
spread	สเปร็ด	แผ่, กระจาย

Word.	Pronunciation.	Meaning.
broad	บร๊อด	กว้าง
grace	เกร๊ซ	ความสง่าผ่าเผย
graceful	เกร๊ซฟุล	สง่าผ่าเผย
sand	แซนด์	ทราย
hurry	เฮอริ่	ร็บร้อน, เร่ง

บทที่ ๑๐

double	ดับเบ๊ล	สองเท่า
court	คอร์ท	ศาล, ราชสำนัก
commaud	คอมมานด์	สั่ง
settle	เซทเติ่ล	ตกลง, ชำระ, จัดแจง
arrive	เออะไร้ฟ	มาถึง
important	อิมพอร์แต๊นท	สำคัญ
continue	คอนทินิว	ต่อไป
yard	ย๊ารด์	สนาม
gate	เก๊ท	ประตู
centre	เซนเท่อร์	ตรงกลาง, กึ่งกลาง

Word.	Pronunciation.	Meaning.
height	ไฮ้ท	ส่วนสูง, ความสูง
station	ส์เตชั่น	ตำแหน่ง;สถานี
steps	ส์เต็ปส์	ก้าว, ขั้นบรรได
honour	ออนเน่อร์	เกียรติยศ
report	ร์พอร์ท	รายงาน
possible	พอส์ซิเบ็ล	เป็นไปได้
grant	แกร์น์ท์	อนุญาต
chance	ช้านซ	โอกาส
trip	ทริพ	การเดินทาง
offer	ออฟเฟ่อร์	รับอาสา, มอบให้
promise	พรอมมิส	สัญญา
shore	ชอร์	ฝั่ง
therefore	แดร์ฟอร์	เพราะฉะนั้น
enemy	เอนเนอะมี่	ศัตรู
date	เดท	วันที่ วันกำหนด
history	ฮิสทอรี่	ประวัติศาสตร์

Word.	Pronunciation.	Meaning.

บทที่ ๑๑

govern	กบเวอน	ปกครอง
government	กับเว่อนเมนท์	การปกครอง, รัฐบาล
common	คัมมอน	ทั่วไป
separate	เซปเปอเรท	แยก
path	พ้าซ	ทางเดิน
soil	ซอยล์	ดิน
grain	เกรน	เม็ดข้าว
lift	ลิฟท์	ยก
weight	เวท	น้ำหนัก
equal	อิ่เควิล	เท่ากัน
amount	อะเม้าท	จำนวน
heat	ฮีท	ความร้อน
nation	เนช้น	ชาติ
enter	เอนเท่อร์	เข้าไป
race	เรซ	เชื้อชาติ
neighbour	เน่เบ้อร์	เพื่อนบ้าน

Word.	Pronunciation.	Meaning.
subject	ซับยิกท์	วิชา, เรื่อง.
study	สทัดดิ	การศึกษา
blind	ไบลนด์	ตาบอด
object	อ็อบยิกท์	วัตถุ, สิ่งของ
complete	คอมพลีท	ครบ, บริบูรณ์
easy	อิซซี่	ง่าย

บทที่ ๑๒

favour	เฟเว่อร์	ความชอบ, ความหลง
art	อ๊าท	ศิลป
curious	คิวเรี่ยส	แปลกปลาด, อยากรู้
to tie	ทูทาย	ผูก
well	เวลล์	บ่อ
breakfast	เบร็คเฟอสท	อาหารเช้า
party	พาร์ตี้	หมู่, คณะ
to press	ทูเพร็ส	บีบ
bone	โบน	กระดูก
dinner	ดินเน่อร์	อาหาร

Word.	Pronunciation.	Meaning.
to express	ทู อิกซเพร์ส	ทำนาย, แสดงออกมา
plenty	เพ็นที	มากมาย
prepare	พริแพร์	ตระเตรียม
entire	เอนไทร์	ทั้งหมด
stock	สต๊อค	จำนวน
require	ริไคว์ร์	ต้องการ
article	อาร์ติเกิล	สิ่งของ
doubt	เด๊าท์	สงสัย, ความสงสัย
prove	พรู๊ฟ	พิสูจน์
tears	เทียซ	น้ำตา
tongue	ทังก์	ลิ้น, ภาษา
bag	แบ็ก	ถุง
a grave	เอ เกรฟ	หลุมฝังศพ
shade	เชด	ร่มไม้
shadow	แชดโด้ว	เงา
proper	พรอพเพ่อร์	เหมาะสม, ถูกต้อง
worth	เวิดซ	มีค่า

Word.	Pronunciation.	Meaning.
loss	ลอซ	ความเสียหาย
knee	นี	เข่า
silent	ไซเล้นท	เงียบ
silence	ไซเล้นซ	ความเงียบ
bless	เบล็ส์	ขวยพร

บทที่ ๑๓

pilgrim	พิลกรม	นักธุดงค์
wander	วันเด้อร์	ท่องเที่ยว
distant	ดิส์แต้นท์	ห่างไกล
pilgrimage	พิลกริมเมดช	การเดินธุดงค์
spirit	สปิริต	จิตต์ใจ, เจตนารมณ์
glimmer	กลิมเม่อร์	เป็นประกาย
dim	ดิม	สลัว
perfect	เพอร์เฟ้กท	สมบูรณ์
bar	บาร์	ลูกกรง
soul	โซล	จิตต์ใจ, วิญญาณ

Word	Pronunciation	Meaning
gigantic	ไยแกนติค	ใหญ่โต, มหึมา
chance	ช้านซ	โอกาส

บทที่ ๑๔

dawn	ดอน	เวลาเช้าตรู่
band	แบนด์	หมู่, คณะ
merchant	เมอแช้นท์	พ่อค้า
desert	เดสเซอร์ท	ทะเลทราย
watchman	ว้อทชแมน	คนเฝ้าประตู
slow	สโลว์	ชักช้า

เลขที่ .....

เรื่อง .....

วันยืม	ผู้ยืม	วันส่งคืน
200.N96		

"สามีผมดีใจ เพราะคุณแม่ใช้แบบเรียน ก.ไก่"

แบบเรียน ก.ไก่ ขัดเตรียม

พิมพ์สอดสีงามตา เล่มละ ๓ บาท ขายทั่วไป

บริษัท ประชาช่าง จำกัด